

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

let me whisper in
your ear...

dirty
secrets

Karen
ROSE

The Sunday Times Top Ten Bestseller

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
<https://t.me/cevirigilleryorum>

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi.

Ayrıca Karen Rose

Sen Bana Aitsin
Söyleyecek Kimse
Kalmadı Beni Özledin
mi? Kırık Sessizlik

Kirli Sırlar

Karen Rose

INTERMIX BOOKS, NEW YORK

İTERMİKS KİTAPLAR
Penguin Group Penguin Group (USA)
LLC tarafından yayımlanmıştır
375 Hudson Street, New York, New York 10014, ABD

ABD - Kanada - İngiltere - İrlanda - Avustralya - Yeni Zelanda - Hindistan - Güney Afrika - Çin

penguin.com

Bir Penguin Random House Şirketi

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da hayali olarak kullanılmıştır ve yaşayan ya da ölmüş gerçek kişilerle, ticari kuruluşlarla, olaylarla ya da yerlerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

KİRLİ SİRLAR

Bir InterMix Kitabı / yazarla yapılan anlaşmayla yayımlanmıştır

YAYINCILIK GEÇMİŞİ

"KİRLİ SİRLAR" DAHA ÖNCE *Hot Pursuit* ADLI ANTOLOJİDE YER ALMIŞTI.
InterMix e-Kitap baskısı /Ocak 2014

Telif hakkı© 2005 Karen Hafer.

Watch Your Back'ten alıntıdır telif hakkı © 2014 Karen Hafer'a aittir. *Beni*

Özledin mi? kitabından alıntıdır, telif hakkı © 2013 Karen Hafer'a aittir.

Broken Silence'dan alıntıdır telif hakkı © 2013 Karen Hafer'a aittir.

Penguen telif haklarını desteklemektedir. Telif hakkı yaratıcılığı besler, farklı sesleri teşvik eder, ifade özgürlüğünü destekler ve canlı bir kültür yaratır. Bu kitabın yetkili bir baskısını satın aldığınız ve herhangi bir bölümünü izinsiz olarak çoğaltmayarak, taramayarak veya dağıtmayarak telif hakkı yasalarına uyduğunuz için teşekkür ederiz. Yazarları destekliyor ve Penguen'in her okur için kitap yayınlamaya devam etmesini sağlıyorsunuz.

Tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü izinsiz olarak çoğaltılamaz, taranamaz veya herhangi bir basılı ya da elektronik formda dağıtılamaz. Lütfen yazarın haklarını ihlal ederek telif hakkıyla korunan materyallerin korsanlığına katılmayın veya teşvik etmeyin. Yalnızca izin verilen baskıları satın alın.

Bilgi için, adres: The Berkley Publishing Group, Penguin
Group (USA) LLC'nin bir bölümü,
375 Hudson Street, New York, New York 10014.

ISBN: 978-0-698-14087-5 INTERMIX

InterMix Books The Berkley Publishing Group tarafından yayımlanmaktadır
ve New American Library, Penguin Group (USA) LLC'nin bölümleri,

375 Hudson Street, New York, New York 10014.
INTERMIX ve "IM" tasarımı Penguin Group (USA) LLC'nin ticari markalarıdır

Sürüm_1

İçindekiler

[Ayrıca Karen Rose](#)
[tarafından Başlık](#)
[Sayfası](#)
[Kopya hakkı](#)
[Adanmışlık](#)

[Önsöz Bölüm 1](#)
[Bölüm 2](#)
[Bölüm 3](#)
[Bölüm 4](#)
[Bölüm 5](#)
[Bölüm 6](#)
[Bölüm 7](#)
[Bölüm 8](#)
[Bölüm 9](#)
[Bölüm 10](#)
[Sonsöz](#)

[Sevgili Okuyucu](#)
[Arkanı Kolla'dan Özel Alıntı den Beni](#)
[Özledin mi'Özel Alıntı Broken Silence'dan](#)
[Özel Alıntı Yazar Hakkında](#)

Bana hiç görmediğim bir aşk mektubu yazma cesaretini gösteren lisedeki sevgili erkek arkadaşıma. Umarım senin hayatın da benimki kadar harika geçmiştir.

Yıllar önce o lise aşk mektubunu okumuş olsaydım belki de hiç tanışamayacağım kocam Martin'e. Geriye dönüp baktığımda, hiçbir şeyi değıştirmezdım. Sen benim her şeyimsin.

Önsöz

Petersburg, Florida, 19 Şubat Cuma, saat 1.00.

Karanlıkta durmuş, bekliyordu. Mide bulantısı. Tanrı aşkına, titriyordu.

Hayal ettiğinden çok çok daha kötüydü. Ama sonra, başka bir adamın canını soğukkanlılıkla alabileceğini hiç düşünmemişti. Orada oturup başka bir adamın soluk soluğa kalışını, pençeleşmesini ve merhamet için yalvarışını izleyeceğini hiç düşünmemişti.

Ama vardı.

Vardı.

Çakılların çıtırtısını duyduğunda başını kaldırdı... yaklaşıyordu, daha yüksek sesle. Beklediği ağaçların altında bir gölge belirdi. Büyüktü, belirgindi. Gün ışığında tehditkâr. Ama geceleyin. Ürpertiyle savaştı ve yapılması gereken şey için omuzlarını dikleştirdi. Andrews geliyordu.

"Bitti mi?" Andrews sordu.

Sanki öyle yüzünü göstermeye cesaret edebilirmiş gibi. Bir kez başını salladı.

"Bitti." "Öldüğünden emin misin?"

"Nabzını kontrol ettim," diye acı acı cevap verdi. "Ölmüş." "Ve bir kaza gibi mi görünüyordu?"

Sertçe yutkundu, genç adamın nasıl soluğunu tutup pençelediğini hatırlıyordu, yüzü mavimsi bir mor renge bürünmüştü ve sonunda guruldaması durmuştu.

"Evet. Araştırdığı kimyasallardan birini yanlışlıkla yutmuş gibi gösterdim. Gece yarısıydı ve laboratuvarda kahve içiyordu. Kimyasal maddeyi kahve fincanında bulacaklar. Kazara bulaştığına karar verirler. Kimse şüphelenmez."

"Mükemmel. Peki ya kitap?"

Çantasına uzandı ve plastik bir kilitli poşet içinde ciltli bir not defteri çıkardı. "Üzerinde çalıştığı şey buydu. Eldiven giymiyorsanız çantada bırakın."

Andrews'un gözleri şüpheyle kısıldı ve bir öfke kabarak mide bulantısına karıştı. Kitabı Andrews'un etli ellerine doğru itti. "Al şunu, lanet olsun," diye hırladı. "İstediğin lanet olası şey buydu." *İşte bunun için öldürdüm.* Bir mide bulantısı dalgası daha geldi ve onu da yuttu.

"Onu başka bir kitapla mı değiştirdin?"

". " Hâlâ oflayıp pufluyordu, kalbi hâlâ hızla çarpıyordu. "Kimse şüphelenmeyecek."

Andrews kitabı kendi çantasına koydu. "Başka biri çok yaklaşana kadar."

Söylenmemiş emir karşısında boğazı düğümlendi. "*Hayır.* Bunu bir daha asla yapmayacağım. *Hayır.*"

Andrews gülümsedi, dişleri karanlıkta bembeyaz parlıyordu. "Tabii ki yapacaksın. Seni daha önce sadece ödünç almıştım. Artık sana sahibim."

Bölüm 1

Petersburg, Florida, 19 Şubat Cuma, sabah 7:45.

Christopher Walker uyuşmuş bir sessizlik içinde polis fotoğrafçısının Darrell Roberts'ın araştırma laboratuvarının tertemiz beyaz fayansları üzerine serilmiş cesedinin fotoğraflarını göstermesini izledi. Darrell'in yüzü şişmiş, rengi solmuştu. Açık gözleri görmüyordu. Ağzı sanki son anlarında nefes almak için mücadele etmiş gibi bükülmüş ve açıktı.

Christopher bu görüntüyü aklından asla çıkaramayacağını biliyordu.

"Bu gerçek olamaz," diye mırıldandı, bunun bir rüya olmasını diledi. Uyandığında bunların hiç görebilmeyi. Darrell Roberts hâlâ hayatta ve sağlıklıydı.

Ama bu bir rüya değildi. Darrell ölmüştü.

Kolunda bir el hissetti ve çılginca yardım çağrısına ilk cevap veren Üniversite polis memurunu bulmak için döndü. "Profesör, St. Pete Polis Departmanından bir dedektif sizinle konuşmak için burada."

Christopher'ın gözleri kendisine ölçülü bir bakış atan dedektife kaydı, sonra tekrar Üniversite polisine döndü. Ama dedektifin kendisini izlediğini hâlâ hissedebiliyordu. Bu onu huzursuz etti, omuzları gerildi, daraldı ve Üniversite polisine kaşlarını çattı, kafası karışmıştı. "Burada sizin yetkili olduğunuzu sanıyordum."

Üniversite polisi St. Pete dedektifiyle temkinli bir bakış alışverişinde bulundu. "Kampüs faaliyetleriyle ilgili tüm açıklanamayan ölümleri araştırması için St. Pete PD ile anlaştık, Profesör. Bu tür konularda sınırlı deneyime sahip küçük bir ekibiz." Kaşını ve omzunu kaldırdı. "Davalar."

Christopher, Darrell'in cesedine baktı. Davalar. Öğrencisi, arkadaşı ölmüştü ve Üniversite davalar hakkında endişeleniyordu. Dişlerini sıktı ve dedektifin sabit bakışlarıyla karşılaştı. Adam kırklı yaşlarındaydı, koyu renk saçları şakaklarında ağarmıştı. Bir ceket giymiş ve sıkıca düğümlenmiş bir kravat takmıştı.

Gözleri kısılmış ve deliciydi. Şüpheliydi. Christopher terli avuçlarını pantolonuna silme isteğiyle savaştı. Saçmalık. *Ben hiçbir şey yapmadım. Beni sinirlendirmeye çalışıyor.*

"Ben Dedektif Harris," dedi adam ve Christopher'ı laboratuvarın kapısından geçirerek bitişikteki salona götürdü. ", Profesör."

Christopher oturdu, gözleri laboratuvarın kapısına dikilmişti. Darrell'a. Yerde ölü yatıyordu. Teni soğuktu. Uzuvarları kaskatı kesilmişti. Birisi kapıyı bir yığın ders kitabıyla açmıştı ve Christopher diğer odadaki konuşmaları duyabiliyordu. Birisi fotoğrafçının işinin bitip bitmediğini ve onu şimdi alıp alamayacaklarını soruyordu.

Götürün onu. Morga. Cesedini bir torbaya morga götürdüler. Çünkü o ölmüştü. *Darrell ölmüştü.*

"Annesini aramalıyım," diye mırıldandı Christopher. Darrell'in annesine nasıl söyleyebilirdi? Oğlunun asla eve gelmeyeceğini, gereksiz yere öldüğünü. Onun acısını hayal bile edemiyordu, biri ona kendi değerli çocuğunun, Megan'ının bir daha asla eve gelmeyeceğini söylese nasıl hissedeceğini hayal bile edemiyordu. Ayağa kalkmaya başladı ve dedektif onu geri itti.

"Profesör, kötü bir zamanlama olduğunu biliyorum ama size bazı sorular sormam gerekiyor."

"Tamam." Kapıdan döndü ve tüm dikkatini dedektife verdi. "Özür dilerim. Düşüncelerimi birleştirmekte zorlanıyorum."

"Bu normal. Bana kurban hakkında bilgi verebilir misiniz?"

Kurban. Christopher'ın midesi kötü bir şekilde yuvarlandı ve sertçe yutkundu. "Adı ... Darrell Roberts'dı. Benim bölümümde yüksek lisans öğrencisi." *Öyleydi.* Lanet olsun.

"Kimya profesörü müsünüz?"

"Evet. Darrell doktorasını almasına altı ay kalmıştı." "Onu kim buldu?"

Christopher tekrar yutkundu, Darrell'in yüzünün görüntüsü zihnini dolduruyordu. "Ben yaptım."

Harris cebinden küçük bir not defteri çıkardı. " kaçtı?"

"Yediden biraz önce. Kart okuyucu size tam saati verebilir." Harris sertçe başını kaldırdı. "Kart okuyucu mu?"

Christopher boynunda asılı duran fotoğraflı kimliğe dokundu. "Kimse bunlardan biri olmadan laboratuvara girip çıkamaz. Burası yasak bölge."

"Neden?"

"Federal olarak finanse edilen araştırmalar yapıyoruz ve kimyasallarımızın çoğu zehirli."

"Siyanür gibi mi?"

Christopher irkildi. Darrell'in cesedinin üzerine eğildiğinde acı badem kokusunu almıştı. "Evet. Burada siyanür var. Kokusunu aldım, Dedektif. Kendilerini koruyabilmeleri için olay yerine gelir gelmez memurlara ve adli tıp görevlilerine haber verdim. Siyanüre küçük miktarlarda maruz kalmak bile zararlı olabilir."

Harris yumuşak bir sesle, "Uyardığınız için teşekkür ederiz Profesör Walker," dedi. "Darrell normalde gecenin bir yarısı laboratuvarda yalnız mıydı?"

"Hayır. Yüksek lisans öğrencilerimin mesai saatleri dışında burada olacaklarsa çiftler halinde çalışmalarını isterim. Tanya Meyer'in dün gece onunla birlikte burada olması gerekiyordu. 911'i aradıktan sonra onu aradım. Dün gece hasta olduğunu ve Darrell'in onu eve gönderdiğini söyledi. Dokuzda ayrıldığını söyledi. O zaman çok canlıydı."

Harris Tanya'nın adını not etti. "Pekâlâ. Darrell son zamanlarda depresif görünüyor muydu?"

Christopher'ın beyni aniden uyandı. Öfkeyle ayağa fırladı. "Oha. Bir dakika bekle. Bu bir kazaydı. Korkunç bir kaza. Darrell intihar etmez, Dedektif. Bu çocuğu on sekiz yaşından beri tanırım. O asla intihar etmez."

Harris başını salladı. "Haklı olduğunuza eminim ama ben soruları sormak için para alıyorum Profesör. Darrell depresif görünmüyor muydu?"

"Hayır. Belki biraz yorgundu. Projemiz üzerinde çok çalışıyor ve yarı zamanlı olarak yapıyordu. Başka dersleri de vardı. Son zamanlarda birkaç kez bütün gece çalıştığını biliyorum ama bu olağan bir durum. Burası bir üniversite. Öğrenciler böyle yapar." Chris kendi sesindeki çaresizliği duyabiliyordu ve kendini sakinleşmeye zorladı. Oturmak için. "Bu Haziran'da evleniyordu. Mutluydu." Son kelimeyi fısıldadı, boğazı aniden tıkanmıştı.

"Nişanlısının adına ihtiyacım olacak."

"Laurie Gaynor. Onu Edgewater İlkokulu'nda bulabilirsiniz. Eğitim bölümü öğrencisi ve öğretmenlik yapıyor. Yıkılacak."

Dedektifin sesi biraz yumuşadı. "Yani Darrell'a yakın mıydınız?"

Yorgunluk Christopher'a bir tuğla gibi çarptı ve sandalyeye yığıldı. "Onu yedi yıldır tanıyorum, birinci sınıftan beri. Babası o ikinci sınıftayken öldü. Ben onun yerine geçtim. Ağabey, amca karışımı. Akıl hocası. Darrell Roberts'ın kendi canına kıymasına imkan yok. Annesi ve küçük kardeşleri ona muhtaçtı." Chris, Darrell'in ailesinin içinde yaşadığı yoksulluğu düşündü ve Roberts ailesinin şimdi ne yapacağını merak etti. "Küçük kardeşlerini okulda tuttu, uyuşturucudan uzak tuttu. Diplomasını alır almaz onlara güzel bir mahallede, iyi okulları olan ev almayı planlıyordu."

"Peki sizce ne oldu Profesör?" Harris şimdi nazikçe sordu.

Christopher gözlerini kapattı. "Tezgâhın üzerinde, onu bulduğum yerin yanında bir kahve fincanı var. Katı bir kuralımız var - laboratuvarda yiyecek ya da içecek yok. Kazara yutulma riski çok yüksek. Su şişelerine bile izin vermiyorum. Darrell bunu biliyordu ve kurala karşı geldiğini hiç görmedim. Ama yorgun olmalı. Kendini uyanık tutmak için bir fincan kahve içmiştir. Lanet olsun." Öfke kabardı, hem kayıp için hem de gereksizliği için. "O daha iyisini bilirdi," diye fısıldadı sertçe ve gözlerini yakan yaşlarla savaştı.

"Siyanürün kokusunu aldın. Darrell neden almadı?"

Christopher omuz silkti. "Herkes kokusunu . Nüfusun yaklaşık onda biri . Bu genetik bir şey, tıpkı dilini kıvrılabilmek gibi. Darrell da o insanlardan biriydi."

"Son bir soru, Profesör. Orada ne üzerinde çalışıyorsunuz?"

Christopher arkasında tekerleklerin gıcirtısını duydu. Sedyeyi laboratuvara doğru itiyorlardı. Darrell'ı bir ceset torbasına koyup . Kendini hazırlayarak, gözlerini kapıdan uzakta Harris'in yüzünde tuttu. "USDA ile toprak testi için geliştirilmiş yöntemler üzerinde çalışıyoruz."

Harris kaşlarını çattı. "Toprak testi mi?"

"Kirleticiler için. Dioksinler." Christopher alnını ovuşturdu. "Siyanürler de."

"Yani Darrell siyanürü işinin bir parçası olarak mı kullanıyordu?"

"Evet. Bardağının yanında bir şişe potasyum siyanür var. Kontroller yapıyordu, testlerde kullanmak üzere kirlilik seviyesi bilinen numuneler."

"Çalışmalarıyla ilgili herhangi bir kaydınız var mı Profesör? Raporumda bunun bir kaza olduğunu desteklemek için kullanabileceğim herhangi bir şey?"

"Her yüksek lisans öğrencisi bir not defteri tutar. Senin için Darrell'inkini getireyim." Yorgun bir şekilde ayağa kalktı, tam da sedye laboratuvarından çıkarken, ceset torbası bağlanmıştı. Ve kahretsin, gözlerini ayıramıyordu. Yüzünden aşağı süzülen gözyaşlarına engel olamadı.

"Profesör?" Harris nazikçe dürtükledi. "Kitap mı?"

Christopher gözlerini kaçırdı. "Senin için getireyim." Laboratuvara doğru yürüdü, artık boş olan fayansın yanından geçti. Masanın üzerinde açık duran Darrell'ın defterine baktı, tanıdık el yazısı kalbine saplanmış bir bıçak gibiydi. *Kahretsin, neden daha dikkatli değildin?*

"Chris? Chris, burada neler oluyor? *Chris!*"

"Buraya giremezsiniz, efendim. Burası bir suç mahalli. *Efendim.*"

Christopher başını kaldırdığında Jerry Grayson'ı Üniversite polisi. Jerry bir fizik profesörü ve onun en yakın arkadaşıydı. Birlikte lisans öğrencisi olmuşlar, akademiye terk edemeyecek kadar çok sevdikleri için buraya ders vermeye gelmişlerdi. Jerry, hayatının en kritik dönemlerinde yanında olmuştu. Düşününde sağdıç, kızının vaftiz babası. Jerry boşanması sırasında Christopher'ın en büyük desteği olmuştu. Ve şimdi de bu. Şimdi de bu.

"Chris?" Jerry'nin solgun yüzü sakalını daha siyah gösteriyordu. "Ön tarafta ambulansı gördüm. İçine bir ceset torbası koyuyorlardı. Düşündüm ki ..." Sertçe yutkundu, kontrol için mücadele ediyordu. Sesi çatallaştı. "Sen olduğunu, sana bir şey olduğunu düşündüm. Ne oldu?"

Christopher, Dedektif Harris'in ikisini de izlediğinin farkında olarak Darrell'ın defterini aldı. Artık pek de umurunda değildi. "Darrell öldü," dedi usulca.

"Chris." Jerry çırpınmayı bıraktı ve polis elini gevşetti. "Tanrım, çok üzgünüm. Nasıl oldu bu? Ne yapabilirim ki?"

Christopher, Jerry'nin gözleriyle karşılaştı ve arkadaşının sarsılmaz desteğini gördü. "Annesine söylemek zorundayım."

"Ben de seninle

geleceğim."

"Teşekkürler."

Cincinnati, Ohio, 19 Şubat Cuma, 10:06

Emma Townsend havaalanının yürüyen merdiveninde durmuş, ağır siyah kauçuk tırabzanı kavrarken avuçları titriyordu. Bir hafta boyunca ders verdikten ve Seattle'dan altı saatlik bir uçuş yaptıktan sonra ayakta uyuyor olması gerekirdi ama kafasındaki zonklama ve midesini tırmalayan korku ona gerçekten de uyanık olduğunu gösteriyordu.

Şu anda dünyada olmayı tercih edebileceği on milyon yer vardı, ama işte Cincinnati havaalanındaydı, sevdiklerinin beklediği varış alanına doğru istikrarlı bir şekilde yükseliyordu. Yukarıdaki balkondan korkulukların üzerinden endişeyle bakan bir yüz denizi vardı; bazıları el sallıyor, neredeyse hepsi gülümsüyordu. Ve sanki mıknatıslanmış gibi, gözleri Will'in her zaman ısıltılı bir hoş geldin gülümsemesi ve tek bir kırmızı gülle beklediği yere çekildi. Will'in yerinde, elinde pembe karanfillerden bir buket tutan orta yaşlı bir adam duruyordu. Başka birine el sallıyordu. Bir parça acı göğsünü deldi.

İşte bu yüzden bu havaalanından nefret ediyorum, diye düşündü. *Bu yüzden bu kadar uzun süre geri gelmekten kaçındım.* Çok fazla acı veriyordu. Kararlı bir şekilde gözlerini kaçırdı ve yürüyen merdivenin sonunda ayaklarının üzerinde durmaya, elinde kendi adını taşıyan bir tabela tutuyor olması gereken şoförü aramaya odaklandı. Siyah giyimli kadını çabucak fark etti, tabelası özenle yazılmıştı. DR. EMMA TOWNSEND.

Bu ben oluyorum, diye düşündü Emma ve dostça bir gülümsemeyle şoföre yaklaştı. Gezegende olmayı tercih edeceği on milyon yer olması şoförün suçu. "Ben Dr. Townsend," dedi ve şoförün elini sıktı. "Bagaj bölümünden bavullarımı almam gerekiyor, sonra gitmeye hazır olacağım."

Kadın hızlıca başını salladı. "Ben Linda Raines. Bu gece sizi Lexington'a götürmem için asistanınız tarafından tutuldum. Seattle'dan iyi bir uçuş yaptınız mı?"

Emma, uçuş gerçekten korkunç olmasına rağmen başını salladı. İnişli çıkışlı ve mide bulandırıcıydı. Kendine, midesindeki kelebeklere neden olan şeyin çalkantılı uçuş olduğunu söylemeye çalıştı ama içten içe daha iyi biliyordu. Bu

Bu havaalanı, bu şehir ve temsil ettiği her şeyle yüzleşme ihtimali. Yine de yakında gitmiş olacaktı. Önümüzdeki haftayı yabancılarla dolu konferans salonlarında ders vererek geçireceği Lexington'a giderken Cincinnati'den geçiyordu. Lexington'a uçmayı planlamıştı ama Kate arayıp son dakikada bir program değişikliği yapmıştı. Emma'nın Lexington uçuşu iptal edilmişti. Diğer tek uçuş Cincinnati'ye idi.

Kate, Emma'nın tüm derslerini ve seyahatlerini ayarlıyor, Emma'nın kişisel ve özel işlerinin ayrıntılarını yönetiyordu. Ama Kate bir asistandan çok daha fazlasıydı. Emma'nın en iyi arkadaşıydı. Will'in de arkadaşıydı. Kate bu havaalanına uçmanın Emma için ne anlama geleceğini çok iyi biliyordu ve çok özür dilemişti ama bundan kaçış yoktu. Emma'nın yarın öğleden sonra ikide Lexington'da bir imza günü vardı. Batı Yakası'ndan bu gece gelmek zorundaydı yoksa sözünü kaçırıacaktı.

Raines boğazını temizledi. "Bagajlarınız için fazla beklememiz gerekmezse on iki buçuk Lexington'da oluruz. Çantalarınız geldiğinde işaret edin, ben de onları limuzine taşıyayım."

Emma, içinde iki haftalık takım elbisesi olan büyük valizini görebilecek kadar bagaj karuselinin gerisinde dururken, insan kalabalığından ayrı duruyordu. Bu konuda oldukça iyiydi, kalabalığın arasında dururken bile onlardan ayrı durabiliyordu. Emma'nın arkasında biri boğazını temizledi ve Emma döndüğünde altmışlı yaşlarının ortalarında, utangaç görünümlü, kırmızı yanaklı ve elinde bir kitap olan bir kadının arkasında durduğunu gördü. Kitabın arka kapağından tanıdık bir yüz görünüyordu, Emma'nın kendi yüzü. Emma gülümsemeye zorladı ve kadın da ona gülümsedi.

"Dr. Townsend, sizi rahatsız ettiğim için özür dilerim," dedi kadın yumuşak bir sesle, sesi on bagaj karuselinin gürültüsünden ve onun elli katı insanın konuşmalarından zar zor duyuluyordu. "Sadece kitabınızı ne kadar beğendiğimi bilmenizi istedim. Uçakta okumak için yanımda getirdim." Bocaladı, gözlerini yere indirdi. "Kitabınız bana çok yardımcı oldu. Yakın zamanda oğlumu kaybettim ve şey ..." Kadın yüzünü bilinçli bir şekilde buruşturarak düşüncelerini bir kenara bıraktı. "Sanırım bunu her zaman duyuyorsunuz."

Emma, gezdiği her şehirde, geçen yıl boyunca konferans verdiği her salonda ayakta alkışlandı. *Bite-Sized*, altı haftadan uzun bir süre en çok satanlar listesinde kalarak halkın ilgisini çekmeyi başardı. *Isırık* Büyüklüğünde, keder ve kaybı en aza indirmenin yollarını tartışıyordu.

yönetilebilir parçalar, sevilen birinin kaybından sonra her günü atlatmak için pratik yollar önerdi. Kitap, sekiz yıl boyunca yas tutanlar için terapi grupları yönetmesinin ürünüydü. Bu Emma'nın hayatının çalışmasıydı.

Artık bu onun hayatıydı.

"Yalnız değilsin," dedi Emma sessizce. "Bir destek grubu buldun mu?"

Kadın başını salladı. "Evet, evet, aldım. Ve yardımı oluyor. Oğlum... elimde kalan tek şey oydu." Kadın sertçe yutkundu ve Emma da kendini aynı şeyi yaparken buldu. Göz ucuyla Will'in yerinde duran pembe karanfilli orta yaşlı adamı izlerken buldu kendini. Şimdi, bir elinde pembe karanfilleri umursamazca tutan tombul, orta yaşlı bir kadının omuzlarına sarılmış koluyla bagaj atlıkarıncasının yanında duruyordu. Kocaman gülümsemelerle hararetle bir şekilde konuşuyorlardı.

arada bir sarılıyordu. Emma'nın göğsündeki baskı arttı ve gözlerini tekrar kitabı tutan kadına çevirdi.

Kadın tereddüt etti, sonra ağzından kaçırdı: "Yakın zamanda kocanızı kaybettiğinizi okudum. Çok üzüldüm."

Emma'nın gülümsemesi artık kırılıyordu, kalbi gümbür gümbür atıyordu. Yakın zamanda değildi. Bir yıl olmuştu. Onsuz bir yıl. Yalnız geçen bir yıl. Bir okuyucu ilk kez başsağlığı dilemiyordu ama bunu *burada* duymak . . . Hava aniden kalınlaştı, nefes almak imkansızlaştı. *Buradan çıkmam gerek*. Kaçmak, bu lanet havaalanından ve onun canlandığı tüm anılardan uzaklaşmak istedi. Elinde kitap olan kadına kendi işine bakmasını söylemek istedi. Bunun yerine sakın bir nefes aldı ve kendine "Teşekkür ederim" dedirtti.

"En azından acıyı nasıl atlatacağınızı biliyorsunuz."

Öyle sanırsın, diye Emma. "Evet," diye yalan söyledi. Geçen yıl boyunca bu konuda da iyi olmuştu. Yalan söylemek, acının üstesinden gelememek.

Kadın yine tereddüt etti, sonra kitabını uzattı. "İmzalar mısınız?"

En azından bu yapabileceği somut bir şeydi, diye düşündü Emma kaleme uzanırken. "Hiç de değil. Adınız nedir hanımefendi?"

"Alice."

"Alice'e," dedi Emma yazarken yüksek sesle. "Çiğneyebileceğin kadarını ısır, her seferinde bir gün." Mesajın ikiyüzlülüğü bir süre sonra acı vermeyi bırakmıştı.

birkaç yüz imza. Şimdi sadece midesinin çukurunda sıkıcı bir ağrı bırakıyordu. Adını yazıp imzaladı ve kitabı Alice'e geri verdi. "Kendine iyi bak ve destek grubundan ayrılma. Atlatmana yardımcı olacaklardır. Şimdi izin verirseniz Seattle'dan yeni geldim ve çok yorgunum. Ve sanırım bavulumun virajdan döndüğünü görüyorum."

Alice kitabını göğsüne bastırdı ve küçük bir el salladı. "Teşekkür ederim." Emma bagajının gerçekten de virajı dönmekte olduğunu görünce rahatladı.

Büyük çantayı konveyörden kaptı ve bavul elinden alınmış.

Linda Raines. Şoförü. Emma onu neredeyse unutmuştu.

"Bunu ben alırım, Dr. Townsend. Beni takip edin. Limuzin dışarıda bekliyor."

Emma onu takip ve renkli camlı siyah bir limuzinin arka koltuğuna oturtuldu. Ön yolcu koltuğunda başka bir kadının oturduğunu belli belirsiz görebiliyordu, profili taktığı düzgün siyah şapka tarafından gizlenmişti. "Ortağım," diye açıkladı Linda. "Geceleri yalnız araba kullanmayız. Bütün gün araba kullandığı için muhtemelen uyuyordur."

Emma iç çekerek geniş koltuğa kaydı. "Yola çıkar çıkmaz ben de öyle olacağımdan eminim." Linda kapıyı kapatmadan önce gözlerini kapatmıştı ve çantası yerleştirilirken bagajın çarptığını zar zor hissetti. Sonra yola çıktılar. Korkunç havaalanından, Will'le evliliklerinin on iki yılı boyunca yaşadıkları şehirden uzağa. Birlikte inşa ettikleri, birlikte güldükleri, birlikte sevdikleri evden uzaktaydılar. Yaklaşık altı aydır adım atmadığı evden.

Cincinnati'yi atlamak için her zaman iyi bir nedeni vardı. Bir son dakika konferansı, bulunduğu şehirdeki psikolog arkadaşlarıyla bir toplantı, New York'taki yayıncısıyla bir görüşme. JFK'den o kadar sık uçuyordu ki, sonunda New York'ta sırf kalacak bir yeri olsun ve takım elbiselerini saklayabilsin diye mobilyalı küçük bir daire kiralamıştı. Hafta sonu planları yapamadığı zaman oraya gidiyordu. Kate mektuplarını oraya iletiyor, bazen de ziyaret edebilmeleri için bizzat getiriyordu. Alışverişe giderlerdi. Manhattın sokaklarında yürürdü. Emma orada saklanırdı.

Eve gitmelisin, dedi kafasının içindeki dırdırcı ses. Programıma ara verdiğimde gide. Ama Haziran'a kadar dolu olduğunu biliyordu. Yani Temmuz'da eve gideceğim. Yarın Kate'i arayıp ayarlamasını isteyeceğim. Bu gece Lexington'a gideceğim ve orada kitap imzalayıp

Gelecek hafta Baton Rouge'a gittiğimde. Sonra St. Louis, sonra Houston. Ve böyle devam edecek.

Gözlerini açtı ve eyaletler arası yol boyunca uzanan otoyol tabelalarına baktı. Sonra limuzin Lexington çıkışını geçip kuzeye yöneldik oturdu. Kalbi hızla çarpmaya başladı. Lexington'dan uzağa gidiyorlardı. Yanlış yöne. *Raines'in kimliğini hiç kontrol etmedim, diye düşündü. Onun kimliğini kontrol etmeliydim.*

Ön ve arka koltukları ayıran cama dokundu. "Affedersiniz," dedi yüksek sesle. "Çıkışı kaçırdınız. Merhaba." Cama tekrar vurdu. "Lexington çıkışını kaçırdınız."

Linda Raines pencereyi indirdi. "Lexington'a gitmiyorsunuz, Dr. Townsend."

Emma'nın kalbi durdu. Dudaklarını yaladı, nefes almaya çalıştı. Elini ceketinin cebine sokup cep telefonunu açtı ve dokunarak 911'i aramaya hazırlandı. "O zaman nereye gidiyorum?"

Raines'in ortağı koltuğunda dönerek şapkasını çıkardı. Emma sadece gözlerini kırkıştıracıktı, siniri artarken kalbi tekrar normal ritmine dönmeye başladı. "Kate." Asistanı. En iyi arkadaşı. "Ne haltlar dönüyor burada? Nereye gidiyoruz?"

Kate'in kaşları kalktı. "Eve gidiyorsun, Emma. Yeterince koştu."

"Ama ..." Emma kekeledi. "Peki ya Lexington? İmza günleri, konferanslar?"

"Lexington'ı yeniden planladım. Baton Rouge, St. Louis ve Houston'a da. Ara veriyorsun, Emma. O evle ve içindeki her şeyle sen ilgileneceksin."

Bölüm 2

Pete, 22 Şubat Pazartesi, sabah 8:15.

Birisi yarım dairenin bir ucuna boş bir sandalye koymuştu. Masasının kenarına oturan Christopher, boş sandalyeye bakarken sertçe yutkundu ve ardından mezun öğrencilerinin kederli gözleriyle karşılaştı.

Tanya sessizce ağlıyordu. Nate ağlamamak kendini zor tutuyor gibiydi. Ian sadece kızgın görünüyordu.

Christopher hepsinin nasıl hissettiğini biliyordu. Üç gün boyunca öfke ve keder arasında gidip gelmişti. Her seferinde bir saatten fazla uyumamış, kendi gözlerini her kapattığında Darrell'ın cansız gözlerini görmüştü. Üç gün boyunca basın peşini bırakmamış, bir açıklama yapması için yalvarmıştı ama bu bile kendi patronlarının tepkisi kadar kötü değildi.

Tanrı aşkına, Üniversite yönetimi tarafından çağırılmıştı. Cuma öğleden sonra onu dekanın ofisine çağırmışlardı, her yüz endişeyle gerilmişti. Kendileri için. Üniversitenin avukatı, "Bizi sorumlu kılacak hiçbir şey söyleme," diye uyarmıştı ve öfkesini kontrol altında tutmak, "bu konuda işbirliği" sözü vermek için sahip olduğu tüm gücü kullanmıştı. Öğrencilerinden birinin ölmüş olması umurlarında değildi, sadece Üniversite'nin sorumlu tutulmaması umurlarındaydı.

Ama öğrencilerinin şu anda onun öfkesine ihtiyacı yoktu. Sakin ve güçlü olmasına ihtiyaçları vardı ki iyileşmeye başlayıp yollarına devam edebilsinler.

"Nasıl başlayacağımı bilmiyorum," dedi Christopher. Darrell'ın üç gün önceki ölümünden bu yana ilk kez bir araya geliyorlardı. "Darrell'ın birinci sınıftaki halini hâlâ hatırlıyorum. Yedi yıl önceydi." Ağzının bir köşesi hüznü bir yarım gülümsemeyle kalktı. "daha ağır görünen bir sırt çantası taşıyan cılız, sıska bir çocuktü. Bana onun

Annesi sırt çantasındaki kitapları alabilmesi için yerleri silerek iki işte çalışmıştı ve bir gün ona borcunu ödeyecekti." Christopher o ilk günü, Darrell'in kara gözlerindeki ateşi, çocuğun başarma azmini hatırladıkça gözleri doldu. "Ona hayatında ne yapmak istediğini sordum." Anısı hafifledi ve dudaklarında gerçek bir gülümseme belirdi. "Benim işimi istediğini söyledi."

Bu ona Tanya'dan titrek bir gülümseme ve Nate'ten hüzünlü bir kıkırdama kazandırdı. Ian etkilenmemişti, hâlâ öfkeliydi. "O cılız, sıksa çocuktan senin tanıdığın adama dönüşmesini izledim. Onunla çok gurur duyuyordum." Christopher iç çekti, bundan sonra olacıklardan nefret ediyordu. "Ama Darrell Perşembe gecesi dikkatsiz davrandı, bu onun yapacağı bir şey değildi. Zor olacağını bilsem de bu konuyu konuşmalıyız."

"Dikkatsiz falan değildi," diye Ian, aksanını her daha da kalınlaştırarak. "Darrell hepimizin toplamından daha dikkatliydi."

Ian ve Darrell yakın arkadaşlardı. Darrell'in ölümünü kabullenmek her koşulda zor olurdu ama onun ölümünün önlenabilir olduğunu bilmek Ian için özellikle zor olmalıydı. Christopher öne doğru eğildi ve Ian'ın kolunu sıktı. "Normalde sana katılırdım. Ama kahve fincanını kendi gözlerimle gördüm, Ian."

Ian kolunu çekti. "Başka bir açıklaması olmalı, hepsi bu." "Ian." Nate başını salladı. "Bırak artık, dostum."

"Darrell yorgundu, Ian," diye mırıldandı Tanya bitkin bir halde. "Önceki hafta boyunca bütün gece çalışmıştı. Sanırım uyanık kalmak için kafeine ihtiyacı vardı."

"Onu salonda içerdi, lanet olası laboratuvarı *değil*." Ian ayağa fırladı, pencereye doğru yürüdü ve kollarını göğsünün üzerinde kavuşturarak avluya baktı. Döndü, gözleri parlıyordu. "Onun dikkatsiz olduğuna inanmayacağım."

Christopher yavaşça masasının kenarından kalktı ve Ian'ın çalkantılı gözlerini dikkatle süzdü. "Ve Darrell Roberts'ın kendi canına kıydığına inanmayacağım," dedi sessizce. "Annesine öldüğünü söylemek zorunda kaldım, Ian." Sertçe yutkundu, Yvonne Roberts'ın gözlerindeki ıstırap dolu şoku, korkunç gerçek kafasına dank ettiğiğinde hıçkırıklarının acınası boğulma sesini hatırladı. Ona sarılmış, ağlamasına izin vermişti. Onunla birlikte ağlamıştı. Sonra Darrell'in dört küçük kardeşine yıkıcı haberi verirken yanında oturmuştu. İdolleştirdikleri ağabey, hayatına mal olan bir hata yapmıştı. O

asla eve dönmemek. "Yapmak zorunda kaldığım en zor şeylerden biriydi." Şimdi Ian'ın dikkatini çekmişti. Genç adam onu dinlerken gözleri kısıldı. "Annesine bunu kendisine yaptığını söylemeyi hayal bile edemiyorum. Söylemezdi. Yapmayacağını biliyorsun."

"O dedektif bana Darrell'in depresyonda olup olmadığını sordu." Tanya'nın sesi hafta sonu gözyaşları yüzünden pürüzlüydü. "O kadar kızmıştım ki, ona sorusuyla ne yapabileceğini söyledim."

"Polisleri kızdırmak hiçbir şeyi çözmeyecek," dedi Nate, kararsızca da olsa mantıklı bir şekilde. Christopher, Nate'in sakinliğinin şaşırtıcı olduğunu düşündü. Nate'in geçmişinde asabi olmak, içgüdüleriyle hareket etmek vardı. Darrell her zaman yüksek lisans öğrencileri arasında mantığın sesi olmuştu. Belki de Nate bunun farkındaydı ve boşluğu doldurmaya çalışıyordu.

"Aslında kızgın değildim."

Herkes hemen Christopher'ın ofisinin kapısına döndü, Dedektif Harris orada duruyordu, gözleri keskin ve değerlendirciydi. Harris'in soğuk bakışlarıyla karşılaşan Christopher'ın sırtından aşağı bir ürperti süzüldü. "Dedektif Harris. Sizin için ne yapabiliriz?"

"Seninle konuşmam gerek."

Christopher kaşlarını kaldırdı. Kalbi hızla çarpıyordu ve bir şekilde başına geleceklerden hoşlanmayacağını biliyordu. "Sadece ben mi Dedektif, yoksa hepimiz mi?"

Harris'in gözleri boş sandalyeye takıldı. "Sanırım hepiniz." Christopher'ın ofisine girdi ve masanın köşesine tünedi. "Bu sabah laboratuvarımdan bazı ilginç bilgiler aldım," dedi gözleri her yüzü tarayarak. "Adli tabip, Bay Christopher'daki siyanür konsantrasyonunun Roberts'ın midesindeki siyanür konsantrasyonu kahve fincanındakinden dört kat daha fazlaydı. Ben kimyager değilim ama bu bana doğru gelmiyor. Profesör Walker, siz ne düşünüyorsunuz?"

Şaşkına dönen Christopher sadece ona bakabildi. "Ne?"

"ME bana rakamların değiştirilmesi gerektiğini söylüyor. Fincandaki konsantrasyon daha yüksek olmalıydı. Kahvedeki zehir midesinde seyreltilmeliydi."

Nate başını salladı. Sertçe. "İmkânı yok. Bu bir hata olmalı. Öyle olmak zorunda."

"Benim doktor da öyle düşündü. Bu yüzden testi tekrarladı. İki kez daha. Bir meslektaşına da aynısını yaptırdı. Sonuçlar her testte tutarlıydı."

Tanya'nın beti benzi atmıştı. "Ekipmanınızın . . belki de kalibre edilmesi gerekiyordur." Harris düz bir bakışla ona baktı. "Burası bir polis suç laboratuvarı, Bayan

Meyer," dedi kuru bir sesle ve Christopher, Tanya'nın onu daha önce kızdırmamış olmasına rağmen şimdi kızdırdığı izlenimine kapıldı. "Bizim ekipmanlarımız da en az sizinkiler kadar sofistike."

Christopher ellerinin topuklarını yüzüne indirdi, dedektifin söylemeden bıraktığı şey yüzünden midesi bir kez daha çalkalandı. "Bekle. Bunun bir kaza olmadığını mı söylüyorsun? Darrell bunu kendi mi yaptı? Buna inanmak Cuma günü olduğu kadar bugün de imkânsız. Darrell Roberts asla kendi canına kıymazdı."

Harris sadece ona baktı. "Katılıyorum Profesör."

Christopher bir an için sadece arkasına baktı. Sonra bilinci yerine geldi ve yüzündeki rengin azaldığını hissetti. "Aman Tanrım. Bunu başka birinin yaptığını mı söylüyorsun? Birinin onu öldürdüğünü mü? Bu ..." Masasının arkasındaki sandalyeye çöktü. Öğrencilerinin yüzlerine baktı. Üçü de onun hissettiği kadar hasta görünüyordu.

Harris'in yüzü değişmedi, tek bir kası bile oynamadı. "Bardağın üzerinde Darrell'in parmak izlerini bulduk ama DNA'sına dair bir iz yok."

"Belki de ." Tanya'nın fısıltısı zayıftı.

Harris'in gülümsemesi alaycıydı. "Geride bırakılan kahvede de DNA izi yoktu. Cesedin yakınında da pipet izine rastlamadık, yani denemeyin bile. Bundan ne sonuç çıkarıyorsunuz Profesör?"

Christopher, Harris'in bakışlarını tereddütsüz karşıladı. Zımnî suçlama karşısında sakın kalmaya çalıştı. Bu bir polis tekniği, diye düşündü. *Ama benim saklayacak bir şeyim yok.* "Siyanürün iki farklı kaynaktan geldiğini söylemek zorundayım, Dedektif. Ancak bu durum kazara yutulma ihtimalini ortadan kaldırırsa da cinayeti kesin olarak kanıtlamaz."

"Bir avukat gibi konuştun," diye gözlemledi Harris. "Bir kimyager gibi değil."

"Televizyon izliyorum," diye cevap verdi Christopher, sonra çenesini sıktı. "Bak Harris, Darrell'in kendini öldüreceğine hâlâ inanamıyorum ama eğer biri onu öldürdüyse, o kişinin bu laboratuara erişimi olması gerekir. Ve bu biziz. Eğer gittiğiniz yön buysa, tükürün gitsin."

Harris gözünü kırpmadı. ". Peki saat 10'a kadar neredeydin? Perşembe gecesi ve Cuma sabahı bir, Profesör?"

Nate elleriyle yüzünü kapattı. "Bu gerçek olamaz," diye fısıldadı.

Christopher kontrollü bir nefes aldı. Kalbine yavaşlamasını emretti. "Kızım Megan'la evdeydim. Saat on yattı. On bir buçukta annemi aradım. Sanırım bunu doğrulamak için telefon kayıtlarımı kontrol edebilirsiniz."

"Annemi aramak için biraz geç değil mi?"

"Kaliforniya'da yaşıyor. Orada saat sadece sekiz buçuktu."

Harris başını salladı, not defterini çıkardı ve her şeyi aldı. "

Gece yarısı ile bir arasında nerede olduğunuzu kanıtlamanın bir yolu var mı?"

"Hayır. Boşandım, yani mazeretimi doğrulayacak bir karım yok." Christopher, Mona orada olsaydı da doğrulamazdı, diye düşündü acımasızca. "On iki ile bir arasında Üniversite'nin çevrimiçi kütüphanesinde biraz araştırma . Sunucu kayıtları bunu doğrulayacaktır."

Harris Tanya'ya döndü. "Ya siz, Bayan Meyer?"

Tanya'nın yüzü bembeyazdı ve titriyordu. "Evde hastaydım. Teyzem size anlatabilir."

"Teyzen bütün gece uyanık mıydı?"

"Bir keresinde ben banyoda kusarken geldi. Saatin kaç olduğunu tam olarak bilmiyorum ama gece birden önceydi."

". Bay Bass?"

Nate sarsıldı. "Kız arkadaşım ile birlikteydim. Bütün gece," dedi anlamlı bir şekilde. "Ona kendin sorabilirsin. Bak dostum, benim bir arabam bile yok ve otobüsler o kadar geç saatte çalışmıyor."

"Sakin olun, Bay Bass. Sadece sorular soruyorum." Ian'a döndü. "Bay Delenn. Anladığım kadarıyla İngiltere'den öğrenci vizesiyle gelmişsiniz. Tam olarak nerelisiniz?"

Ian yumruklarını iki yanında sıktı. "Ben Glasgow'luyum ama öğrenci vizemin bununla ne ilgisi var?"

Harris omuz silkti. "Peki o gece neredeydiniz Bay Delenn?"

Ian dudaklarını büzdü. "Evde. Tek başıma. Kız arkadaşım yok, kızım yok, uzun mesafeden arayabileceğim lanet olası annem yok, yani mazeretimi doğrulayacak kimse yok." Son sözler sıkılmış dişlerin arkasından mırıldanıldı.

Harris, sanki Ian'ın öfkesini fark etmemiş gibi başıyla onayladı. "Hepinize teşekkür ederim. Profesör, hepinizin boynuna taktığı şu anahtar kartlardan başka kimde var?"

Christopher başını salladı. "Sadece biz. Ve patronum, Dr. Stossel. Kendisi bölüm başkanı. Ama şu anda bir sempozyum için ülke dışında."

"Bu kapı için anahtar kartı kullanım kaydı için kiminle iletişime geçebilirim?"

"Bilgi işlem departmanını deneyin," diye cevap verdi Christopher yorgun bir şekilde. "Makine bozulduğunda ve içeri giremediğimizde gelen adamlar onlar."

Harris ayağa kalktı. "Teşekkür . Başka sorularım olması ihtimaline karşı lütfen hazırda bekleyin."

"Başka bir deyişle," diye homurdandı Ian, "şehri terk etmeyin."

Christopher ona sakinleştirici bir bakış fırlattı. "Sessiz ol, Ian. Yardımcı olmuyorsun. Dedektif, laboratuvardaki işimize ne zaman dönebiliriz?" Kapı hâlâ sarı olay yeri bandıyla çaprazlamasına kapatılmıştı.

"Araştırmayı bitirdiğimizde."

Christopher, Ian'ın bir başka düşmanca yorum yapmasını engellemek için elini kaldırdı. "Dedektif. ABD Tarım Bakanlığı ile bir sözleşmemiz var. Olay yerinizi korumanız gerektiğini anlıyorum, ancak teslim tarihimize geç kalacaksak sponsorumuza haber vermemiz gerekiyor."

Harris kaşlarını çatı. "Hafta sonuna kadar olmalı." Kapıya doğru yöneldi.

"Teşekkür ederim. Peki ya Dedektif?" Christopher, Harris arkasını dönene kadar bekledi. "Darrell'in cesedini ne zaman bırakacaksınız? Annesine defin işlemlerini halledeceğime söz verdim." Harris'in gözlerinde bir şey parladı. Kontrollü bir merhamet.

"Adli tabip evrakları bu sabah imzaladı. Ceset öğleden önce serbest bırakılmalı. Ben kendim çıkarım."

Christopher iç çekti. "Görünüşe göre ara veriyoruz, millet. Diğer derslerinize devam edin. Biraz uyuyun. Sahile inin ve biraz güneşlenin. Ama basınla konuşmayın. Lütfen. Biz daha fazla katkıda bulunmadan da bu yeterince kötü."

Tanya ve Nate dışarı çıktılar. Ian kaldı ve Christopher sabırla genç adamın söyleyeceklerini bekledi. "Profesör, beni rahatsız eden bir şey var. Dedektifin Darrell'in öldürüldüğünü düşünmesine hiç şaşırmadım. Onun böyle bir kaza geçirmeyecek kadar dikkatli olduğunu biliyordum ve intihar ettiği fikri çok gülünç. Düşünüyordum da . . .

Geçen ay hırsızlık yaptığımız zamanı hatırlıyor musun?"

Kasları gerilirken Christopher'ın boynunda keskin bir acı oluştu. "Evet, biliyorum." Gaz kromatograf makinelerinden üçü yok edilmişti ve

beraberinde özenle hazırlanmış sayısız toprak örneğini de götürdü. "Bu verileri yeniden oluşturmamak."

"Profesör, o örnekler Darrell'a aitti. Birbirleriyle bağlantılı olabileceklerini görmezden gelemeyiz."

Boynundaki ağrı daha da keskinleşti. "Lanet olsun. Harris'e haber veririm."

* * *

Cincinnati, 22 Şubat Pazartesi, saat 10:30.

"Sıcak çikolata molası mı?"

Emma, Will'in eski üniversite kitaplarından oluşan bir kutudan başını kaldırıp çatı katındaki delikten yükselen bir tepsi gördü, Kate'in elleri tepsiyi sabit tutuyordu.

Emma çatı katında sürünerek tepsiyi aldı ve yere koydu. "Buraya sığamayacak kadar uzunsun."

"Kısa boylu gibi konuştun." Kate yolun geri kalanını tırmandı ve bağdaş kurup kamburunu çıkararak oturdu, etrafına ilgiyle baktı. "Tavan aranız benimkinden daha büyük görünüyor."

"Çünkü benimki seninki kadar ıvır zıvırla dolu değil," dedi Emma ve tepside dumanı tüten bir fincan kakao aldı. "Bu güzelmiş."

"Teşekkür ." Kate kupasının kenarından ona baktı. "İyi misin?"

Emma kuru bir sesle, "Kaçırılmanın travmasını atlattım," diye cevap verdi.

"Çaresiz olmasaydım bunu yapmazdım. İsteddiğimde eve gelmedin. Ve bir dakika bile tehlikede değildin." Sırıttı. "Ama Linda harika değil miydi? Hiçbir şeyden şüphelenmedin."

"Hayır, yapmadım. Ve eğer bir daha böyle bir şey , polis çağıracağım."

"Umarım buna gerek kalmaz," dedi Kate sert bir ifadeyle, sonra ayıldı. "Peki sen Em?"

Emma gözlerini kaçırdı. "Ben iyiyim. Son birkaç gün onun eşyalarını karıştırmak zor oldu." Kate'in endişeli yüzüne baktı ve dudaklarını alaycı bir gülümsemeye zorladı. "Kıyafetlerin bu kadar güzel olabileceğine inanmazdım.

bir erkeğin kokusunu bir yıldan fazla tutamaz." Ama tutabilirlerdi. Emma, Will'in kazaklarından birini çekmecedan çıkarıp onu koklayana kadar bir kalbin ne kadar kötü kırılabilceğini bilmiyordu.

O ana kadar gözyaşlarını tutmuştu ama onun odunsu kolonyasını koklamak nedense her şeyden daha kötüydü. O anda baraj yıkılmış ve Will'in kazağı ağlayan bir paçavraya dönüşmüştü. Kate onun yanına koşmuş ve ağlama seli boyunca ona sarılmıştı. Ağlama seli geçtiğinde Kate yüzüne sıcak bir bez bastırmış ve ortaya çıkan baş ağrısını hafifletmek için boğazına aspirin tıkamıştı. Ama baş ağrısı çoktan , onun yerini bir huzur almıştı, yıllar boyunca danışmanlık yaptığı danışanlarında uzun zamandır gördüğü bir rahatlama, onlar da kayıplarıyla başa çıkmaya çalışırken, o özel kişi olmadan dünyadaki yerlerini yeniden bulmak zorunda kaldıklarında.

Kate onun elini kavradı ve sertçe sıktı. "Ama bunu yapman gerekiyordu, Emma. Saklanmanı izlemeye daha fazla dayanamadım. Burası senin evin. Burada yaşamalısın, otellerde ya da New York'ta değil. Yas tutman gerekiyordu."

"Ben de bunu düşünüyordum," dedi Emma düşünceli bir ifadeyle, bakışlarını kar tanelerinin sessizce düştüğü tavan arası penceresinden dışarı dikerek. "Eve gelmediğim için Will'in yasını tutmadığımı düşündüğünü biliyorum." Omuz silkti. "Ben de öyle düşünmüyordum. Ama kendimce yas tuttum. Yabancı bir otelde tek başıma yatağa her girdiğimde onu özledim. En sevdiği program televizyonda her çıktığında ya da radyoda en sevdiği şarkılardan birini her duyduğumda onu özledim. Ama her geçen gün biraz daha kolaylaştı. , geceleri ona ulaşmayı bıraktım. Kalabalığın içinde adımı söylemesini beklemeyi bıraktım. Cuma gecesi, o öldüğünden beri ilk kez yatağımızda uyudum. Ve ..." Bir nefes aldı. "Onu özledim. Ama düşündüğüm kadar zor olmadı."

Kate'in gözleri parlıyordu. "Özür dilerim, Em."

"Ben de öyle." İçini çekti ve kataloglamakta kitapların olduğu kutuya geri döndü. "Bu arada gazete kupürlerini buldum. Zekice, onları yanında getirdiğin fıstıklı M&M'lerin arasına saklamışsın."

Kate dudağını ısırıldı. "Yarı umutla onları bulmanı, yarı umutla da bulmamı bekliyordum. Davayı takip edip etmediğini bilmiyordum."

Emma gözlerini kitap kutusuna dikmiş, aniden bastıran keder ve çaresiz öfkesini kontrol ediyordu. "Nerede olursam olayım her gün *Post'u* internetten kontrol ettim. Ve duruşma başladığında dedektif aradı." Dolu bir silahla bir markete giren on dokuz yaşındaki gencin davası.

ve hayatını sonsuza dek değiştirdi. "İfade vermem gerekirse geri dönmeye hazırdım, ancak mağaza videosu polise ihtiyaç duydukları tüm kanıtı verdi. Polis gerçekten harikaydı. Geçen yıl Los Angeles'tayken bana bir mektup faksladılar. Mektup Will'in yoldan küçük çocuğun annesinden geliyordu." Will çocuğu kurtarmış, onun yerine kendini soyguncunun kurşunlarının önüne atmıştı. Emma'nın sesi yumuşadı, titredi. "Annesi ...çok minnettardı."

"İfade verdi," dedi Kate sessizce. "Annesi . Çok ikna edici bir görgü tanığıydı. Will'in küçük oğlunu nasıl kurtardığını anlatırken jüriyi gözyaşlarına boğdu."

Emma gözlerini kırpıştırarak Kate'e baktı. "Duruşmaya mı gittin?"

"Her lanet gün. Senin için en azından bunu yapabileceğimi düşündüm." Emma'nın gözleri acıdı. "Ah, Kate."

"O piçi şartlı tahliye olmaksızın ömür boyu hapse mahkûm ettiklerinde sevinçten havalara uçtum," dedi Kate sert bir sesle. "Başka kimseye dokunamayacak."

"Bu adalet, ama küçük bir teselli." Emma tekrar ağlamaya başlamadan önce konuyu değiştirme ihtiyacı duyarak Will'in kitaplarını kutudan çıkardı. "Acaba kullanılmış kitapçılar bunlar için ne kadar öder?"

Kate'in gözleri kısıldı ama konu değişikliğini kabul etti. "Fazla değil. Bunları kütüphaneye ya da giysileriyle birlikte Kurtuluş Ordusu'na bağışlasanız daha iyi olur." Başka bir kutu yığınının yanına gitti. "Bütün bunlar da ne?"

Emma başını eğdi. "Hiçbir fikrim yok. Açın ve görün."

Kate kutunun kapağındaki bandı yırttı ve yüksek sesle güldü. "Şuraya bak. Bunlar senin eski lise yıllıkların. Bu 1989'dan."

Emma inledi. "İlk yılım." "Kızlık soyadın neydi?"

"Kate, lütfen . . . Oh, lanet olsun. Sana söyleyene kadar başımın etini yiyeceksin. Wilson'dı."

Kate sayfaları çevirdi ve bir kahkaha daha attı. "Kendine bir bak. Gözlüklerin yüzünün tamamından daha büyük. İşte, bak."

"İstemiyorum" Emma ürperdi. "Çok iyi hatırlıyorum. Ben bir inektim." ". . Bu nedir?" Kate katlanmış bir kâğıdı salladı.

Kağıdın.

Emma, Will'in kitaplarından oluşan bir başka kutudan başını kaldırıp baktı. "Hiçbir fikrim yok.

Okuyun."

"Aman Tanrım," diye mırıldandı Kate. "Aman, aman. Emma, bana hiç söylemedin." "Neyi söylemedim?"

"ateşli bir aşk yaşadığınızı."

Emma'nın gözleri büyüdü. "Çünkü ben . Will çıktığım ilk erkekti ve onunla üniversiteye kadar tanışmadım. Bu da ne demek oluyor?"

"Yıllıktan düştü." Kate kaşlarını salladı. "Şöyle başlıyor
"Emma, aşkım" ve "Tüm sevgimle, Christopher" diye bitiyor.

Emma kutudan çıkardığı kitabı dikkatle yere bıraktı. "Affedersiniz?
Christopher mı dediniz?"

"Kesinlikle . 'Emma, mi querida.'" Kate başını kaldırdı, gözleri parlıyordu.
"Bu 'aşkım' demek."

"Ortaokul ve lisede altı yıl İspanyolca dersi aldım, bu yüzden 'mi querida'nın ne anlama geldiğini biliyorum," dedi Emma sabırsızlıkla. "Başka ne diyor?"

"İki yıldır senin yanında oturuyorum ve ancak şimdi sana kalbimdekileri söyleyecek cesareti buluyorum. Dün gece dans ettik ve ilk kez hayallerim gerçek oldu."

Emma gözlerini kapadı, hem Christopher Walker'ı hem de o dansı hatırladı.
"Mezuniyet balomuzdu ve birlikte gitmiştik. Arkadaş olarak."

Kate mırıldandı. "Uh-huh."

"Bu doğru. Ben de ilk başta öyle düşünmüştüm. Ama o gece beni dansa kaldırdı ve ... Merak ettim." Emma alt dudağını ısırdı. "O benim en iyi erkek arkadaşımdı. Kimya dersinde laboratuvar arkadaşaydık ve İspanyolca dersini de birlikte alırdık. İkimizin de adı W ile başladığı için koltuklarımız hep yan yana olurdu. Balodan bir hafta önce kız arkadaşından ayrılmıştı ve benim hiç erkek arkadaşım olmamıştı, bu yüzden birlikte gitmeye karar verdik."

Kate onun yıllık fotoğrafına dokundu. "Kıvırcık kahverengi saçlarıyla çok şirin. Gözleri de güzel. Yine de biraz sıksa."

Emma sevgiyle, "Bir metre boyundaydı, kolları ve bacakları vardı," dedi, sonra durakladı ve kaşlarını çatı. "Peki, daha fazlası var mı, yoksa burada mı bitiyor?"

Kate gözlerini kırptırdı. "Yani bu mektubu gerçekten hiç görmedin mi? Yüce Musa. Tamam. İşte devamı. "Seni kollarıma aldığımda senin de aynı şekilde hissedebileceğini umdum. Her zaman aynı fikirde olmadığımızı biliyorum, ama kendini bırakırsan, daha fazla ortak noktamız olduğunu görebilirsin." Kate mektubu indirdi, kaşlarını kaldırdı. "Onunla tartıştınız mı?"

"Her şey hakkında. Dünya siyaseti, filmler, futbol. Bazen bir sandalyenin üzerine çıkıp onunla burun buruna tartışırdım. Böyle hissettiğini hiç bilmiyordum... hayal bile edemezdim."

"Bunun kesin olduğunu söyleyebilirim." Kate defter kağıdını dramatik bir şekilde salladı. "Ama dahası da var. Bence aramızda özel bir şeyler olabilir. Senin aklını ve kalbini seviyorum. Ama her şeyden önce dostluğuna değer veriyorum. Şimdiye kadar hiçbir şey söylemedim çünkü seni kaybedeceğimden korktum. Eğer sadece arkadaş olmamızı istiyorsan, o zaman bu yeterli olacaktır. Eğer hiçbir şey söylemezsen, sadece arkadaş kalmak istediğini bileceğim. Ama daha fazlasını istersen, bekliyor olacağım. Tüm sevgimle, Christopher." Kate nefesini bıraktı. "Aman, aman."

Emma elini kalbine götürdü, kalbinin hızla çarptığını hissetti. "Ah, Kate, tek kelime bile etmedim. Onu incitmiş olmalıyım. Bu mektubu nasıl gözden kaçırmış olabilirim?"

"yapışmış iki sayfadan düştü. Emma, sana vurmuşum gibi görünüyorsun."

"Vurulmalıyım. Kate, onun kalbini kırdım."

"Eminim şimdiye kadar iyileşmiştir," dedi Kate alaycı bir ifadeyle. "On yedi yıl oldu."

Emma başını salladı, düşünceleri dönüyordu. "Anlamıyorsun Kate. Ertesi yıl İspanyolca dersinde onun yanına oturdum. Tek kelime etmedim ve birkaç hafta sonra dersi bıraktı. Bando dersi almak istediğini söyledi. Trombon çalmak istediğini söyledi. Bana çok kızmış olmalı."

"Emma, bu başka bir hayat önceydi. Bunu değiştiremezsin."

Emma kaşlarını çattı ve Will'in eski üniversite kitabını eline aldı. "*Bu* başka bir ömür önceydi Kate. Değiştiremeyeceğim şey *bu*. Will'i geri getiremem. Ama Christopher'ın hislerini değiştirebilirim. Beni ve kendisini nasıl hatırladığını. Yıllar önce reddedildiğini ya da daha kötüsü, duygularını kabul edemeyecek kadar zalim olduğumu düşünmesine izin veremem. Bir keresinde dans ettiğimizde bir kıvılcım hissettiğimi sanmıştım ama o kadar deneyimsizdim ki nasıl devam ettireceğimi bilemedim. Ve İspanyolcayı bıraktığında, bunun o gece çok yakın dans ettiğim için olduğunu düşündüm. Haftalarca bunu düşündüm."

"Sen mi? Bir şey için zorlanıyor musun? Öyle olmadığını söyle." "Bu ciddi bir durum Kate. Bu konuda bir şeyler yapmalıyım." Kate endişeli görünüyordu. "Ne gibi? Onu bulmak gibi mi?"

"Belki." Emma daha dik oturdu. "Belki ."

Kate de daha dik oturdu ve başını tavan arasına çarptı. "Kötü fikir, Em," dedi başını ovuşturarak. "Gerçekten, gerçekten kötü bir fikir. Belki de evlidir. Evliliğine burnunu sokmak istemezsin. Eski sevgililer şimdiki eşleri çok kızdırır. Güven bana."

"O zaman için özel bir dedektif tutacağım. Eğer evliyse, bu işin peşini bırakacağım. Değilse, dedektiften beni aramasını isteyeceğim. Eğer ararsa, harika. Aramazsa ... bu sefer karar onun elinde olacak."

"Em, bu senin kederinin konuşması. Yapma bunu."

"Belki de benim kederimdir. Tek bildiğim, bir yıldır ilk kez yalnızlık dışında bir şey hissettiğim. Şansa bakın ki, hissettiğim şey utanç. Bir çocuğun kalbini kırdım ve hiç haberim bile olmadı. Bak Kate, özel bir dedektifin etrafta dolaşmasının ne zararı olabilir ? Tanrı biliyor ki bunu karşılayabilirim. Will'in hayat sigortası ve *Bite-Sized*'ın telif hakları derken, ihtiyacım olandan çok daha fazla param var."

Kate iç çekti. "Eğer evliyse, çekip . Bana söz ver, Em." Emma üç parmağını kaldırdı. "Söz ver. Scout's Honor."

* * *

St. Pete, 22 Şubat Pazartesi, :40

Dedektif Wes Harris kaşlarını düşünceli bir şekilde çatarak telefonu kapattı.

"Eee?" Yüzbaşı Harris'in masasının kenarına tünedi. "Walker'ın size söyleyecek çok önemli bir şeyi olmalı. Sabah dokuzdan beri beş mesaj bıraktı."

"Geçen ay bir hırsızlık olduğunu söyledi. Roberts'ın çocuğuna ait bazı örnekler yok edilmiş. Görünüşe göre yüksek lisans öğrencisi Tanya Meyer'in kimliği çalınmış. Vandallar laboratuara bu şekilde girmişler."

"Tasadüf mü?" Yüzbaşı Thomas sordu.

Harris omuz silkti. "Belki. Pek olası değil." "Walker mı? Ne olmuş ona?"

"Sağlam bir mazereti var. Ayrıca, içimden bir ses onun yapmadığını söylüyor. Annesine anlatırken ben de oradaydım. Onunla birlikte ağladı ve eğer gerçek değilse, Profesör bir Oscar'ı hak ediyor. Mezun öğrencilerinden o kadar emin değilim. Bir yandan, midenin ve bardağın siyanür konsantrasyonlarını nasıl karıştırmayacaklarını bilirlerdi. Ama öte yandan, kendilerini şüpheden koruyacağını düşünerek bilerek bu hatayı yapmış olabilirler. Onları izleyeceğim."

"Etrafta hiç video kamera var mı?"

Harris içini çekti. "Evet, ama biri onları kapatmış. Ben de bunu araştırıyorum. Laboratuarda çocuğun not defterini inceletiyorum. Bana Yunanca gibi geldi ama okuyabilecekler. Nate Bass'ın kız arkadaşı biraz fazla prova yapmış gibi görünse de tüm mazeretleri kontrol edildi. Anahtar kart okuyucunun çıktısını aldım. Tanya Meyer'in ayrılmasıyla Walker'ın gelmesi arasında Darrell Roberts dışında kimse laboratuvara girip çıkmamış.

İçeri giren her kimse, Roberts kapıyı açtı ve onu içeri aldı."

Kaptan Thomas ayağa kalktı. "Burada başka kimlerin oyuncu olduğunu öğrenin. Çocuğun ailesini, okul dışındaki arkadaşlarını kontrol . Tahtaya birkaç şüpheli yazalım, Wes."

Bölüm 3

St. Pete, 24 Şubat Çarşamba, :30

"Baba." Megan'ın sesi Bach'ın sessiz tınıları üzerinde yükseldi. Ağırbaşlı müzik onun ruh haline uyuyordu. "Telefon sana."

Christopher tek gözünü açtı ve çalışma odasının kapısında duran, üzerinde hâlâ Darrell'in cenazesinde giydiği siyah elbise olan kızına baktı. İyi bir kızdı, diye düşündü, bir haftadır ona bir an bile huzur vermeyen hüznle gurur birbirine karışıyordu. On üç yaşına geldiğinde bu tür sevgi gösterilerinden uzak durmaya başlamış olsa da bugün onun yanında durmuş, elini onun elinin içine koymuştu.

"Bir mesaj alabilir misin, tatlım?"

Başını sallarken kahverengi bukleleri dalgalanıyordu. "Yine o özel dedektif. Dün öğleden beri dört kez aradı. Belki de gitmesi için onunla konuşmalısın."

Christopher aşırı sinirli bir iç çekişle koltuğundan kalktı. "Yine mi o? Ben burada konuşurum." Müzik setini kapattı ve masasındaki telefonu alıp zil sesini tekrar açtı. Biraz huzur ve sessizlik bulmak için kapatmıştı ama bulacak gibi de görünmüyordu. "Ben Christopher Walker," dedi hızlıca.

"Dr. Walker, benim adım Richard Snowden."

Christopher sabırsızca kravatını çıkararak, "Ve sen de özel dedektifsin," diye karşılık verdi. "Beni beş kez aradınız, kızımı, çalışanlarımı ve patronumun sekreterini taciz ettiniz." Bugün Darrell'in cenazesinde ona böyle söylemişlerdi.

"Patronunuzun sekreterini ya da çalışanlarınızı taciz etmedim, Dr. Walker," dedi Snowden yumuşak bir sesle. "Onlara sadece biyografinizde memleketinizin belirtilip belirtilmediğini sordum."

ve lise."

Christopher'ın ensesinde bir şüphe belirdi. "Lütfen işinizi açıkla mısınız, efendim? Çünkü şu an hiç uygun bir zaman değil."

"Üzgünüm, Dr. Walker. Anladığım kadarıyla başsağlığı dilemek gerekiyor. Öğrencinizi kaybettiğiniz için üzgünüm."

Christopher sıkıca, "Teşekkür ," dedi. Bu adam Darrell'ı biliyordu. Basın her yerdeydi; ofisinin önünde, spor salonunda, hatta cenaze töreni sırasında kilisenin dışında, Darrell'ın ölümüyle ilgili şu ana kadar hiçbir ipucu bulamayan soruşturma hakkında bilgi arıyorlardı. Christopher iki gündür omzunun üzerinden bakıyor, Dedektif Harris'in bir palmye ağacının arkasından fırlayıp kendisini tutuklamasını bekliyordu ve sinirleri bozulmuştu. "Bak, eğer bir muhabirsen, gidebilirsin."

"Ben bir muhabir değilim, Dr. Walker. Kısa keseceğim. Eski lise sınıf arkadaşlarınızdan biri sizi bulmak için beni tuttu."

Christopher neredeyse gülüyordu. "Lise mi?" Günün karanlık olaylarından sonra, eski sınıf arkadaşlarını arama fikri bile sinir bozucu derecede gülünç görünüyordu. "Şaka yapıyorsun."

"Hayır efendim, ben çok ciddiym. Dr. Townsend sizinle konuşmak için oldukça sabırsızlanıyor."

Christopher kaşlarını çatı. "Yanlış Walker'a gelmiş olmalısınız Bay Snowden, çünkü mezun olduğum sınıfta Townsend adında birini hatırlamıyorum."

"O zaman Wilson'dı. Emma Wilson."

Sanki karnına bir balyozla vurulmuş gibiydi. Christopher nefesinin göğsünden acı verici bir şekilde çıktığını hissetti ve kendini masasının arkasındaki sandalyeye bıraktı, dizleri jöle gibiydi. "Emma Wilson?" Bütün gençlik hayallerinin ve fantezilerinin sahibi olan Emma Wilson mı? Lise hayatının her gününü gülüp tartışarak ve neşelendirerek geçiren, ta ki bir gün duygularını çok da akıllıca olmayan bir mektupla ölümsüzleştirmeye cesaret edene kadar.

Emma Wilson ona, onun kendisine hissettiği gibi hissetmediğini mi söylemişti? Tabii ki kelimeler olmadan. Mektubunu görmezden gelmiş, hiç olmamış gibi davranmıştı. *Ona söylediğin gibi*, diye düşündü. Ama yine de . . . Bu hayatının en travmatik olayı olmuştu. Ta ki Mona'ya kadar. Mona'yla kıyaslandığında, Emma acı konusunda sadece bir amatördü. "Emma Wilson mı dedin?"

"Ben yaptım."

"Ne istiyor?" Kalbi şimdi daha sert atıyordu. "Seninle konuşmak istiyor. Mümkünse yüz yüze."

Emma'yı tekrar görme düşüncesi ağzını sulandırdı. *Acınası* bir durum, diye düşündü. *Pavlov'un lanet köpeklerinden bile daha kötü.* Ama Emma Wilson bir odaya her girdiğinde verdiği tepki buydu, bir metre iki santimlik kıvrımlı vücuduyla. Lise boyunca Emma'ya bir yüzme havuzunu dolduracak kadar salya akıtmıştı.

"O şimdi nerede?"

"Dr. Townsend Cincinnati'de yaşıyor ama sizinle St. Pete'de buluşmaya çok istekli olduğunu söyledi. Sizi rahatsız etmek istemiyor, sadece sizinle konuşmak istiyor."

Dr. Townsend mi? Ne tür bir doktor olduğunu merak ediyordu, tıp doktoru mu yoksa doktora mı... Her iki durumda da onunla gurur duyuyordu. *İyi kız, Em.*

"Neden beni kendisi aramadı?"

"Seni zor bırakmak istemedi. Eğer onu görmek istemiyorsan bunu bana söylemenin ona söylemekten daha kolay olacağını düşündü. Ve eğer evliyseniz sorun çıkarmak istemedi."

Christopher yutkundu. Sertçe. ". "

"Biliyorum. Bundan emin olana kadar seninle iletişime izin vermedi. Dr. Townsend'e ne söylemeliyim? Onunla görüşmek ister misiniz?"

Evet. Evet. Evet. Evet. Christopher bir nefes aldı, kendini . "Henüz emin değilim. Evli mi?"

"O bir dul."

Merhaba. bir zevk sarsıntısı kapladı ve hemen ardından utanç geldi. Kocası ölmüştü. Bu kutlama yapmak için bir neden değildi. "Neden benimle konuşmak istiyor? Şimdi, bunca zaman sonra?" *Fark etmez, aptal. Sadece evet de.*

"Söylemeyeceğini. Eee? Ona ne söylemeliyim?" "Nerede ve ne zaman düşünüyor?"

"Bir restoran seçebileceğinizi düşünüyor. Bir zaman ve yer söyleyin, o da sizinle buluşmak için ucsun."

"Öylece mi? Öylece uçağa mı atlayacak?" "Dr. Walker, Dr.

Townsend ile görüşmek istiyor musunuz, musunuz?"

Christopher iç çekti. *Tabii ki biliyorum.* "Ona benimle St. Pete Sahili'ndeki Crabby Bill'de buluşmasını söyle. Oldukça iyi bilinen bir restoran, bu yüzden

zorlanmazsınız."

"Crabby Bill's. Hangi gün ve saat, Dr. Walker?" "Cumartesi gecesi mi? Yedi mi?"

"Ben ona söylerim. Seninle orada buluşacak."

Christopher telefonu kapatırken bunun gerçeküstü olduğunu düşündü. Ve zamanlama... Bir yandan daha iyi olamazdı. Diğer yandan, daha kötüsü de olamazdı.

"Baba?" Döndüğünde Megan'ın kaşlarını çatmış olduğunu gördü. "Her şey yolunda mı?"

"Her şey yolunda tatlım. Bunun Darrell'la ya da okuldaki sorunla hiçbir ilgisi yok." Emma Wilson'ın ziyaretinden kızına bahsetmek istemiyordu.

Boşandığından beri bilerek yalnız kalmıştı. Megan için çok zor olmuştu, kız arkadaşlarının geçit töreniyle onun hayatındaki kargaşaya katkıda bulunmak istememişti. Bu yüzden aşk hayatı üç yıl boyunca tatmin edilmeden kalmıştı. Seks hayatı da öyle.

Ama Emma geliyordu. Ani bir ihtiyaç dalgasına karşı dişlerini sıktı. *Aptal olma*. Akşam yemeği yiyeceklerdi. Konuşacaklardı. Ve merakı yatışmış olarak Cincinnati'ye, evine dönecekti. Ve o da bekâr bir baba olarak kalacaktı, ki zaten en önemli önceliği de buydu. Kolunu Megan'ın omuzlarına doladı ve kokladı. "Bu kadar güzel kokan ne? Yemek mi yaptın?"

"Eğer yapsaydım, bu kadar güzel kokmazdı. Jerry Amca bir kova KFC getirdi. Hadi baba, otur ve ye."

Megan'ın vaftiz babası olan Jerry, Megan konuşmayı öğrendiğinden beri onun "amcası" olmuştu. Cenazenin planlanmasında ne kadar büyük yardımı olmuştu. Darrell, Jerry'nin fizik öğrencilerinden biriydi, bu yüzden Christopher kadar olmasa da onu tanıyordu. Jerry'nin yemek getirmesi tipik bir düşünceli jestti. "Çok nazik bir davranış. Hepsini yemeden gidelim." Jerry'yi mutfak penceresinin önünde durmuş, Christopher'ın arka bahçesinin sonundan geçerek Tampa Körfezi'ne doğru akan kanala bakarken buldu. "Jerry?"

Jerry döndü, bir elinde baget vardı. Onların iyiliği için gülümsemeye zorlarken gözlerindeki hüznü kayboldu. "Yirmi parça var. Yarın da yiyebilirsiniz."

Megan tabakları ve bardakları indirChristopher kovayı masaya taşıdı. "Otur, Jerry. Sen de benim kadar yorgun görünüyorsun."

Jerry iç çekerek oturdu. "Darrell'in annesi nasıl?"

"Düşündüğünüz gibi. Kiliseden bazı insanlar güveç ve kek getirdiler, böylece çocuklar aç kalmayacaklar, ama Darrell'in maaşı olmadan . . . Ne yapacaklarını bilmiyorum."

Sonra her zaman hatırlayacağını bildiği bir anda kızı alt dudağını ısırды, sonra omuz silkti. "Benim de biraz birikmişim var baba, yaklaşık bin dört yüz dolar. Onu Bayan Roberts'a ver."

Christopher oturdu, aniden yükselen duygulara karşı dudaklarını büzdü, her zamankinden daha gururluydu. "O parayı bir araba almak için biriktiriyordun Megan."

"Zaten üç yıl boyunca araba kullanamayacağım. Bu da bana daha fazla para biriktirmek için zaman veriyor."

Jerry boğazını temizledi, gözleri nemliydi. "Amerika'daki gençlerin bencil olduğunu kim söyledi? Chris, kenara ayırdığım yağmurlu günler için biraz param var. Onu da alabilirsin."

"Belki bir bağış kampanyası düzenleyebiliriz," dedi Megan, günlerdir ilk kez heyecanla sesini yükselterek. "Bütün öğrenciler yardım edebilir. Tanya, Ian ve Nate. Geçen yıl ve ondan önceki yıl mezun olan öğrencileri de çağırabiliriz. Yardım etmek isteyenlerini biliyorum."

Jerry, "Üniversite TV kanalında bir arkadaşım var," dedi. "Haberı duyurmanıza yardımcı olabilir."

Megan gülümsedi. "Bu harika. Araba yıkama ve çekiliş yapabiliriz."

Christopher arkasına yaslanıp onun planını dinledi ama araba yıkama ve çekiliş işleri birbirine karışmaya başlayınca aklı başka yerlere kaymaya başladı. Cumartesi gecesine. Emma geliyordu.

* * *

Pete, 25 Şubat Perşembe, saat :00.

"Sıçtın ."

Gözlerini kapattı, midesi sıvı ve bulantılıydı. "Biliyorum." Onu şimdi öldürebilirlerdi. Belki de en iyisi bu olurdu. Yaptığı şeyle asla yaşayamazdı.

"Bunun bir kaza olduğunu düşüneceklerini söylemiştin." "Düşüneceklerini sanmıştım."

"Bana yalan söyleme."

Bir ip boğazına sıkıca dolandığında kaskatı kesildi. Sonra gevşetildi, omuzlarına bırakıldı ve onunla alay edildi. "Beni öldürecekse, Tanrı aşkına öldür."

İp sıkılaştı ve ona zorlukla nefes alabileceği kadar boşluk bıraktı. "Hazır olduğumda ve hazır olduğumda seni öldüreceğim. Şimdi bilgi istiyorum. Walker hakkında sorular soran özel bir dedektif var. Neden?"

"Bilmiyorum." İp sıkılaştı ve o da refleks göstererek ipi boğazından çekmeye, nefes alabilmek için bir milimetre bile olsa serbest bırakmaya çalıştı. "Yemin ederim!" İp gevşedi ve soluk soluğa bir nefes aldı. "Kahretsın."

"Nedenini öğrenin. Şimdilik tüm yollar sana çıkıyor. Yakalanırsan, suçu . Ve eğer ilişkimizin doğasını zerre kadar ifşa etmeyi düşünürsen ..." Halat gerildi, sonra bir kez daha gevşedi. "Bu iplerin her boyutu var."

Korku kalbini buz kesti. "Bu da ne demek oluyor?"

"Bence çeneni kapalı tutacaksın, çünkü akıllısın. Eğer , değer verdiğin insanların teker teker ölmesini izlersin. Bu bir oyun değil. Biz ciddiyiz. Ne olursa olsun yakalanmayacağız. Anladınız mı?"

Başını salladı, o kadar titriyordu ki ayakta zor duruyordu. İp boğazından çekildi ve geriye kırmızı, çiğ bir deri şeridi kaldı. Ellerinin ve dizlerinin üzerine düştü ve ayak sesleri uzaklaşırken çakılların çıtırdadığını duydu. Sonra korkak bir köpek gibi kustu.

Bölüm 4

Pete Plajı, 27 Şubat Cumartesi, 18:45.

Emma titredi. Güzel bir gündü, Cincinnati'deki kardan sonra gelen sıcaklık hoşuna gitmişti. Ama Crabby Bill'in barının dışındaki geniş balkondan güneşin batışını izlerken hava hızla soğudu. Saatlerdir üzerinde düşündüğü elbiseyle uyumlu ceketini çekti. Çok mu şık olmuştu? Çok şık görünmek istemiyordu. Adamın, onun on yedi yaşındaki teklifini kabul etmeye geldiği fikrine kapılmasını istemiyordu. Çok mu gündelikti? Bunu da istemiyordu, bu özrün yapacak daha iyi bir şeyi olmadığı için dilediği bir şey olduğunu düşünmesini istemiyordu.

Emma bir nefes aldı ve gülerek nefesini kustu. Her zamanki gibi zorlanıyordu. Muhtemelen buradaki herkes gibi haki pantolon ve polo tişörtle gelecekti. Rahat bir akşam yemeği yiyecekler, kadın özür dileyerek kendini alçaltacak, sonra da vicdanı rahatlamış bir şekilde Cincinnati'ye, evine dönecekti. Burada kurduğu hayata geri dönecekti. Boşanmıştı ve bir kızı vardı. Tek bildiği buydu. Özel dedektifin ona söylemesine izin verdiği tek şey buydu.

"Emma?" dedi yüz yaşına kadar yaşasa tanıyacağı bir ses.

O adamdı. Yavaşça döndüğünde onu ilk kez gördü ve elbiseyi giydiğine sevindi, çünkü arkasında koyu renk bir takım elbise ve yeşil palmiye ağaçlarıyla süslenmiş cafcacflı parlak turuncu bir kravatla duruyordu. Sırtını balkon korkuluklarına dayadı ve adamın yüzünde göreceği tepkiye karşı kendini hazırladı, düşmanlık ya da küçümseme olmaması için dua etti. Çok iyi hatırladığı o mavi gözlere kilitlenene kadar bakışlarını yukarı kaldırdı. Gençken öfkeyle parlar, mizahla kırışır, yeni bir şey öğrendiğinde şaşkınlıkla genişlerdi. Şimdi, minik kaz ayakları köşeleri işaretliyordu, ama renk hala aynı canlı maviydi. Birbirlerine baktılar,

Sonra ağzının köşeleri memnuniyetle yukarı kalkarken kaz ayakları kırıışıklığa dönüştü.

"Aynı görünüyorsun," dedi adam ve kadın gözlerini devirdi.

". " Ona yanlış bir fikir vermeden cesaret edebildiği kadar onu inceledi. "Sen de öyle. Buklelerin tamamen gitmiş."

İri elini koyu renk, sık kesilmiş saçlarının üzerinde bilinçsizce gezdirdi. "Bukleler çocuklara daha çok yakışıyor." Birkaç adım daha yaklaştı ve başparmağı ile işaret parmağı arasına bir tutam saç aldı. "Çok daha sarışsın," dedi alaycı bir şekilde, ağzı hala o küçük gülümsemeyle bükülmüştü ve hava aniden daha kalın görünüyordu.

Kendi kendine kıkırdadı. "Kimyasallar olmasaydı yaşamın kendisi imkânsız olurdu," dedi eski kimya öğretmenlerinden alıntı yaparak, sonra sırtıttığında şaşkın bir nefes aldı. Genç bir çocukken sevimli, sırık gibiydi. Garipti. Yetişkin bir adam olarak artık sırık gibi değil, dolgun ve kaslıydı. Çok çekiciydi. Ama sırtıttığında ... Kalbi yeniden atmaya başladı, ama daha az düzenli atıyordu. Yüce Tanrım, bu gülümseme çok güçlüydü. Belki de dalgalar, palmiye ağaçları ve ılık körfez esintisinde sallanan fenerlerdi. *Ya da belki sadece yalnız bir kadının acınası dileğidir.* Belki de Kate haklıydı ve hiç gelmemeliydi. toparlayarak şakaklarına vurdu. "Sen de yeni renkler edinmişsin."

Geniş bir omzunu kaldırdı. "Gri saç erkeklerde ayırt edilir." "Bu çok bariz bir haksızlık."

Kıkırdaması derin ve zengindi. İnceleme sırası ondaydı ve bunu, kadının nabzının yeniden atmasına neden olan dikkatli bir hassasiyetle yaptı.

"Gözlüklerin gitmiş."

"Lensler," dedi yüzünü buruşturarak. "Onlar olmadan hâlâ bir yarasa kadar körüm." Başını bir yana eğdi. "Ve sen daha uzunsun."

"Topuklar, korkarım."

Bir an sessiz kaldı, sonra omuzları sanki kaskatı kesilmiş gibi . "Seni tekrar görmek güzel, Emma."

"Bu ..." Boğazını temizledi. "Ben de seni gördüğüme sevindim."

"Bulması kolay olduğu için burada buluşabileceğimizi düşünmüştüm ama sanırım daha güzel bir şey için giyinmişsiniz."

Ona gülümsedi. "Sen de öylesin. Ama yemekler iyi mi?"

"Sahildeki en iyi deniz ürünleri tabağı."

"Peki Bill gerçekten huysuz mu?"

Adam yine sırtıttı ve kadının kalbi küt küt attı. "Hayır. Buraya en son geldiğimde bir çiftin ellinci yıldönümüydü ve tüm mekâna bedava bira ısmarladı."

"İşte bu parlak bir onay," diye güldü Emma. "Buradayız, Christopher. Burada kalalım. Buraya yemek ya da ortam için gelmedim zaten."

Bunun üzerine ayıldı. "Neden geldin Emma? Ve neden dedektif?"

Emma da ayıldı. "Gidip bir yere oturalım ve bir içki alalım. Bir taneye ihtiyacım olabilir."

Ve böylece bardan restorana inen merdivenlerden inmeye başladı ve onu bakakaldı. Ona yakışan sarı saçlarının salınımına. Giydiği siyah elbisenin daha da iyi oturan arka kısmına. Lisedeyken Emma'nın kara tahtada sırasını savmasını, İspanyolca fiilleri çekerken yuvarlak poposunun salınışını seyretmeye bayılırdı. Yaşlandıkça daha da gelişmişti. Ona yetiştı ve garson onlara yerlerini bulup içki siparişlerini alırken ikisi de tek kelime etmedi.

Şimdi ona bakmıyordu, gözleri menüye sabitlenmişti. fırsatı onu gerçekten istediği gibi inceledi. Eğer bir şey varsa, lisede olduğundan daha kıvrımlıydı. Ne olursa olsun, vücudu üzerindeki etkisi tamamen aynı olmuştu. O büyük kahverengi gözlere ve iri yuvarlak göğüslere bir kez baktığında taş gibi olmuştu. Ne derse desin yüzü de aynıydı. Sık sık okşamayı hayal ettiği teninde tek bir kırışıklık bile yoktu. Hâlâ da öyle.

Garson kız elinde iki buz gibi bira bardağıyla geri geldi. "Sipariş vermeye hazır mısınız?"

Emma gülümseyerek ona baktı. "Sahildeki en iyi deniz ürünleri tabağının sizde olduğunu duydum."

"Var."

"O zaman ben de bunu alacağım."

Christopher garsona menüsünü uzattı. "Şunu iki yapalım." Garson gittiğinde cesaretini topladı ve masanın öbür ucuna uzanıp Emma'nın elini sıktı. "Şimdi oturuyoruz ve sen de içkini içiyorsun. Konuş benimle, Emma."

Çok derin bir nefes aldı ve yukarı doğru üfledi, perçemleri uçtu.

"Üniversitede evlendim," dedi gözlerini kaçırarak.

Şanslı adama karşı anında ve yakıcı bir kıskançlık hissetti. "Biliyorum."

"Adı Will Townsend'di. İyi bir adamdı. Tanıdığım en iyi insanlardan biriydi." Sertçe yutkundu ve dudaklarını büzdü, hâlâ uzaklara bakıyordu. "Bir yıldan biraz fazla bir süre önce iş için New York'taydım ve bir telefon aldım. Will, Cincinnati'de yaşadığımız yerden yaklaşık beş mil uzakta bir market soygununda vurulmuştu. Ameliyat masasında öldü. Eve varamadan önce."

Hâlâ onun elini tutuyordu ve tekrar sıkı. Nazikçe. "Çok üzgünüm, Emma." "Teşekkür ederim. Her neyse, korkunç derecede aptalca ve korkakça davrandım ve

Evimi. İşim seyahat etmemi gerektiriyordu ama ihtiyacım olandan çok daha fazla seyahat ettim. Eve gidip onun eşyalarıyla yüzleşemedim. Ama uzun lafın kısası, geçen hafta sonu bunu yaptım. Arkadaşım eski yıllığı bulduğunda tavan arasında hayır kurumuna vermek üzere onun kitaplarını topluyordum." Çantasından katlanmış tek bir kâğıt parçası çıkardı ve adamın kalbi göğsünde dört nala atmaya başladı. "Bu düştü." Başını kaldırıp ona baktı, sonunda gözleriyle buluştu, gözleri dürüst bir ıstırapla doluydu. "Onu hiç görmedim, Christopher. Hiç bilmiyordum. Çok özür dilerim."

Kağıdı aldı. Dikkatlice açtı. Yıllar önce üzerinde kafa yorduğu kelimeleri tekrar okudu, binlerce düşünce zihninin merkezinde yer almak için mücadele ediyordu. *O asla okumamıştı*. Acı gerçeği söylüyordu, buna hiç şüphe yoktu. Onu reddetmemiş, bir hiçmiş gibi başından savmamıştı.

Hiç okumamıştı. Ama okusaydı ne olurdu?

Kadın boğazını temizledi ve adam başını kaldırıp bir kez daha onun gözleriyle buluştu. "Mektubu gördüğümde işleri yoluna koymam gerektiğini biliyordum. O sırada en iyi arkadaşım yanımdaydı ve senin evli, nişanlı ya da başka bir şey olmadığından emin olmam için bana söz verdirdi çünkü eski bir arkadaş, platonik bile olsa, var olan bir ilişkiyi mahvedebilir. Bu yüzden dedektifi tuttum. Kendin için kurduğun hayatı tehlikeye atmayacak şekilde gerçeği bildiğinden emin olmak istedim."

. Onsuz kurduğu hayatı. Çünkü mektubunu hiç okumamıştı.

Kuru dudaklarını nemlendirdi. Cevaplanması için çılgık atan soruyu sormak için cesaretini topladı. "Peki ya sen görseydin Emma? Ne yapardın?"

Bir kez göz kırptı. İki kez. "İşler nasıl bilmiyorum Christopher. Ne de olsa asla bilemeyiz. Ama onu önemsemişimi biliyorum."

Sen. Ve merak ettim ..." Gözlerini masa örtüsüne indirdi, yanakları kızarmıştı. "Ben olsam ne bilmiyorum." Bakışlarını cesurca kaldırarak onu kıstırdı. "Ama bir şeyler söyledim. Sınıfımızı bıraktığında ..." Omuz silkti, şimdi utangaçtı ve gözlerini kaçırdı. "Artık benimle birlikte olmak istemediğini düşündüm."

Zihni tamamen boşalmıştı ve bir daha nefes alabileceğinden emin değildi. "Emma." Beyninin tek kelime buydu. Önemli olan tek kelime. O da onu istemişti. *O da beni istemişti.*

Belki... belki hala öyledir. Ya da yine yapardı. Her iki durumda da, bu insanların her gün eline geçmeyen bir şanstı. Geri dönüp kaderin acımasız bir düzeltmek için. Bir keresinde onun parmaklarının arasından kayıp gitmesine izin vermişti. Ama akıllı adamlar aynı hatayı iki kez yapmazdı ve Christopher Walker çok akıllı bir adamdı.

"Emma." Masanın öbür ucuna uzandı ve Emma'nın iki elini de avuçlarının içine aldı. Elleri soğuktu ve titriyordu. O buradaydı. *Bana geldi.* Gelmek, yaptığını bile bilmediği bir şey için üzgün söylemek ne büyük cesaret isterdi. Gerçekten önemseydiğini itiraf etmek, bu daha da cesurcaydı. "Lütfen bana bak." Kız bunu yapana kadar bekledi, gözlerini yukarıya doğru çekerek kendi araştıran bakışlarıyla buluşturdu. "O sınıfı terk ettim çünkü sana asla sahip olamayacağımı bilerek her gün yanında oturmaya dayanamadım. Mektubumda arkadaşlığın yeterli olacağını söylediğimi biliyorum ama bunun doğru olmadığını anladım. Bilseydim, senin de aynı şekilde hissettiğine dair en ufak bir fikrim olsaydı ..." Düşüncenin peşini bıraktı, ellerini sertçe sıktı.

Ve gözlerinin genişlemesini izledi. Değişim. Keder ve özür, farkındalığa dönüştü. Ve sıcaklık. Dudakları hafifçe aralanırken yanakları daha da kızarmıştı. Ve masanın üzerinden atlayıp onu kollarının arasına almamak ve o dudakları sayısız kez hayal ettiği şekilde öpmemek için sandalyesinde kalmak zorunda kaldı.

Garson, "İki deniz ürünü tabağı," diye anons etti ve önlerine iki büyük tabak kabaca bırakıldı.

Elleri bir sarsıntıyla birbirinden ayrıldı, Emma'nın omurgasından aşağı bir ürperti yayıldı. Yüce Tanrım, masanın üzerinden atlayıp onu öpmemek için sahip olduğu disiplinin her zerresini kullanmıştı. Bir yıldan uzun süredir böyle bir arzu duymamıştı. *Ama hâlâ yapabilirim,* diye düşündü. Bir yıllık yalnızlıktan sonra kendini yeniden kadın gibi hissediyordu. Nasıl hissetmesin ki, masanın karşısında geniş omuzlu ve gözlerinde boğulabileceği kadar mavi gözleri olan muhteşem bir adam oturuyordu. Kendini böyle hissetmişti, boğuluyormuş gibi. Orada

Bir an paniğe kapıldı ama bu panik, o güçlü kollar tarafından tutulmanın nasıl bir şey olduğunu merak etmesine izin vermesiyle kısa sürede heyecana dönüştü. Adamın yüzündeki ifadeye bakılırsa o da aynı şeyi merak ediyordu.

Yiyecekleri tesadüfi bir anda gelmişti. Ergenlik arzularının ve acı verici bir yanlış anlaşılmayı iyileştirmenin verdiği yüksek duygularla uçuyorlardı. Geri adım atma zamanı. Yetişkin olma zamanı. "Bana kendinden bahset Christopher."

Bronzlaşmış yanakları koyu bir kızarıklıkla lekelenirken gözle görülür bir şekilde kendini etti ve kara kaşlarını kaldırdı. "Özel dedektifin sana söylemedi mi?"

"Sadece evli olmadığınızı ve bir kızınız olduğunu. Tek bilmek istediğim buydu."

"Boşandım," dedi ve sonra sıcak bir şekilde gülümsedi. "Kızımın adı Megan. On üç yaşında ve başıma gelen en güzel şey." Adam Megan'dan bahsederken onu dinledi, kızına duyduğu bariz sevgi Emma'nın içini ısıtıyordu. *O iyi bir baba*, diye düşündü. *Öyle olacağını biliyordum*. Öğretmenliğinden, üniversiteden ve mezun öğrencilerinden bahsederken, kısa süre önce ölen öğrencisinden bahsederken yüzünde bir gölge belirdi. Polisin öldürülmüş olabileceğini düşündüğü öğrenciden. Arkadaşının öldürülmüş olabileceğini henüz kabullenmemişti ve o da bunu anlıyordu.

"Üzgünüm Christopher," dedi basitçe. "Değer verdiğin birini kaybetmenin ne kadar zor olduğunu biliyorum."

"Sanırım biliyorsun," diye mırıldandı. "Asıl üzgün olması gereken benim. Seni sorunlarımla bunaltmak istememiştim." Boş tabağını bir kenara iterek sandalyesine yeniden oturdu. "Bana Emma'dan bahset. Özel dedektifiniz Dr. Townsend olduğunuzu söyledi."

"Doktoramı psikoloji alanında yaptım," dedi ve adam şaşkınlıkla gözlerini kırıştırdı. "Gerçekten mi? de benim gibi kimya okuyacağını düşünmüştüm hep. Eskiden

O sınıfta çok güzel zaman geçirirdik ve sen her zaman en iyi notları alırdın."

"Seninkinden sonra," diye cevap verdi, anısına gülümseyerek. "Ana dal olarak Kimya. Doktor olmayı planlıyordum ama yerel hastanede gönüllü olarak çalıştım ve insanların anatomi ve fizyolojisinden çok duygularıyla ilgilendiğimi fark ettim."

"Yani bölüm mü değiştirdin?"

"Hayır, kimya bölümünü bitirmek üzereydim. Bırakmak mantıklı gelmedi, bu yüzden psikolojiyi ikinci bir bölüm olarak ekledim. Diplomamı aldıktan sonra

Doktoramı tamamladıktan sonra yas danışmanlığı odaklı özel bir muayenehane açtım. Şimdi seyahat ediyorum, ders veriyorum."

"Yas danışmanlığı," dedi düşünceli bir şekilde. "Geçen hafta konuda çok şey duyduk. Üniversite'nin danışmanları hepimizle görüştü. Bana destek gruplarının bir listesini ve yasla başa çıkma konusunda son moda olduğunu söyledikleri bir kitap bıraktılar."

"Yardıma oldu mu?"

Üniversite psikiyatristleriyle yaptığı seansı düşünerek yüzünü buruşturdu. Terapistlere pek güvenmezdi ama bunu Emma'ya söylemezdi. Bununla birlikte, kitaplara daha da az değer veriyordu. "Şu kişisel yardım kitaplarından pek hoşlanmam. Nasıl diyet yapılır. Sigara nasıl bırakılır. Tanrı aşkına, içindeki çocuğu nasıl bulursun? Darrell'ı çok özleyeceğim, ama herhangi bir kitabın bana eski moda zamanın geçmesinden daha fazla nasıl yardımcı olabileceğini göremiyorum. Ve iş. Meşgulüm. Bu herhangi bir kitaptan daha çok yardımcı olur."

Emma başını öne eğdi. "Kitabın adını hatırlıyor musun?" "Bebek bir şey."

Hayır, o değil. Isırık . . . *Isırık büyüklüğünde*. Neden, sen duydun mu?"

Dudakları seğirdi. ". Ben yazdım."

Christopher'ın çenesi düştü ve yanaklarının kızardığını hissetti. "Oh, kahretsin." Ama kadın iyi huylu bir şekilde kıkırdıyordu, o da aynısını yaptı. "Ağzını aç, ayağını çıkar."

Başını salladı ve sarı saçlarını çene çizgisine doğru savurdu. "Kişisel gelişim kitapları herkes için değildir, Christopher. Bazı insanlara yardımcı olurlar. Diğerleri ise farklı yollarla üstesinden gelir. Kızınız ve tüm öğrencilerinizle harika bir doğal destek ağı var gibi görünüyor. Bununla devam et. Seni mutlu eden şeyi yap."

Kıpırdamadan durdu, onun sözlerinin başka bir anlama geldiğini fark etti ama başka bir şekilde algıladı. Şu anda ikisine de verdiği bu ikinci şansı keşfetmekten daha mutlu edecek bir şey düşünemiyordu. "Yapacağım." Masadan geriye doğru itti. "Şimdi, tüm o kızarmış karidesleri eritmek için sahilde bir yürüyüşe ne dersin?"

"Yüksek topuklu ayakkabı giyiyorum," dedi, yüz ifadesi şüpheliydi.

kalktı, kızın gözlerinin içine baktı. "şunları." Bunu alaycı bir emir olarak söylemişti ama sesi çiğ ve boğuk çıkmıştı.

Sertçe yutkundü ve vücudu yine onun görüntüsüne tepki verdi. Onun düşüncesine. "Ben ..." Bocaladı, gözleri büyüdü. O artık

Gergindi, fark etti ve bu bilginin ayıltıcı olması gerekirdi, ama bunun yerine heyecanlandırdı. "Çoraplarım var."

"Onları da çıkar."

Tam bir dakika tereddüt etti, sonra kalktı. ". Hadi biraz yürüyelim."

* * *

Cumartesi, 27 Şubat, 20:30.

Walker bir kadınla tanışmıştı. Bu akşam erken saatlerde onu kanaldaki evinden çıkarken izlemişti, takım elbise giymiş ve kiliseye hazır görünüyordu. Bir erkekle tanışmasını bekliyordu. Walker'ı soran özel dedektif erkekti. Ama onun yerine Walker bir restoranda tanımadığı bir kadınla karşılaşmıştı. Tek kişilik bir masaya oturmuş, yemek sipariş etmiş ve kadının yüzünü net olarak göremeyecek kadar yanlış bir açıdan ve ne konuştuklarını duyamayacak kadar uzaktan onları izlemişti. Konu her neyse, ciddiye. Walker'ın katlayıp ceketinin cebine koyduğu bir kâğıt değış tokuş edildi. Aralarında hafif bir konuşma geçmişti ama çoğunlukla ciddi diyaloglar vardı. Sonra hesabı beklemeden aniden gittiler, Walker masaya nakit para bıraktı.

Ayağa kalktı ve onları takip etti, ancak ön kapının yanında düzgün bir ses tarafından durduruldu.

"Bir şey mi unuttunuz efendim? Belki de çekinizi?"

Döndüğünde, Walker ve kadın görüş alanından kaybolurken, içi sıkıştı. *Lanet olsun. Lanet olsun.* "Özür dilerim. Tanıdığım birini gördüğümü sandım ve kendimi o kadar kaptırdım ki hesabı ödemeyi unuttum." Birkaç banknot çıkardı, garsonun eline sıkıştırdı ve otoparka daldı. Ama paralar gitmişti ve paniğe kapıldı.

Walker'ın arabasını hâlâ park yerinde buldu ve rahat bir nefes aldı. Birkaç dakika bekledi ama arabaya geri dönmeyince sahile indiklerini düşündü. Kumu taradı ama karanlıkta gezinen çiftlerin hepsi aynı görünüyordu. Hangi yöne gittiklerinden emin değildi.

Yürüyorlardı ve yanlış yönü seçmek istemiyordu. Bu kadın sadece bir randevu olabilir, diye düşündü. Ama Walker kimseyle çıkmazdı. Bunu herkes bilirdi. Ve kadın ona bir kâğıt vermişti, hem de özel bir dedektifin etrafı araştırmasından günler sonra. Güvenli olamayacak kadar büyük bir tesadüftü. Boğazına dokundu, ip yüzünden hâlâ acıydı. Yarına kadar bir rapor hazırlaması gerekiyordu. Ondan önce kadının ismine ihtiyacı vardı. Kesinlikle geç kalmak istemiyordu. Ya da yanlış yapmak.

Burada kalıp Walker'ın arabasına dönmesini bekleyecekti.

* * *

Cumartesi, 27 Şubat, 21:30.

"Bu işe yarayacaktır," dedi Emma, bir metre yüksekliğindeki kum tepesinin hemen ötesindeki pürüzsüz bir kum parçasını işaret ederek. "Bu kum tepesi serin rüzgârın bir kısmını engelleyecektir." Çıplak ayaklarını eteğinin altına sokarak oturdu ve ona . "Oturacak mısın, oturmayacak mısın?"

Christopher kaşlarını çatarak ona baktı. "Elbisen mahvolacak."

Sahilde bir saat yürümüşler, anılarını tazelemişler, güneşin altındaki her şey hakkında rahatça sohbet etmişlerdi. Ya da aydan, olduğu gibi. Lise günlerindeki dostluklarına bu kadar çabuk dönmeleri şaşırtıcıydı. Ama sohbetin altında bir gerginlik akımı vardı, tenini hassaslaştıran bir farkındalık, yürürken elinin onunkine rahatça beklemesine neden oluyordu. Restoranda yaptığı gibi yine elini tutup tutmayacağını merak ediyordu. Adam tutmadı ve sonunda Emma inisiyatifi ele alarak uzanıp adamın elini tuttu ve onu yanına çekti.

"Elbisem için endişelenmeyi bırak Christopher ve rahatla." Kuma yerleşip uzun bacaklarını önüne doğru uzatırken gözlerini suya dikti. "Çok güzel bir akşam ve ben suyu seyretmenin keyfini biraz daha çıkarmak istiyorum."

Adamın omzu kadının kolunun üst kısmına değerek vücudunda bir ürperti yarattı ve adam tekrar kaşlarını çattı. "Üşüdün mü? Zâtürreeye yakalanmadan önce geri dönmeliyiz."

Emma güldü. "Christopher, bu sabah Cincinnati'den ayrıldığımda hava yirmi beş dereceydi ve kar yağıyordu. Buna kıyasla burası tropik bir cennet gibi." Ama o çoktan takım elbisesinin ceketini çıkarıp Emma'ya sarmaya başlamıştı bile. Adamın elleri omuzlarında kalbinin birkaç atışını gereğinden uzun süre tutarken bir ürperti daha onu sarstı.

Derin nefesi ceketinden gelen kokuyu içine çekti, ılık ve narenciye kokuluydu. Will'inkinden farklıydı. Bu düşünceyle küçük bir suçluluk duygusu hissetti ama mantıklı bir şekilde Will'in bunu istemeyeceğini biliyordu. Hayatına devam etmesini isteyen ilk kişi o olurdu. Kendini bir yıl boyunca kilit altında tutmasına çok . Artık kilitli değildi. Christopher ya da gelecekte başka biri olsun, hayatı devam etmeliydi.

İç çekişi neredeyse rüzgârda kayboluyordu. "Sonumun böyle olacağını hiç hayal , Christopher."

"Hangi kısım, Em? Kocanın ölmesi mi, senin zengin ve ünlü olman mı, yoksa bunca yıldan sonra burada benimle birlikte olman mı?"

Adamın profilini, çenesinin sert çizgisini inceledi. "Yukarıdakilerin hepsi, sanırım."

Yere baktı ve canlı mavi gözlerindeki ifade karşısında nefesi boğazında düğümlendi. Çok yoğun. Zorlayıcı. "Yapabilseydin değiştirir miydin?"

Bir an için hiçbir şey söylemedi, sadece gözlerinin içine baktı. Sonra ayık bir şekilde başını salladı. "Hayır. Acıyı kaçırmış olabilirim ama dansı kaçırmış olurum." Sözleri söylerken bile dans ettikleri şarkı zihninde gümbürdüyordu. Garth Brooks'un "The Dance" şarkısı, unutulmaz ve hayatına çok uygun. O zaman ve şimdi.

Gözleri parladı. "Hatırladın."

Ağzının bir köşesi kalktı. "Nasıl unutabilirim ki? Bu benim ilk dansımdı, Christopher. İlk balomdu. İlk randevum. O zamanlar tam bir inektim. Bana acıma, dostluk ve pragmatizmin bir kombinasyonu olarak teklif ettiğini düşünmüştüm."

Çenesi gerildi. "Çok akıllı bir kız için bu çok aptalcaydı." "Muhtemelen," dedi hafifçe ve suya geri döndü.

Onun yoğun bakışlarına bir saniye daha katlandı. *Sadece* savunmasızsın, dedi kendi kendine *ve muhtaçsın*. *Geri , Em*. Parmağını çenesinin altına soktu ve kız yukarı bakana kadar çekti. Ve bir kez daha nefesini tuttu. Adamın gözleri ... yanıyordu. Bunun için başka bir kelime yoktu.

"Emma, o zamanlar sana karşı pek çok şey hissediyordum ama acıma duygusu bunların arasında değildi."

Ona baktı, aklından geçen her kelime uçup gitmişti. Güneş ışığındaki sis gibi buharlaştı. Sonra adam parmaklarını yavaşça saçlarının arasından geçirip başının yan tarafını kavrayarak kendi yüzünü indirirken kadının yüzünü kaldırdığında bu düşünce bile yok oldu.

Ve onu öptü.

Ve oh, bu çok iyiydi. Dudakları aynı anda hem sıcak, hem sert, hem de yumuşaktı. Kalbi gümbür gümbür atıyordu, tek duyabildiği kafasının içindeki kan akışıydı, tek hissedebildiği kendi bedeninin özlemiydi, meme uçlarının sıkışması, sıkılmış kalçalarının arasında biriken arzunun tatlı çekişiydi. Ellerini yüzüne doğru kaldırdığında ceketini kuma düşürdü, avuç içleri çenesini kavradı, başparmakları yanaklarındaki kirli sakalları hafifçe törpüledi.

Ve inledi.

Karıncaıanan vücudunu ateşe verdi. Ağzını açtı, aradı, girmesine izin verdi. Adamın dili kadınınkini buldu ve kadının elleri adamın boynuna dolandı. Birkaç saniye sonra adam onu sırtına doğru itiyordu, elbisesine bulaşan kumla ilgili tüm endişeler tamamen unutulmuştu. Ağzı ağılıktan ölmek üzereydi, aç bir adam gibi onunkini yiyordu. Sanki hiç doymayacakmış gibi.

Ve eli . . .

Tanrım, eli göğsündeydi. Ve çok iyi hissettiriyordu. Başparmağı göğüs ucuna bastırıyor, elbisesinin kumaşının arasından geçiriyordu ve kadın inliyordu.

Başını kaldırdı, maraton koşmuş gibi nefes alıyordu. Gözleri yanıyordu. "O zaman seni istiyordum Emma," diye homurdandı. "Her lanet gün. Tanrı yardımcım olsun, seni şimdi istiyorum." Dudakları boğazına indi. Göğsüne doğru indi. Sonra ağzı göğsünün üzerinde kapandı ve kadın inledi. Adamın başını titreyen elleriyle kavradı ve onu kendine yakın tuttu, adam kumsalda boşalacağını düşünene kadar emdi.

Konuşmaya çalıştı ama hiçbir kelime çıkmadı. O, hayatını konuşarak kazanan bir kadın, tek bir hece bile oluşturmıyordu. *Emma, kes şunu. Kendine .*

İstemiyordu. Hayatında hiçbir şey yapmak istemediği kadar kendini tutmak istemiyordu. Ama yapmadığı için

konusmak için kendini zorladı. "Christopher, bekle. Lütfen." Başını çekiştir-di.
"Dur."

Kaskatı kesildi, sonra hareketsiz kaldı. Başını kaldırdı ve onun gözleriyle buluştu. "Özür dilemek istemiyorum," dedi, sesi boğuk ve sertti, vücudunda bir başka elektriksel arzu ürpertisi gönderdi. O kendisine baskı yapmadan üşüyordu. Tekrar sıcak olmak istiyordu. Onu istiyordu.

"Özür dilemeni istemiyorum. Sadece buna tam olarak hazır olmadığımı düşünüyorum." Sertçe yutkundu. "Vücudun aksini düşünüyor."

"Bedenim bir yıldır seks yapmadı," diye karşılık verdi, sonra yumuşak bir iniltiyle gözlerini kapattı. "Bunu yüksek sesle söylemek istememiştim." Adam kıpırdamadı ve sonunda gözlerini açtığında adamın kendisine baktığını gördü, yoğunluğu bir nebze bile azalmamıştı.

"Benimki üç yıldır hiç içmedi," dedi sessizce. "Ama bununla hiçbir ilgisi yok. Seni her zaman istedim, Emma. Her zaman. Ve şimdi, hayatıma tekrar giriyorsun ve bunun bir nedeni olduğuna inanmak zorundayım. Seni on yedi yıldan fazla bekledim. Biraz daha bekleyebilirim. Ama haberin olsun Emma. Sana sahip olacağım." Emma şiddetle ürperdi, adamın bakışları ve sesinin büyüleyici tınısı altında yine nutku tutuldu. "Sana sahip olacağım ve bedenim benim olduğumu bilecek." Kalçaları kendi iradesiyle kalktı ve adam gülümsedi, onu sakinleştirmek için hiçbir şey yapmayan küçük bir erkek zaferi gülümsemesi. "Vücudun bunu zaten biliyor. Kalbinin ona yetişmesini bekleyebilirim."

Kalbinin de çok geride kalmadığından korkuyordu. Yine de boğazını temizledi. "Sen . . . haklı olabilirsin. Muhtemelen haklısın."

Kaşlarını kaldırdı.

"Tamam Christopher, haklısın," dedi kızgınlıkla. "Ama şimdilik . . . yavaşlatmak istiyorum. Ne zaman ve eğer yaparsak ..."

"Seviş," diye mırıldandı ve kadının içi dışına çıkacakmış gibi hissetti.

"Ne zaman ve eğer-" "Ne zaman, Emma. Eğer değil."

İç çekti. "Christopher." Sonra sırtıttı ve tekrar ayılmadan önce onu güldürdü. "Eğer sevişeceksek bunun doğru bir nedenle olmasını istiyorum," dedi yumuşak bir sesle. "Doğru zaman olduğu için, geçmişi yeniden yakalamaya çalışan iki insan olduğumuz için değil."

"Böyle mi düşünüyorsun?"

İç çekti. "Bilmiyorum. Ama ne olursa olsun, Christopher, klişe olma riskini göze alarak söylüyorum, ben o tür bir kız değilim."

Bunun üzerine ayağa kalktı ve yanına oturması için çekti. "Öyle olmadığını biliyorum. Hiçbir zaman da olmadın. O zamanlar sende sevdiğim şeylerden biri de buydu, Emma." Parmaklarını kısa saçlarının arasından geçirdi.

"Gerçekten özür dilemeliyim. Ama yine de istemiyorum."

"O zaman yapma. Kendimi inanılmaz derecede hissediyorum."

"Yapmalısın," dedi huysuzca. "Hayatımın yarısından fazlasını seni bekleyerek geçirdim."

"Sen beklemedin," diye işaret . "Sen de evlendin." Kaşları çatıldı, gözleri gölgelendi. "İyi değil."

"Üzgünüm, Christopher. Keşke senin evliliğin de benimki gibi olabilseydi."

Bir omzunu yarı omuz silkme şeklinde kaldırdı. "Tango yapmak için iki kişi gerekir. Ben de hatalar yaptım. İlk çok çalıştım. Michigan'da üniversite öğrencisiydik ve ben hem yarı zamanlı iki işte çalışıyor hem de okula gidiyordum. Sonra Megan doğduğunda yüksek yeni başlamıştım ve hala iki yarı zamanlı işte çalışıyordum."

"?"

Yüzünü buruşturdu. "Birkaç yıl bir kimya şirketinde çalıştım ama nefret ettim. Mona şirketinde yükseliyordu ve ona bir terfi teklif ettiler. Üç şehirden birini seçebiliyordu ve üniversiteden en iyi arkadaşımız buraya taşınmıştı, biz de St. Pete'i seçtik. Arkadaşım üniversitede fizik profesörüydü ve orayı çok seviyordu, ben ise akademiyi özlemiştim. Yardımcı doçent olarak bir pozisyon buldum. Sonunda yavaşlayabilir ve Megan'a babalık yapabilirdim. Bu yedi yıl önceydi."

"Peki ya karın?"

Gözlerini suya dikti, çenesi gerildi. "Mona kariyeriyle gittikçe daha da meşgul oldu. Dünyayı dolaşmaya başladı ve seferinde haftalarca yok oluyordu."

"Haftalar mı? Bu kızınız için zor olmuş olmalı. Ve senin için de."

Gülüştü sertti. "Öyle de diyebilirsin. Megan geceleri onu özleyerek ağladı. Mona eve geldiğinde giderek daha da uzaklaşırdı. Bir gün şirketinin Güney Amerika'da bir iş bulmasını istediğini ve kendisinin de bunu kabul ettiğini söyledi."

"Seninle tartışmadan mı?" Emma irkilerek sordu. "Will asla-" Sözünü aniden kesti. "Özür dilerim. Düşüncesizce davrandım."

"Ne yani, kocanız hayatıyla ilgili önemli bir kararı sizinle tartışmadan asla vermez miydi? Üzülmeyin. Bence normal çiftler böyle yapar. Mona ve benim normal olduğumuzdan emin değilim. Her neyse, dürüst olmam gerekirse Megan'ı ya da kendimi kökünden söküp atmak istemedim. Bu konuda tartıştık ve benim bencil bir piç olduğumu ve onunla gidebileceğimi ya da bizi terk edeceğini söyledi. Mona'yı bir daha gördüğümde boşanma avukatının ofisinde masanın diğer tarafında oturuyordu."

"Ya Megan?"

"Yıkılmıştı. Çünkü Mona benim tek başına velayet dilekçeme itiraz bile etmedi."

"Zavallı küçük kız," diye mırıldandı Emma. "Kendini çok reddedilmiş hissetmiş olmalı." "Reddedildi," dedi Christopher acı acı. "Bunu çoktan kabul etmiştim."

İşler o noktaya gelmişti ama Megan sadece küçük bir kızdı. Annesinin onu gerçekten isteyeceğine dair umut beslediğini görmek kalbimi kırdı. Mona ne zaman bir iş gezisi için Amerika'ya gelse onu görüyor ama sadece uygun olduğunda. Megan annesini neredeyse bir yıldır görmedi."

"Özür dilerim."

"Ben de." İçini çekti. "Ama artık Mona hakkında konuşmak istemiyorum. Senin hakkında konuşmak istiyorum. Hâlâ bilmek istediğim çok şey var."

"Tamam. Ne bilmek istiyorsun?"

Birkaç dakika sessiz kaldı. "Kocanızın eşyalarıyla ilgilenmek için neden bir yıl beklediniz?"

Emma şaşkın bir kahkaha attı. "Direkt , değil mi? Tanrım." Bir nefes verdi ve kâkülleri dans etmeye başladı. "Korkuyordum."

"Neyin?"

Emma bakışlarını hafif dalgalara dikmiş, tam olarak ne olduğunu hatırlıyordu. "Will ölmeden birkaç yıl önce, bir konferanstan eve dönerken bir uçaktaydım. Yanımda oturan yaşlı bir kadın ağlıyordu. Ona sorunun ne olduğunu sordum ve bana Wisconsin'deki evine dönmekte olduğunu söyledi. Kırk yedi yıllık kocası bir yıl önce ölmüş ve kız kardeşi cenazede ona yardım etmek için gelmişti. Cenazeden sonra, kız kardeşi

dinlenmesi için onu birkaç günlüğüne Florida'daki evine davet etti. Kadın, kız kardeşine giderken uçakta kalçasını kırdı ve neredeyse bir yıl sonra kendi başına hareket edebilene kadar kız kardeşinin yanında kalmak zorunda kaldı.

"Nasıl ağladığını asla unutmayacağım. Kocasının ayakkabılarının hala antrede, ceketinin de mutfak sandalyesinin üzerinde olduğunu söyledi. Bir yıl sonra eve döndüğünde kocasının yeniden ölmüş gibi olduğunu söyledi. Onunla birlikte o kadar çok ağlamıştım ki uçuş görevlisi onu büyükannem sanmıştı."

Christopher duygulanmıştı. Emma her zaman çok hassas bir kalbe sahipti. Onun bu yönünü hep sevmişti. "Kocan öldüğünde bunu hatırlamıştın."

"Evet. Will öldürüldüğünde New York'taydım. Kitabım yeni çıkmış ve çok satanlar listesine girmişti ve televizyondaki sabah programlarından birinde kısa bir röportaj yapmıştım. Dünyanın zirvesindeydim ve eve döndüğümde Will'le kutlama yapmak için dışarı çıkacaktık. Bunun yerine, tam zamanında eve gidip organ bağışı belgelerini imzaladım. Arkadaşım Kate beni eve bıraktı ve ön kapıya doğru yürürken o yaşlı kadını düşündüm. İçeri giremedim. Ayakkabılarını antrede görmeye dayanamıyordum. O gece Kate'lerde uyudum. Sonunda eve girdim ama çok zor oldu." Rahatsız bir şekilde omuz silkti. "Ertesi hafta kitap hakkında konferans vermek için bir davet aldım ve yine gittim. Eve bir sonraki gelişimde içeri girmek daha zordu ve daha da kısa süre kaldım. Birdenbire bir yıl geçti ve ne kadar korkak olduğumu fark ettim."

Christopher onun kendini dövdüğünü duymaktan nefret ediyordu. "Belki de çok şey biliyordun, Emma. Onca yıl muayenehanende yas tutan onca insanı dinlerken, belki de kabullenmeye giden yolun ne kadar zor olacağını biliyordun. Bazen yolun ne kadar uzun olduğunu bilmek ilk adımı atmayı zorlaştırır."

"Ya da ilk ısırıkta," diye mırıldandı Emma. "Bu çok akıllıca, Christopher." Emma ona baktı, gözlerinde hayranlık vardı ve adamın kalbi yerinden çıkacak gibi oldu. "Teşekkür ederim."

Göğsü sıkıydı, baskı altındaydı. Kasıkları daha da fazla. Varlığının her zerresiyle onu istiyordu ve şimdi harekete geçmezse, ona istediği alanı ve zamanı asla veremeyecekti. Aniden ayağa kalktı. "Artık gitmeliyiz." Kızın şaşkın ciyaklamasını duymazdan gelerek onu ayağa kaldırdı. Ceketini ve ayakkabılarını toplayıp restorana ve arabasına doğru yola koyuldu.

"Christopher!" Durdu ve arkasına baktı. Orada duruyordu, elleri kalçalarındaydı. Çok kıvrımlı kalçaları. Ağzı her zaman gibi sulandı. "Neyin var senin?"

Tereddüt etti, sonra üç uzun adımda onun önünde durdu. Ceketini ve ayakkabıları tekrar kumun üzerindeydi, kolları ona sarılmıştı ve ağzı onunkini eziyordu. O da sanki hiç doyamayacakmış gibi çılgınca onu öpüyordu. Kollarını boynuna dolamış, göğüslerini göğsüne bastırmıştı ve adam bunun, ergenlik çağındaki hayatının her sefil gecesinde gördüğü rüya olduğunu biliyordu. Ve daha da uzun.

Ayak parmaklarının ucundaydı, ona doğru eğiliyordu. Sonra yuvarlak, kıvrımlı poposu ellerini dolduruyordu ve onu ayaklarından kaldırdı, onu kendisine karşı hissetmeye ihtiyacı vardı. Onu ne kadar istediğini hissetmesi gerekiyordu. Kadının vahşi zevk iniltileri onu çılgına çevirdi ve kendini onun yumuşaklığına bıraktı, onu kaya gibi sert, ağrıyan uzunluğuna yukarı ve aşağı sürttü. İkisine de işkence ediyordu. Ona burada sahip olabilirdi. *Tam burada. Şu anda.*

Ama halka açık bir plajdaydılar. Akıl sağlığı bir anda yerine geldi ve beraberinde sağlıklı bir dozda suçluluk duygusu getirdi. Ona zaman tanıyacağına söz vermişti. Onu serbest bıraktı, ayak parmakları kuma değene kadar vücudundan aşağı kaydırdı. Sonra onu bırakıp suya döndü, ciğerleri körük gibi çalışıyordu. Ona kızgın olmalıydı. Hatta belki yüzünü tokatlamalıydı. Bunun yerine alnını adamın üst koluna dayadı ve iç çekti.

"Sanırım haklısın," dedi. "Artık gitmeliyiz."

* * *

Sahilde yürümek için harcadıkları zamanın yarısı kadar bir sürede restorana geri döndüler. Daha önce geziniyor ve sohbet ediyorlardı. Şimdi ise güçlü bir yürüyüş ve sessizlik. Arabası Crabby Bill'in park yerinde neredeyse tek başına duruyordu.

"Araban nerede?" diye sordu.

"Taksiye bindim," dedi. "Şimdi bir tane alacağım. Eve gidebilirsin. Megan seni bekliyor olacak."

"Megan arkadaşının pijama partisinde ve senin taksiye izin vermeyeceğim. Seni otele ben götüreceğim." Kız tereddüt edince adam gözlerini devirdi. "Sana arabada saldırmayacağım. Bin, Emma." Arabayı park yerinden çıkardı ve ona baktı. Emma alt dudağını dişlerinin arasına almış, pencereden dışarı bakıyordu. "Nerede kalıyorsun?"

"Don CeSar," diye mırıldandı.

Üniformalı kapıcıların konuklara yardımcı olmak için beklediği St. Pete'in simge otelinin önüne gelene kadar başka bir şey konuşulmadı. İçlerinden biri kapısını açmaya çalıştığında Christopher, "Henüz değil," diye bağırdı. Sesini yumuşattı. "Emma. Özür dilerim. Sana zaman tanıyacağıma söz vermişken seni o şekilde öpmemeliydim."

Gülümsemesi hüzünlüydü. "Ben de en az senin kadar istiyordum, Christopher. Bu yüzden sizden yukarı gelmenizi isteyemem."

Hayal kırıklığı mızrağını görmezden geldi. "Anlıyorum. Yarın görüşebilir miyiz?"

Gülümsemesi bozuldu. "Uçağım sabah yedi buçukta kalkıyor." Kalbi durdu. "Gidiyor musun? Gidemezsin."

"Kalmayı planlamamıştım, Christopher. Gelmeyi, söyleyeceklerimi söyleyip gitmeyi planlıyordum."

Dişlerini sıktı. "Emma, on yedi lanet yıldan sonra sana daha yeni kavuştum. Beni bir daha terk etmeyeceksin."

İç çekti. "Bu gece beklediğimden çok daha fazlasıydı. *Sen* beklediğimden çok daha fazlasısın." Onun elini tuttu ve sıktı. "Sakinleşmeye ihtiyacım var. Senin de öyle. İzin ver eve gideyim ve bunu kafamda çözeyim. Geri geleceğim. Söz veriyorum." Eğildi ve onu dudaklarından çabucak öptü. "Teşekkür ederim, Christopher Walker. Bana yeniden yaşadığımı hissettirdiğin için." Sonra adam veda edemedi kadın gitmişti.

Bölüm 5

Cincinnati, 28 Şubat Pazar, sabah 9:00.

Emma havaalanının yürüyen merdiveninde durmuş, ağır siyah kauçuk tırabzanı kavrarken avuçları titriyordu. Bir hafta ne kadar da fark yaratmıştı. Artık havaalanından, şehirden korkmuyordu. Evden de.

Will'in her zaman elinde tek bir kırmızı gülle beklediği baktığında hâlâ keskin bir kayıp acısı hissediyordu. Ama *o kadar* keskin değildi ve bunun farkına varmak bile başlı başına bir teselli idi. Bir dahaki gelişinde daha az keskin olacaktı. Ta ki bir gün gülümseyerek yukarı bakıp, "*Will beni burada beklerdi*" diye düşünene kadar.

Christopher haklıydı. Kabullenmeye giden yolu başından beri biliyordu, sadece yolculuğun büyüklüğü onu bunaltmıştı.

Florida'dan buraya kadar elinde tuttuğu bir avuç kır çiçeğine hüzünlü bir gülümsemeyle baktı. Bu sabah saat altıda otelin lobisinde onu bekliyordu, elinde kır çiçekleri vardı ve akli tedbir çılgınlıkları atarken bile kalbi sevinçten zıplamıştı. Ona veda etmeden gitmesine izin veremezdi, öyle tatlı söylemişti ki. Ayrıca, ona adresini ve telefon numarasını vermemişti. Bu yüzden erkenden geri dönmüş ve onun aşağı inmesini beklemişti.

Sonra onu havaalanına götürmüş, orada vedalaşmış, dili ağzında, eli saçlarında şehvetli bir öpücük vermişti. Sonra da kendi bahçesinden topladığı kır çiçeklerinden arta kalan yaşamı kavramayan eline ağır bir zarf sıkıştırmıştı. "Yalnız kaldığında oku," diye fısıldadı, sonra onu tekrar öptü, dizlerinin bağı çözüldü ve kalbi hızla çarpmaya başladı.

Henüz okumamıştı. Eve gittiğinde okuyacaktı. Oraya varmak için sabırsızlanırken, omzunda gece çantasıyla bagajlarını teslim eden zavallıların yanından geçerek Kate'in arabasıyla dışarıda beklediği yere doğru ilerledi.

Emma , "Nasıl gitti?" diye sordu. Emma ona temkinli bir bakış fırlattı. "İyi idi."

Kate'in dudakları seğirdi. "Güzel çiçekler."

Emma kıkırdadı. "Beni eve bırak da sana her şeyi anlatayım."

* * *

Pete, 28 Şubat Pazar, sabah 9:15.

Laboratuvarın ışıkları yanıyordu ve sarı polis bandı artık kapıyı kapatmıyordu. Bir çift koruyucu gözlük takan Christopher, anahtar kartını yuvadan geçirip kapıyı iterek açtı ve üç öğrencisini de laboratuvarı eski haline getirmek için harıl harıl çalışırken buldu. "Sanırım Harris sizi de aradı çocuklar." Emma'yı havaalanına götürdükten sonra döndüğünde evindeki telesekreterde dedektifin mesajını bulmuştu.

Ian yeniden kalibre etmekte olduğu gaz kromatografından başını kaldırdı, gözlüklerinin arkasından gözleri kısılmıştı. "Söyledi. Ayrıca hâlâ kasabadan ayrılmayı düşünmememiz gerektiğini söyledi."

"Her türlü soruyu yanıtlamak için hazır olmamız gerektiğini söyledi," diye hafifçe düzeltti Nate.

"Aynı şey," diye ısrar etti Ian. "Özellikle de o lanet dedektif her hareketimizi izlediğinden beri. Beni sınır dışı ettirecek."

Nate, sanki Ian'ın endişesi çok sık dile getirilmiş gibi, "Bunu yapamaz," diye iç .

"İşe döndüğüm için çok mutluyum," dedi Tanya sessizce. "Düşünmek için onca zaman harcamak beni deli ediyordu."

Hepsi bir an için kıpırdamadan durdu, tüm gözler Darrell'in çalıştığı masaya kaydı. Christopher iç çekti. "Asla gibi olmayacak."

Sonra doğruldu. "Ama bir son tarihimiz var. USDA'dan Sutton bir sonraki raporumuzu bekliyor. Ne zaman tamamlayabiliriz?"

Üç öğrenci birbirlerine baktı. "Darrell'in üzerinde çalıştığı örnekleri yapmak en az bir haftamızı alır," dedi Tanya. "Kendi çalışmalarımızın üzerine."

Ian, "Ve geçen ayki soygunda yok olan örnekleri yeniden yapmak için bir hafta daha," diye ekledi. "Belki üç ya da dört hafta daha Profesör. Bize o kadar zaman tanıyacaktı mı?"

"Umarım öyledir. Bahara kadar yeni yöntemleri kendi laboratuvarlarında test etmeye başlamayı umduklarını biliyorum."

"Sanırım hepiniz bana bu yeni yöntemlerden bahsedeceksiniz."

Hep birlikte döndüler. Dedektif Harris kapıda durmuş, elinde Darrell'in anahtar kartını tutuyordu. Bir kolunun altında Darrell'in öldürüldüğü gece kullandığı not defterini taşıyordu. Nate sadece iç çekti. Ian kaşlarını çattı. Tanya sarsılmış görünüyordu.

Christopher kaşlarını çattı. "Harris. Eğer buraya geleceksen gözlük takmak zorundasın." Ona bir çift gözlük verdi. "İşe dönmemize izin verdiğini sanıyordum."

Harris gözlükleri tartışmadan taktı. "Ben . Hepinizin hemen buraya geleceğini umuyordum çünkü sizinle hep birlikte konuşmak istedim. Burada yaptığınız iş hakkında daha fazla bilgiye ihtiyacım var."

Christopher omuz silkti, şaşkındı. "Bu bir hükümet sırrı değil, Dedektif. Toprağı kirleten maddeleri test etmek için yeni yöntemler üzerinde çalışıyoruz. Toprak, inşaat ruhsatı verilmeden önce fabrikaların ve inşaat alanlarının çevresindeki çevresel bakımın bir parçası olarak test edilir. Ülkenin dört bir yanındaki özel laboratuvarlar bu testleri yapıyor, ancak sertifikalı laboratuvarlarsa, USDA tarafından kutsanmış standart yöntemleri kullanıyorlar."

Harris, "Bunlar üzerinde çalıştığınız yöntemlerin aynısı," dedi.

"Geliştirilmiş yöntemler," diye açıkladı Christopher. "Test yapmanın yolları daha hızlı, ancak eşit veya daha iyi doğrulukla. Yeni yöntemlerimizin eski yöntemler kadar doğru olduğunu kanıtlamanın bir yolu da numuneleri eski ve yeni yöntemlerle yan yana test etmektir. Eyaletin dört bir yanından toprak örnekleri topladık; kumlu, turbalı, kayalık - tüm farklı toprak bileşimleri. Şimdi tek yapmamız gereken verileri test etmek, kaydetmek ve eskiyle yeniyi karşılaştırmak. Bu roket bilimi değil. Gerçekten."

Harris başıyla onayladı. "Peki tüm verilerinizi nereye kaydediyorsunuz?"

Ian ciltli not defterine vurdu. "Önce bunlara, sonra bilgisayara. Tüm istatistiksel karşılaştırmaları bu şekilde yapıyoruz. Bilgisayarla."

"Bana defterlerinizi gösterebilir misiniz?"

Şaşkınlıkları daha da artınca her biri öyle yaptı ve Harris'in her sayfayı karıştırmasını izlediler. "Peki bir defterle işiniz bittiğinde," diye sordu, "onunla ne yaparsınız?"

Christopher, "Bunlar resmi kayıtlar," dedi. "Mahkemede veya patentler için kullanılabilirler, bu tür şeyler, bu yüzden verileri güvende tuttuğumuzdan emin olmak istiyoruz. Bir defter bittiğinde kopyalanmak üzere Üniversite kütüphanesine gönderiliyor. Eskiden mikrofiş kullanırdık ama şimdi kopyaları bir CD'ye koyuyorlar. Daha sonra kütüphane defterleri ve CD'yi bize iade ediyor, böylece gerektiğinde onlara başvurabiliyoruz."

"Neden defterlerimiz hakkında bu kadar çok soru soruyorsun?" Ian sordu.

Harris eski defterlerle dolu kitaplığı işaret etti. Ian'ın sorusunu duymazdan gelerek, "Darrell Roberts'ın bundan önce çalıştığı defteri görebilir miyim?" diye sordu.

Sinirlenen Ian, Darrell'in bitmiş son defterini çıkardı. "bu." Harris,

"Masanın üzerine koy," dedi ve ardından Darrell'in bitmemiş defterini yanındaki defter. Eski defteri karıştırdı, sonra yenisini açtı.

Tanya sıkıntılı bir ses çıkardı. "Bu Darrell'in defteri değil." Harris kaşlarını kaldırdı. "Biliyorum. Ama neden öyle dedin?"

Tanya dudağını ısırды. "Darrell kitabının yarısını bitirmişti. Onda sadece birkaç sayfa var. Ve el yazısı özensiz. Darrell asla olmazdı."

Harris Christopher'a baktı. "Laboratuvarımız bu kitabı kontrol etti. Roberts'ın el yazısı ama titrek. Ve günler arayla yazılmış olsalar da tüm sayfalar aynı zamanda yazılmış."

Christopher her iki kitabı da yavaşça inceledi. "Ve tarihlerde de kitaptan kitaba boşluklar var," dedi ağır bir sesle. O ana kadar Darrell'in öldürüldüğüne gerçekten inanmamıştı. "Onu kim öldürdüyse son defterini de yanında götürmüş, çünkü onu bulduğumda burada değildi. Neden? Bunlar sadece toprak örnekleri." Durumun büyüklüğü karşısında boğazı düğümlendi. "Sadece toprak."

"Birileri onun pisliklerini test etmesini istemedi Profesör," dedi Ian sessizce.

Nate zayıf bir sesle, "Bu mümkün değil," diye itiraz etti. "Bu ... çok fantastik." Christopher gözlerini sahte defterden ayıramıyordu. Sahte defter Darrell'in el yazısıydı ama Tanya haklıydı. Özensizdi ve bu Darrell'in hiç yapmadığı bir şeydi. "O kitapta her ne varsa gitmiş."

"Hayır, değil," diye fısıldadı Tanya ve bütün gözler bir anda onun solgun yüzüne çevrildi.

"Ne demek istiyorsunuz, Bayan Meyer?" Harris sertçe sordu.

Sinirli bir şekilde dudaklarını yaladı. "Darrell geçen ayki soygunda tüm örneklerini kaybettikten sonra, verilerini kaybetme konusunda aşırı takıntılı hale geldi. Her gece eve gitmeden önce defter sayfalarını taramaya başladı." Köşedeki bilgisayara doğru baktı. "Dosyalar sabit diskte."

Christopher başını salladı. "Anlamıyorum, Tanya. Madem bu kadar endişeliydi, neden hiçbir şey söylemedi?"

Tanya içini çekti. "Kendisi de bunun çok fantastik olduğunu düşünüyordu ve kaçırdığını düşünmenizi istemiyordu. Yanılıyor olması gerektiğini bildiğini söyledi." Dudakları titredi ve onları sertçe büzdü. "Sadece pislik olduğunu söyledi."

Harris boğazını temizleyene kadar sessizlik oldu. Harris, "Kayıp kitabından taradığı dosyalara erişmem gerekecek," dedi ve Christopher uyumuş bir şekilde başını salladı.

" "

"Minnettarım." Harris gözlüklerini çıkararak kapıdan geri döndü. "Ve eğer mesai saatleri dışında çalışmayı planlıyorsanız, yalnız olmadığınızdan emin olun." Uzaklaşmadan önce her birine sert bir bakış attı.

Christopher dış kapının çarpma sesini duyana kadar bekledi. "O dosyaların bir kopyasını da benim için yakmayı unutma," dedi sertçe. "Ben ofisimde olacağım."

* * *

Cincinnati, 28 Şubat Pazar, 1300

Emma, Christopher'ın zarfındaki son sayfayı yere bıraktı ve titreyen eliyle yıpranmış sayfayı dikkatle düzeltti. Zarf, Christopher'ın

mektuplarla dolu. Yıllık mektubu ve düzinelercesi. Bazıları aşk mektuplarıydı, ama çoğu sıradan "işte bugün başıma gelenler" türünden mektuplardı. Hepsi de "Sevgilerimle, Christopher." diye bitiyordu. Hepsi de hiç göndermediği mektuplardı, lise birinci sınıftan üniversitenin ikinci sınıfına kadar olan mektuplar durmuştu. Aniden.

O yıl Mona ile tanışıp evlenmiş olmalı.

Yüce Tanrım, diye düşündü. Onca yıl. *Bunca zaman bana aşıktı.*

Ama yığının en üstünde, dün gece onu otele bıraktıktan sonra kaleme aldığı bir mektup vardı. Tekrar okudu, yanakları alev alev yanıyordu. Hem tatlı... hem de ateşliydi. Hem duygusal hem de kesinlikle fiziksel bir özlemle dolu olan Christopher Walker, "kimya" terimini yepyeni bir seviyeye taşımıştı. Eve sakinleşmek için gelmişti ama yakın zamanda olacak gibi görünmüyordu.

Kâğıtları derli toplu bir yığın haline getirip yatak odasına götürdü, mektupları herkesin görebileceği bir yerde bırakmaktan nefret ediyordu. Özellikle de Kate'in meraklı gözlerinin onları gözetleyebileceği bir yere. Kate hafta sonu yaşanan temel olayları biliyor olsa da, bu mektuplardaki kelimeler Christopher'ın aklı ve kalbiydi ve korunması gerekiyordu. İçinden gelen bir dürtüyle onları bir sonraki taslağının, yayıncısının istediği *Bite-Sized*'in devamı olan basılı sayfa yığınının ortasına yerleştirdi. Yazmakta zorlanmıştı.

Yazmak için her oturduğunda kendini bir sahtekar, bir dolandırıcı gibi hissediyordu. Kendisi acılarından kaçarken, herkese acılarıyla nasıl başa çıkacaklarını anlatan bir psikolog olarak ortaya çıkacağından emindi. Şimdi bilgisayarının başına oturmuştu, zihnini yeni fikirler dolduruyordu. Ve yıllar önce uçakta tanıştığı yaşlı kadının hikayesini yazmaya başladı. Kocasının ayakkabıları antrede olduğu için eve gitmeye korkan kadının. Paragraflar aktı ve yaşlı kadının hikayesi kendi hikayesi oldu. Artık yazmaktan korkmadığı bir hikâye.

Kendini işine o kadar kaptırmıştı ki, güneş battıkça ışığının azaldığını ya da gölgelerin uzadığını fark etmedi. Açılan mutfak kapısının gıcırtısını ya da merdivenlerdeki ayak seslerini duymadı. Eldivenli büyük bir el ağzını kapatıp onu ayağa kaldırmadan önce sadece bir saniyelik uyarısı vardı.

Çırpındı, ayakları körlemesine arkasını tekmeliyordu. *Hayır*. Ağzını kapatan eli ısırdı ve bir hırıltıyla el bıraktığında çığlık atmak için bir nefes çekti. Ama çığlığı , boğazına bir bez parçası tıkanı, o kadar derindi ki öğürdü.

Bana tecavüz edecek, diye düşündü, ciğerleri yeterince hava alamıyordu. *Tanrım, lütfen. Hayır. Daha yeni başladım. Lütfen*. Yatağına itildi, adam onu tutarken dizini böbreğine bastırdı. Gözyaşları gözlerini yaktı. Zihni sakın kalmaya çalışırken acı ve korku savaşıyordu. Adam ellerini çekerek arkadan bağladı. Sonra ayaklarını bağladı ve gözlerinin etrafına bir bez daha sardı.

Sırtındaki baskı kalktı ve dişlerini sıkarak kendini hazırladı.

Ayağı kalkarken yatak gıcırdadı.

Ama ona dokunmadı. Emma dinlerken burnundan eşit nefes almak için mücadele etti. Gece çantasının fermuarını açmış, yere atıyordu. Çalışma masasının çekmecelerini söküyordu. Masasının yanından başka sesler de duydu; plastiğin sürtünmesi, metalin donuk çınlaması. Mırıldanılan bir küfür.

Sonra odasından çıktı. Onun aÇağıda Kate'le birlikte paketledikleri kutuları taÇıdığını duydu. Bantın kartondan koptuğunu duydu, tekrar ve tekrar.

Yardım almalyım, diye düşündü. Her ne yapıyorsa bitirdiğinde geri gelebilirdi. Komodinin üzerinde bir telefon vardı. *Bunu yapabilirim*, diye düşündü. *O telefona karanlıkta yüzlerce kez cevap verdim*. Bir tırtıl gibi yatağının üst köşesine doğru ilerledi, bacaklarını yatağın kenarından geçirdi ve mümkün olduğunca sessiz bir şekilde doğrulmaya çalıştı. Komodin dizine dayanmıştı. Eğildi, ahizeyi çenesiyle telefondan ayırdı. Çevir sesini duyduğunda rahatlamaktan neredeyse bayılacaktı. Onun da duyabileceğini fark ettiğinde neredeyse korkudan bayılacaktı. O hâlâ aşağıdaydı. Şimdi mutfakta. Aramasına devam ederken ara sıra tabak çanak sesleri duyabiliyordu.

Ne için? Şu anda bunun bir önemi yoktu. Önemli olan tek şey yardım çağırmaktı. Yüzünü düğmelere yaklaştırdı ve burnunun ucunu dikkatle her birinin üzerinde gezdirdi, Will'in saçma sapan ofis tarzı bir telefonda ısrar etmesine minnettardı. Dokuz ve bir numaralarının konumunu hayal etti.

911. Burnuyla tuşlara bastı ve duvarlarda yankılanan tiz seslere lanet okudu. Acil durumunun ne olduğunu soran operatörün sakin sesini net bir şekilde duyabiliyordu. Homurtuları boğuktu ama operatör anlamıştı. Yardım geliyordu.

Alt kattaki hareketleri sessizleştirdi, sonra mutfaktaki dahili telefonu açtığı anda bir tık sesi duydu. Adam telefonu mutfaktaki mermer tezgâha fırlattığında çıkan çatırtıyla irkildi. Arka kapı gıcırdayarak açıldığında nefesini tuttu.

Ve kapandı. Nefesini bıraktı, gözyaşlarının akmasına izin . Adam gitmişti.

* * *

St. Pete, 28 Şubat Pazar, saat :00

"Baba! Ben !" Megan'ın sesi Christopher'ın dikkatini öğleden sonranın büyük bir bölümünü tamamen dalmış olarak geçirdiği kitaptan çekti. Megan geceyi bir arkadaşının pijama partisinde geçirmişti. Darrell'in cenazesinden hemen sonra bir partiye gitme konusunda endişeliydi ama Christopher gitmesi için onu teşvik etmişti. Eğlenmek için. Ne de hayat devam ediyordu. Çalışma odasının kapısından kafasını uzattı. "Ne okuyorsun?"

Christopher kitabı ona doğru uzattı. "Kampüs danışmanının okumamızı önerdiği bir kitap. Size yakın birinin ölümüyle nasıl başa çıkacağınızla ilgili."

Harris gittikten sonra onu ofisinden almıştı. Darrell'in öldürüldüğü gerçeğiyle yüzleştikten sonra Emma'yla bağlantı kurmaya ihtiyaç duyarak eve getirmişti. Göz gezdireceğini düşünmüştü. Ama bir sayfa önce elliye, sonra yüze çıkmıştı. Konuşur gibi yazıyordu, alaycı, komik ve çok içtendi. Sanki sadece onunla konuşuyormuş gibiydi. Kitabının neden bu kadar başarılı olduğunu anlayabiliyordu.

Megan onun masasının yanındaki sandalyeye çöktü. "İyi olmalı. İçeri girdiğimi bile duymadın."

Kitabı çevirdi, Emma'nın arka kapaktan kendisine gülümseyen yüzüne baktı. Danışman kitabı ona verdiği gün kitaba bakmış olsaydı

onu kendisi bulabilirdi. Ama kadın onu sadece iki gün sonra bulmuştu. Bu kaderdi, sade ve basit.

"Çok iyi," dedi sessizce. "düşündüğümden daha iyi." O sırada kızına Emma'dan bahsetmeyi düşündü ama o partide arkadaşlarıyla geçirdiği zamanı, izledikleri filmi, sıfırdan yaptıkları pizzayı anlatmaya başladı. Darrell'in ölümünden beri çok tatlıydı, onu neşelendirmeye çalışıyordu.

"Sıfırdan mı?" dedi gülümseyerek. "Bizim için asla bir şey yapmazsın."

"Bir partide eğlencelidir. Her gece ..." Yüzünü buruşturdu. "Çok fazla sorun." Sonra dudağını ısırdı. "Ama istersen yapabilirim."

"Köşedeki yerden teslimat benim için sorun değil, Punkin," dedi, küçükken ona taktığı evcil hayvan ismine dönerek. "Aslında, bu gece bunu yapalım."

Kadın rahatlamış bir şekilde sıırttı. "Bize her şey dahil bir pizza ısmarlamama ne dersin?" Onun cevabını beklemeden ayağa fırladı ve hızla odadan çıktı.

"Hoşça kal," dedi birkaç dakika önce durduğu yere doğru. *Ah, yeniden genç olmak, diye düşündü.* Ama Emma'yı düşünmeden genç kız olmayı düşünemezdi. Kollarında ne kadar mükemmel hissettiğini. Göğüslerini okşayıp emerken attığı vahşi zevk çılgınlıklarını, üstelik elbisesi de . Sonunda onu çıplak yakaladığında nasıl olacağını sadece hayal edebiliyordu. Yatağında. Nefes nefese ve yalvararak. Bacakları kalçalarına sarılmış. Dudaklarında onun adı.

Bütün gece bunu hayal etmişti. Şu da hayal ediyordu. , hayal etmekten taş gibi sertleşmişti. Kendine Cincinnati'ye bir uçak bileti almamak için elinden gelen tek şey buydu. Ona istediği zamanı ve boşluğu vermek için.

Onu henüz aramamıştı. Mektuplarını okuyup okumadığını merak etti. Özellikle de dün gece yazdığı mektup. Son mektubu okuduktan sonra ondan ne istediğine dair aklında hiçbir şüphe kalmayacaktı. İç çekerek sandalyesinde arkasına yaslandı. Onu şimdiden özlemişti. Gülümsemesini, kahverengi gözlerinin pek çok farklı duyguyu barındırabilmesini özlemişti. Kendini tam ve huzurlu hissetmesini.

Düşünceleri Darrell'a ve dedektifin o öğleden sonra yaptığı ziyarete gidip gelirken, şu anda ona ihtiyacı vardı. Arkadaşı öldürülmüştü. Toprak yüzünden.

Hala gerçek olamayacak kadar imkansızdı. Ama gerçektir. Şüpheli bir şey bulmak için eski defterlerini incelemişlerdi. Ama buldukları tek şey Darrell'in çalıştırmaya hazırlandığı elliden fazla numunenin listesiydi. Elli örnek en az iki düzine farklı yerden gelmişti. Bir düzen görmemişlerdi. Dumanı tüten bir silah yoktu. Yapabilecekleri tek şey, Darrell'in testlerini yeniden oluşturmak ve birilerinin onun öğrenmesini istemediği şeyin ne olduğunu bulmaktır.

Telefon çaldı ve alışkanlıktan Megan'ın açmasına izin verdi. Zaten her zaman arkadaşlarından biri arardı. Ta ki arayanın kimliğinde 513 alan kodunu görene kadar. Cincinnati. *Emma*. "Alo?" dedi o ve Megan birlikte. "Ben hallederim, Megan. Kapatabilirsin." Yumuşak bir sesle, "Geri dönmeye hazır mısınız?" demeden önce klik sesini duyana kadar bekledi.

"Chr-Christopher?" Sesi titriyordu ve bir anda ayıldı. Ve korkuyorum.

"Emma? Neyin var?" Emma'nın kekeleyerek anlattığı ayrıntıları dinlerken kanı . Yumruğu telefonun etrafında sıkıştı. "Yaralandın mı?"

"Hayır." Onun titrediğini duydu. "Düşündüğün gibi değil. Bana dokunmadı. değil."

Sarsıcı bir rahatlama nefesini çaldı. "O zaman seni soydu." "Hayır," diye mırıldandı. "Hayır, onu da yapmadı."

"O zaman ne yaptı, Emma?"

"O ... bir şey arıyordu." Christopher'ın soğuk kanı buza dönüştü. "Ne?"

"Bir şey arıyordu." Kadının yutkunduğunu duydu. "Bilgisayarımın sabit diskini söktü. Bütün evraklarımı, Will'in eşyalarını koyduğum bütün kutuları karıştırdı. Will'in eşyalarını evin her yerine fırlattı." Hıçkırıklarını bastırdı. "Şimdi onları yeniden paketlemek zorundayım."

Piç herif onun evraklarını karıştırmış. Emma'nın evraklarını. Darrell'in defterlerini. Bu çok fantastik görünüyordu ama Darrell'in öldürüldüğü fikri de öyle. Gözlerini kapadı ve çalkalanan midesini sıkıca tuttu. "Emma, tatlım, şimdi neredesin?"

"Arkadaşım K-Kate ile. Polis gelip beni çözdükten sonra gelip beni aldı." Titriyordu, dişleri takırdıyordu. Şoktaydı.

Onun bağlı, ağzı tıkalı ve korkmuş olduğu düşüncesi. Ona dehşet saçan o piçi bulup lime lime etmek istiyordu. "Ben

geliyor."

"Christopher, hayır. Sadece sesini duymaya ihtiyacım vardı. Ben gerçekten iyiyim." "Hayır, değilsin. Emma, bir yüksek lisans öğrencimi kaybettim çünkü o

Birinin bilmesini istemediği bir şey üzerinde çalışıyordu. Şimdi kendi evinizde saldırıya uğradınız." Dişlerini sıktı, kendini çok çaresiz hissediyordu. "Bunun tesadüf olduğunu düşünmüyor musun?"

"Oh, Tanrım. Christopher, ben hiç ..." Nefes almakta zorlanıyordu. "Ama haklısın. Bu görmezden gelinemeyecek kadar tesadüfî."

"Arkadaşını telefona ver. Lütfen." Telefonu omzuyla kulağı arasına sıkıştırarak iki elini klavyesine götürdü ve bir seyahat web sitesi açtı. Arkadaşı Kate merhaba dediğinde, bir gidiş ve iki dönüş uçuşu için yer ayırtmıştı.

"Bu Kate. Christopher mı?"

"Evet. Bana gerçeği söyle. O iyi mi?"

"Sarsılmış ve morarmış ama bunun dışında bir şeyi . Adam evini darmadağın etmiş. Bir şey arıyormuş, polisler bundan emin. Neden biri Emma'da sana ait bir şey olduğunu düşünsün ki?" Kate'in sesi biraz suçlayıcı ama çoğunlukla dehşet içindeydi ve Christopher her ikisi için de onu suçlayamazdı.

"Bu sabah havaalanında ona bir zarf verdim. Eğer biri beni izliyorsa . . . Lanet olsun. Dinle, yarın sabah 7 uçağına biletim var. Sabah 11 uçağında da iki kişilik yerim var. Onu buraya getireceğim, onu güvende tutabileceğim bir yere. Çantasının dolu olduğundan emin olabilir misin?"

"Getireceğim. Seni havaalanında karşılaması için onu getireceğim. Teşekkürler, Christopher. Yarın görüşürüz."

Christopher telefonu kapattı ve hareketsiz oturdu. Titriyordu. Titriyordu. Kadın tehlikedeydi. Kadını tehlikedeydi ve o yardım edemeyecek kadar uzaktaydı. Elleri ancak çevirecek kadar sağlamdı ama Harris'in numarasını tek bir niyetle tuşladı. "Ben üniversiteden Christopher Walker." Christopher duraksayarak Harris'e olanları anlattı. "Alakasız bir şeyi büyütüyor olabilirim ama kızın hayatını riske atmak istemiyorum."

Harris bir an sessiz kaldı. "Aşırı tepki verdiğinizizi düşünmüyorum Profesör."

"Yarın Cincinnati'ye gidip onu alacağım ve buraya getireceğim. Şehirden ayrılacağımı bilmen gerektiğini düşündüm ama bir günden fazla kalmayacağım."

"Ne olsun, Roberts'ın parmağınız olduğunu hiç düşünmedim. Bayan arkadaşınız iyi mi?"

"Evet, kendi yaratıcılığı sayesinde."

"Cesur bir bayana benziyor. Dün gece tanışacağınızı kim bilebilirdi?"

"Sadece tuttuğu dedektif ve onun bunu yapacağını sanmıyorum."

"Hayır, bu hiç mantıklı değil. Başka kimse yok mu?"

"Kızıma bile söylemedim. Ama ..." Yorgun bir şekilde alnını ovuşturdu. "Ama özel dedektif benim hakkımda birkaç kişiyle konuşmuş. Kızımı, yüksek lisans öğrencilerimi ve patronumun sekreterini aramış. Çarşamba günü cenaze töreni sırasında hepsi bana kendilerini aradığını söyledi. Herkes duyabilirdi."

"Sanırım sizi izleyen biri var Profesör. Dikkatli olmanız gerekiyor. Yarın siz yokken kızınıza kim bakacak?"

Christopher'ın kalbi durdu. Basitçe... durdu. "Aman Tanrım.

Megan. I . . ." Kendini toparladı. "Yarın okulda olacak. Arkadaşımın onu okula bırakıp almasını sağlayabilirim." Jerry yardım ederdi. Hiç şüphe yok.

Arka planda kâğıtlar hışırdıyordu. "St. Pete Ortaokulu'nda okuyor, değil mi?" "Evet. Sekizinci sınıfta."

"Okulda bir kaynak memurumuz var. Orada güvende olacaktır. Ona göz kulak olmasını söyleyeceğim."

"Teşekkür ."

"Sorun değil. O defterlerde başka bir şey bulursanız beni arayın."

Her şey Darrell'in ne üzerinde çalıştığına bağlıydı. Birileri bir şeyler bildiğini, Emma'ya bilgi aktardığını düşünüyordu. "Vereceğim."

"Ne yapacaksın, baba?"

Christopher döndüğünde Megan'ın çalışma odasının kapısından ona baktığını gördü. Telefonu kapatırken eli ahizeyi sallıyordu. "Ne zamandır orada dikiliyorsun?"

Megan kaşlarını çatıyordu. "Yarın gideceğini ve birini geri getireceğini bilecek kadar uzun. Burada neler oluyor baba? Ve o kim?"

"O eski bir arkadaşım, Megan. O özel dedektifin beni aramasının nedeni buydu. Ondan bir mesaj iletmeye çalışıyordu. Dün gece onunla yemekte buluştum. Eve gitti ve biri evine zorla girmiş. Sarsılmış ve korkmuş durumda."

Megan'ın yüzü dikkatle karardı. "Neden kendi evinde sarsılamıyor ve korkamıyor? Neden buraya gelmek zorunda?"

Christopher kızının ses tonundaki merhamet yoksunluğu karşısında irkildi. "Megan."

Megan topuklarının üzerinde döndü. "Boş . Önemli değil. Debbie'yi arayıp geceyi onunla geçirip geçiremeyeceğimi soracağım. Böylece yarın benim için endişelenmene hiç gerek kalmaz. Şimdilik yapmam gereken bir ödevim var."

Christopher ayağa fırladı. "Megan, bekle. Konuşmamız gerek." "Hayır, yok. Pizza geldiğinde beni ara."

Yatak odasının kapısının çarpma sesiyle tekrar irkildi ve sandalyesine yığıldı. "Lanet olsun." Geçen hafta çok tatlı davranmıştı. Ergenlik çağındaki kızların değişken ruh hallerini asla anlayamayacağına yemin etmişti.

Kızı artık bebek değildi. *Ama o hâlâ benim bebeğim.* Harris'in uyarısıyla bağırsakları sıkıştı. Biri onu izliyordu. Aynı kişi Megan'ı da izliyor olabilirdi ve polis iyi niyetli olsa da onu sürekli izleyemezdi.

Christopher telefonu aldı ve Jerry'yi aradı. "Hey, dostum, yardımına ihtiyacım var."

Arka planda bir televizyonun sesinin kısıldığını duyabiliyordu. "Adını söyle."

Jerry'ye Emma'dan, Darrell'dan ve Harris'in Megan için duyduğu endişelerden bahsetti. "Yarın Cincinnati'ye gidiyorum. Megan'ın okula ve okuldan sonra da arkadaşının evine gitmesini sağlayabilir misin?"

"Tanrım, Chris." Jerry'nin sesi biraz titriyordu. "Bu çılgınlık."

"Biliyorum. Bunların olduğuna inanamıyorum ama oluyor. Megan'a bakabilir misin?"

"Geleceğimi biliyorsun. ister misin?"

"Hayır. Bu gece arkadaşının evine gidecek. Yarın sabah okul binasına girdiğinden emin olun. Orada güvende olacak. Onların

koridorlarda devriye gezen kaynak memurları." Kızının okulunun görevlilere ihtiyacı olduğu düşüncesinden nefret etmişti ama şu anda onların orada olmasından çok memnundu. "Döndüğümde seni ararım."

* * *

St. Pete, 28 Şubat Pazar, :30.

Telefon çaldı. Gözlerini kapattı, seramik karo yanağına soğuk geliyordu. Acı hâlâ hareket edemeyecek kadar şiddetliydi. Zil sesi kesildi ama sonra yeniden başladı. İnleyerek mutfak tezgahının kenarına tutundu ve kendini dizlerinin üzerine çekti. Telefonu eline aldı, beyaz sıcak bir acı mızrağı kolundan yukarı ve sırtından aşağı fırladı. "Evet."

"Yanılıyorsun," dedi Andrews. "Townsend'li kadına hiçbir şey vermedi."

Bunu kendisi de anlamıştı. Andrews'un Neandertallerinden birinin kendi mutfağında ona saldırması önemli bir ipucuydu. En az üç kırık kaburgası, göğsünde, sırtında ve karnında kesikler ve morluklar vardı ama yarın gömleğini giydiğinde bunların hiçbirisi görünmeyecekti. Sanırım amaç da buydu. "Özür dilerim."

"Bana bir daha yalan söylersen ölürsün."

Korkamayacak ya da tartışamayacak kadar çok canı yanıyordu ama yalan söylememişti. O sabah Walker'ı havaalanına kadar takip etmiş, bir gece önce birlikte yemek yediği kadının eline kalın bir zarf tutuşturmasını izlemişti. Kadın zarfı güvenli bir şekilde gece çantasına sıkıştırmıştı ve Walker, kadın ortalığı ayağa kaldırmadan zarfı alamamıştı. Bu yüzden havaalanı güvenliğinden geçmeyi beklerken onun arkasında sıraya girmeyi başarmıştı. Çiçeklerini koklamaya o kadar odaklanmıştı ki, adamın omzunun üzerinden biniş kartıyla birlikte tuttuğu kimliğe baktığını fark etmedi bile. Ehliyetinde Cincinnati, Ohio'dan Emma Townsend olduğu yazıyordu. Sonra arkasındaki kişiye bir şey unuttuğuna dair bir şeyler mırıldandı, sıradan çıktı ve Andrews'u aradı.

Andrews'a Walker'ın bu kadına bilgi aktardığını, kadının kendisiyle romantik bir ilişkisi olduğunu, veda öpüşmelerinden de bunun açıkça anlaşıldığını söyledi. Andrews zarfı almadığı için ona küfretmiş, başka birine aldıracağını mırıldanmıştı. *Beklediğimden daha hızlı hareket ettiler.* "O mu?" diye sordu. "Yani öldü mü?"

"Hayır. Adamımızın bunu bir soygun gibi göstermesi gerekiyordu ama kadın polisi aramayı başarınca işi yarıda kaldı. Şimdi iki kat şüphelenecekler. Walker'ın ne bildiğini öğrensen iyi olur."

Birisi ön kapıyı çalmaya başladığında telefon kulağında tıkırdadı ve bir iniltiyi ısırdı. Gömleğini çekti ve düğmelerle oynarken acıdan yüzünü buruşturdu.

"Geliyorum." Kapıyı açtı ve gözlerini kırıştırdı. "Tanya."

Tanya'nın gözleri kızarmış ve şişmişti. Ağlıyordu. Ama şimdi gözleri kuruydu. Ve kısılmıştı. İçeri doğru itti ve kapıyı çarptı. "Konuşmamız gerek."

Bölüm 6

Cincinnati, 1 Mart Pazartesi, 09:02

"Manzara buradan farklı görünüyor," diye mırıldandı Emma, balkondan aşağıya, pazartesi sabahı havaalanının yürüyen merdivenlerinden akıp giden yolculara bakarken. Yürüyen merdivenden çıkan hep o olmuştu. Will hiçbir zaman yolcu olmamış, hep yukarıda beklemişti.

Kate kolunu onun omuzlarına doladı ve sıktı. "Birazdan burada olur."

"Bu çok gerçek dışı." Emma başını Kate'in omzuna yasladı. "Bunu milyonlarca kez söylediğimi biliyorum."

"Bu onu daha az doğru yapmaz. Emma, onunla aşağıya indiğinde . . . Sadece aceleyle bir şeye kalkışıp incinmeni istemiyorum. Anlıyor musun?"

Emma iç çekti. "Biliyorum. Ama o bana zarar vermez, Kate." "değil. Sadece dikkatli ol, Emma. Her ."

Emma'midesi, karanlık kafası ve geniş omuzlarıyla kalabalığın üzerinde, aşağıda tanıdık bir suret belirince gerildi. "Bu o."

Arkasından Kate takdirini mırıldandı. "Oh, Emma. Çok güzel."

Emma dinlemiyordu, vücudundaki tüm sinirler titreşerek onu bekliyordu. Adam yürüyen merdiveni yarılamıştı ki Emma'nın gözüne çarptı ve kan beynine sıçradı. *Geldi. Benim için geldi.* Sonra yürüyen merdivenden indi ve Emma onun kollarındaydı, o kadar sıkı sarılmıştı ki nefes almakta zorlanıyordu.

Onu kendine kaldırdı ve kolları boynuna dolandı, can havliyle tutundu. Uzun bir süre bu şekilde kaldılar ve kız onun kalbinin göğsünde hızla çarptığını hissedebiliyordu. Kalbinin atışı kendisinininkiyle eşleşiyordu.

Titreyerek onu bıraktı ve dikkatlice ayağa kaldırdı. "Sana o kadar sert sarıldığım için özür dilerim. Yaralı olduğumu unutmuşum" dedi, gözleri eleştirel bir ifadeyle

yüzünü değerlendirirken, yanağındaki çürüğü görünce öfkeyle karardı. "Sana vurdu."

Kendinden utanarak parmak uçlarını yanağına dokundurdu. "Kaçmaya çalıştığımda."

"Kahretsin, Emma," diye tısladı. "Özür dilerim." "Sorun değil."

Her şey yolunda değil, diye düşündü. Bir daha kimsenin ona zarar vermeyeceğinden emin olacaktı. Gözlerini onun yüzünden kaldırıp arkasında duran uzun boylu, zayıf kadına çevirdi. "Sen Kate'sin."

"Evet." Kate utanmadan onun gözlerine baktı, sonra başını salladı. "Onu güvende tutacak mısın?"

"Buna güvenebilirsiniz."

"Uçağınızın kalkmasına daha bir buçuk saat var," dedi Kate. "Hadi gidip bir fincan kahve içelim. Seni biraz daha yakından tanımak isterim."

Christopher kolunu Emma'nın beline doladı. "Kahve şu anda cennet gibi geliyor." Cep telefonu çaldığında bir kafeye doğru gitmeye başlamışlardı. "Walker." Ian'ın sesini duyunca kısa bir süre durdu ve etraflarından dolaşmak zorunda kalan yolcuların bakışlarını üzerinde topladı. Ian'ın sözleri hiçbir anlam ifade etmiyor gibiydi. "Tanya gitti de ne demek?"

"Tanya gitti," diye tekrarladı Ian. "Bu sabah dersimize gelmedi ve teyzesi dün gece eve gelmediğini söyledi. Teyzesi çılgına dönmüş."

Christopher çenesini sıktı. "Harris'i ara."

"Söyledim. Teyzesinin evini kontrol etmesi için bir ekip arabası göndereceğini ."

"Bir şey duyar duymaz beni ara," diye homurdandı, telefonu kapattı ve Jerry'nin telefonunu çevirdi. "Megan okula iyi gitti mi?" diye sordu ve Emma ona baktı, gözleri büyümüştü. Omzunu hafifçe sıkarak ona güven verdi.

"Onu içeri soktum, Chris," dedi Jerry. Sarsılarak güldü. "Muhtemelen bir ay boyunca benimle konuşmayacak, çok utandı."

Christopher buruşturarak, "Ufak bir utancı atlatacaktır," dedi. "Bir saatten biraz daha uzun bir süre sonra dönüyorum, yani onu okuldan almak için zamanında evde olacağım. Teşekkürler, dostum."

"Her zaman. Gecikirsen beni ara. Megan'ı almam gerekirse diye öğleden sonraki derslerime bakması için yüksek lisans öğrencilerimden birini hazır tutuyorum."

"Teşekkürler, Jerry." Telefonunu cebine attı ve tekrar hareket etmeye başladı. Kate üst kattaki kafeye doğru ilerliyordu. "Megan iyi."

Emma'nın kum rengi kaşları çatılmıştı. "Ama Tanya değil mi?"

Christopher sertçe yutkundu, olasılıkları düşünmek bile istemiyordu. "Tanya yüksek lisans öğrencilerimden biri. O kayıp."

"Ve bir hafta sonu kaçamağı yapıp geri dönmeyecek biri değil."

"Hayır." Christopher çenesini sıktı. "Lisans programını bitireli altı ay olmuş, birinci sınıf öğrencisi ama her zaman çok daha yaşlı görünmüştür. Daha olgun. Asla kalkıp gitmezdi, özellikle de ne kadar endişeleneceğimizi bile bile."

Emma başını onun omzuna koydu. "Beni almak için buraya kadar gelmemeliydin," dedi usulca. "Kendi başıma da gelebilirdim."

Ona baktı, daha önce uğruna öldürülmüş bir şeyi arayan bir haydutun yanağında bıraktığı çürüğe. En azından bir kez. "biliyorum. Ama seni kendi gözlerimle görmem gerekiyordu. Güvende olduğunu bilmek için."

Gözleri ayıktı. "Ben iyiyim, Christopher. Hayatındaki diğer insanların da bu şekilde kalmasını sağlayalım."

* * *

St. Pete, 1 Mart Pazartesi, 14:30

Christopher küçük valizini seramik döşeli girişe koyarken, "Fazla bir şey değil ama burası bir ev," dedi. Ama Emma eve bakmıyordu. Keyifli bir gülümsemeyle, tamamı cam olan arka duvara doğru yürüdü ve arazinin arkasından akan dar bir kanala baktı. İki kişilik küçük bir balıkçı teknesi akıntıda sallanıyor, yıpranmış bir

üzerinde şişman bir pelikanın durduğu rıhtım. Gökyüzü maviydi, hava ılıktı, geride bıraktığı kıştan eser yoktu.

"Tam körfezin üzerindesiniz," diye haykırdı. "Ne kadar güzel."

Adam arkasında durmuş, ellerini kadının omuzlarına koymuştu ve kadının sırtından aşağıya doğru istemsiz bir ürperti yayıldı. Cumartesi gecesi kumsalda geçirdikleri gecedan beri ilk kez gerçekten yalnızdılar. Başparmakları hafifçe, ritmik bir şekilde kızın boynunun kıvrımlarında gezindi. "Teknik olarak kanalın üzerinde," dedi adam, sesi boğuktu ve kadın ona doğru eğilme ihtiyacına teslim oldu. "Sahilde bir kulübe bile benim fiyat aralığımın çok dışında."

"Bu hâlâ su," diye mırıldandı. "Suyu her zaman rahatlatıcı bulmuştumdur." Kolları kadının beline dolandı, elleri gevşekçe karnında birleşti. Onu hafifçe sallıyordu. Onu farklı bir şekilde yatıştırıyordu. Sonra dudakları boynunun hassas kıvrımına değdi ve sinirleri karışırken irkilerek nefes aldı.

"Durmali mıyım?" diye fısıldadı ve kadın başını salladı.

"Hayır," diye . "Hâlâ çok beklenmedik bir şey. Beni nasıl hissettiriyorsun."

Dudakları yüzünün yan tarafında sıcak bir yol izledi ve şakağına bir öpücük kondurdu. "Sana nasıl hissettiriyorum?"

Bir ürperti daha onu sarstı. "Yaşıyor." Sertçe yutkundu, ona daha iyi erişebilmek için başını yana eğdi. "Bir kadının hissetmesi gerektiği gibi."

"Hmm." Takdir mırıltısı tenini gıdıkladı ve onu kollarına aldı, elleri yüzünü kavradı, dudakları onunkileri sıcak, şehvetli bir öpücükle aldı ve duyularını sersemletti. "Bunun için herhangi bir övgü alamam, Emma. Sen bir kadının olması gereken her şeysin. Dün sabah seni havaalanında bıraktığımdan beri seni gerçekten öpmek istiyordum." Elleri hafifçe Emma'nın sırtının alt kısmında duruyordu, iddiasızdı.

Ayak parmaklarının üzerinde yükseldi, kollarını onun boynuna doladı. "Peki seni durduran ne?"

Gözleri kızarmıştı. "Çok ağırın var diye korkuyordum."

"Sadece kaburgalarım ve sadece birazcık." Kadın adamın ağzının kenarını ısırdı, umutsuzca adamın tutkusunun gücünü tekrar hissetmek istiyordu, tıpkı sahilde adamın ereksiyonunun sertliğini bacaklarının arasındaki yumuşaklığa bastırıldığı zamanki gibi. Çok baştan çıkarıcıydı. Kışkırtıcı. "Öp beni, Christopher." Ayak parmaklarının üzerinde kendini bir santim daha yukarı çekti ve vücudunun titrediğini hissetti. O baştan çıkarıcı çıkıntıyı bir kez daha hissetti, ama ona karşı cepte

Mide, hâlâ rahatlama hissedecek kadar alçalmamıştı. Bir hırıltıyla onu arkasından kavrayıp kaldırdı, cam duvara yasladı ve boğazından bir inilti çıkararak itti. Elleri daha aşağı kayd, kalçalarını kavrayacak şekilde kalçalarını kaldırdı, ona karşı sertçe öğütmesini, kotlarının çift kot bariyerinden bile ona karşı nabzını hissetmesini sağladı. Ve onu sahilde öptüğü gibi öptü, ağzı açık ve tamamen cinsel, hiçbir şey saklamadan, hiçbir şey saklamadan.

Zedelenmiş kaburgalarındaki sancıları görmezden gelerek onu açgözlülükle öptü. Parmaklarını adamın kısa kesilmiş saçlarının arasından geçirip başını bir o yana bir bu yana hareket ettirerek öpücükten alabileceği en büyük zevki aldı. Sonra adamın kalçalarındaki parmakları içe ve yukarı doğru süründüğünde dondu kaldı. Onun için zonklayan kısmına kelebek okşamaları. Bu kadar hafif bir dokunuş bedenini nasıl böyle sarsabilirdi?

Uzun olmuştu. *Çok uzun*, dedi kendi kendine. *Dikkatli olmazsan bedeninin beyninin önüne geçecek kadar uzun*. Yazdığı son mektubu , tüm ayrıntılarıyla dile getirdiği arzularını. Ve her birini yerine getirmek istiyordu. Tam şu anda. *Ama yapmamalıydı*. Başını kaldırmaya ve gözlerini açmaya zorladı. Onu sertçe nefes alırken buldu, gözleri neredeyse kararmıştı. Parmak uçları yumuşak bir şekilde kalçalarının birleştiği yere sürünmeye devam ediyordu. Konuşmak, ona durmasını söylemek için ağzını açtı ama hiçbir kelime çıkmadı. Orada asılı kaldı, adamın ona bahşettiği hislere daldı, vücudu titriyor, kalbi hızla çarpıyordu.

Sonra parmaklarını geri çekti ve onu zonklayan ereksiyonundan uzaklaştırdı, kalçalarını bacaklarından aşağı kaydırıp ve ayakları bir kez daha yere sabitlenene kadar kalçalarını yavaşça aşağı doğru bastırdı.

"Bunu yapmak istememiştım." Sesi çatallaştı, hışırtilı ve sertti. "Sadece seni öpmek istemiştım ama sen söz konusu olduğunda kendimi durduramıyorum." Gülümsemeye çalıştı ama daha çok yüzünü buruşturdu. "Sanırım seni çok fazla arzuluyorum."

Emma dudaklarını yaladı, hâlâ onun tadına bakıyordu. "Bu iki yönlü bir yol, Christopher. Ama seninle yatmaya hazır değilim. Henüz değil."

Bir dakika sessiz kaldı, sonra kaşlarını kaldırdı. "Son mektubumu okudun mu?"

Kadının yanaklarına sıcaklık doldu ve adam kıkırdadı. "Zarfin üzerine bir uyarı koymalıydım," dedi alaycı bir ciddiyetle. "Rated R ya da öyle bir şey."

Şimdi sırtıyordu. "Sana yalnızken açmanı söylemiştim." Elleri tekrar kadının sırtının alt kısmına gelmiş ve orada öylece duruyordu. "Kitabını okudum."

Dilini yanağının içine soktu. "İçindeki çocuğu buldun mu?"

Dudakları kıpırdadı. "Hayır. Ama seni her sayfada duyabiliyorum. Bu iyi bir şey."

"Kişisel gelişim kitaplarının hiçbir faydası olmadığını düşünen bir adam olarak bunu bir iltifat olarak kabul ediyorum." Ayıldı, avuçlarını düzleştirdi ve kollarından omuzlarına doğru gezdirdi. "Üzgünüm, Christopher. Darrell gittiği için üzgünüm. Birini kasıtlı bir şiddet eylemi sonucu kaybetmenin acısı diğer tüm kederlerden farklıdır."

Christopher'ın boğazı düğümlendi. "Ve Tanya hâlâ kayıp. Bunun olduğuna hâlâ inanamıyorum." Florida'da uçaktan iner inmez olayla ilgilenen dedektifi aramıştı. Yüksek lisans öğrencisi hiçbir yerde bulunamamıştı. Boğazını temizledi. "Megan'ı okuldan almam gerekiyor. nerede uyuyacağını göstereyim. Ben yokken rahatlayabilirsin."

Kollarından çekildi, tavırları aniden sertleşti. Ama Emma alınmadı. Bu onun dünyasını sarsan bir durumla başa çıkma yöntemi. Onu evin arka tarafına kadar takip etti ve bavulunu çift kişilik yataklı mütevazı bir odaya yerleştirdi. Adam odayı eleştirel bir gözle inceledi. "Dediğim gibi, fazla bir şey yok." Parmağını komodinin üzerindeki ince bir toz tabakasında gezdirdi. "Kusura bakmayın. Megan ve ben ev işleriyle pek ilgilenmiyoruz."

"Christopher, hepsi birbirine benzeyen otel odalarından sonra burası mükemmel." Dudaklarına yumuşak bir öpücük kondurmak için yüzünü kendi seviyesine indirdi. "Git kızını getir. Ben iyi olacağım." Onu kapıya kadar geçirdi, adam uzaklaşırken tuttuğu kapı tokmağı kadar gerçek bir özlemle kavrandı. Hayalinde bir resim canlanmıştı; her sabah bu kapıdan ona el sallayarak veda ediyordu. Adam üniversiteye çalışmaya gidecek, o da burada kalıp yazacaktı. Mavi gökyüzü, ılık esinti ve uçuşan kuşlar... Kim sadece ... olmak için daha iyi bir yer isteyebilirdi ki?

Kapıyı kapatıp kilitlerken kendi isteğiyle başını salladı. Yalnız yaşadıktan sonra yeniden bir yuva istemek normaldi. Ancak eşlerinin ölümünden sonra aceleyle ilişkiye giren çok sayıda danışan görmüştü, çünkü yalnızlık çok şiddetliydi. Bazen bu yeni ilişkiler işe yarıyordu,

Ama daha çok parçalanırlardı. Emma daha önce Christopher'ın kalbini bir kez kırmıştı. Bunu ona tekrar yapmayacaktı. Eğer kaderlerinde varsa, her şey yoluna girecekti. Kendi zamanında. Aceleye getirmeyecekti.

Ama ona ve kızına akşam yemeği hazırlayabilir, diye düşündü ve mutfığa yöneldi. Bütün bir yemeği pişirmeyeli bir yıldan fazla olmuştu ama ...

"Bisikletten düşmek gibi," diye mırıldandı.

Büyükannesinin Alfredo sosu ocakta kaynarken ön kapı çarptı ve paniklemiş bir ses dışarı seslendi.

"Chris! Megan!"

Emma kaşlarını çatarak mutfak kapısının aralığından baktı ve aşağı yukarı kendi yaşlarında bir adamın anahtarı cebine koyduğunu gördü. İri yapılıydı, düzgün kesilmiş sakalı ve dişlerinin arasına sıkıştırdığı piposu ona Hemingway'i hatırlattı. Bu Jerry olmalı, diye düşündü. Christopher ona arkadaşı fizik profesöründen bahsetmiş, ikisinin Megan'la birlikte çekilmiş bir fotoğrafını göstermişti. Bu bir Noel fotoğrafıydı ve hepsi gülümsüyordu. Jerry şimdi gülümsemedi, ağzı çatıktı.

Emma mutfaktan çıktı, yabancı bir adam görünce tedirgin oldu. Kendi kendine bunun, bir gün önce evine zorla girip onu bağlayan adama verdiği tepkinin bir kalıntısı olduğunu söyledi. Bir saldırıdan sonra titriyordu. Anla işte.

"Burada değil," dedi bir elinde tahta bir kaşıkla. Onu neden elinde tuttuğundan emin değildi. Zaten bir silah olarak işe yaramazdı. "Ama yakında döner."

Adam gözlerini ona dikti. "Ya sen Emma'sın ya da Chris sonunda bozuldu ve bir hizmetçi tuttu."

". İkincisinde oldukça kötü olurum. Sen Jerry'sin." Gözleri fal taşı gibi açıldı. "Nereden biliyorsun?"

"Christopher bana bir resim gösterdi. Megan'ı almaya gitti."

Kaşlarını çatan adamın yüzü yumuşadı. "Tanrı'ya şükür. Öğleden sonra ondan haber alamadım, bu yüzden belki Megan'ı almak zamanında dönmemiştir diye okula gittim, ama ona söylediğim gibi ön tarafta durmuyordu. Neredeyse kalp krizi geçiriyordum." Jerry yumuşak kanepeye çöktü, gözleri kapalıydı, yanakları koyu renk sakalının üzerinde grileşmişti. "Onu cep telefonundan aramaya çalıştım ama sürekli telesekreter çıktı."

"Muhtemelen o dedektifle ya da öğrencileriyle konuşuyordu," diye ekledi Emma ve ona doğru yürüyüp eleştirel bir gözle onu değerlendirdi. "İyi misin?" Gerçekten de kalp krizinin eşiğinde bir adam gibi görünüyordu. "Sana biraz su getireyim mi?"

Tek gözünü açtı. "İçinde viski olduğu sürece sorun yok. Suyun üzerinde hafif."

Emma mutfakta bulduğu şişeden ona bir içki doldurdu. Jerry'nin içkiyi bir dikişte bitirşini ve ikincisi için bardağı uzatışını izledi. Belki de Jerry'nin alkolik Ernest Hemingway ile bir pipo ve sakaldan daha fazla ortak noktası vardı.

Ama ona barın kapalı olduğunu söyleyemeden ön kapı açıldı ve genç bir kız içeri girdi. Christopher onu takip etti ve minnettar bir koku aldı. "Akşam yemeği getirmişsin Jerry. Bunu yapmana gerek yoktu."

Jerry başını salladı ve parmağıyla Emma'yı işaret etti. "Hayır. Bir şeyler pişiriyor." Ayağa kalkmaya çalıştı, sözleri Christopher için olsa da gözleri Megan'daydı. "Aramadın. Çok endişelendim."

Christopher'ın yüzü düştü. "Özür dilerim Jerry. Uçaktan indiğimde Dedektif Harris aradı ve dikkatim dağıldı." Dikkatini sırt çantasını kapının yanında yere bırakmış olan genç kıza çevirdi. Kız orada durmuş, kısık ve düşmanca gözlerle Emma'yı süzüyordu ama Christopher onun arkasında durduğu için bunu görememişti. "Megan, seni Dr. Emma Townsend ile tanıştırmak istiyorum. Emma ve ben liseye beraber gitmiştik.

Emma, bu benim kızım Megan."

Emma öne doğru bir adım attı, kızın bariz tereddütüne rağmen elini uzattı. "Tanıştığımıza memnun oldum, Megan."

Megan bir adım geri çekildi, kara gözleri alev alev yanıyordu. "Sizinle tanışmak hiç hoş değil," dedi ve Christopher'ın nefesi kesildi.

"Megan! Neyin var senin?"

Megan kaşlarını kaldırdı, yüzünde öfkeli bir küçümseme ifadesi vardı. "Benim neyim var? Senin neyin var baba? Onu *buraya*, *evimize* getiriyorsun."

Christopher tamamen şok olmuş görünüyordu. "Megan, sen Emma'yla hiç tanışmadın bile."

"gerek yoktu," dedi Megan acı acı. "Onun hakkında çok şey biliyorum. Boşanmanızın sebebi o."

Megan bu ürkütücü açıklamayla hışımla odasına gitti ve çarpan kapının şiddetiyle bütün ev sarsıldı.

Şaşkına dönen Christopher uzun bir süre sadece bakabildi. Sonra acımasızca onu takip etti ve kızının çarptığı kapıyı dikkatle kapattı. Emma bir nefes aldı, kalbi bir savaş davulu gibi atıyordu. Megan'ın kapalı kapısına bakmakta olan Jerry'ye bir bakış attı. Sonra kızgın, kısık gözlerini ona çevirdi ve Emma kendini savunmak için ağzını açtı.

"Christopher'ı en son lise mezuniyetimizde görmüştüm," dedi . "Sonra onu Cumartesi gecesi gördüm. Karısını hiç tanımadım. Nerede yaşadığını bile bilmiyordum."

Jerry kaçmayı düşünüyormuş gibi ön kapıya baktı, sonra başını salladı. "Resmi açıklamayı bekleyeceğim," dedi kuru bir sesle ve kendi bardağını yeniden doldurdu. "Bu evde hiç sıkıcı bir an olmuyor, bunu söyleyebilirim." Piposuyla hâlâ elinde tuttuğu tahta kaşığı işaret etti. "Sosunuz yanıyor."

Emma gözlerini devirdi. "Cehennem."

* * *

Christopher ne diyeceğini bilemez halde Megan'ın kapısına yaslandı. Kızı yatağında oturmuş, kollarını göğsünde kavuşturmuş, yüzü duvara dönük, sırtı ona dönüktü. Emma'dan bahsettiği herhangi bir zamanı düşünmeye çalışarak beynini yokladı. Aklına tek bir an bile gelmiyordu.

"Megan. Konuş benimle, tatlım." Bir adım öne çıktı, elini kızın omzuna koydu. Kadın elini geri çekti. "Megan, lütfen."

"Lütfen ne, baba?" Sesi soğuktu. Korkunç derecede yetişkin.

Christopher çaresizce başını salladı. "Anlamıyorum." Elini tekrar kızın omzuna koydu. Kadın yine elini çekti. "Megan . . . Liseden sonra Dr. Townsend ile hiç konuşmadım bile. Annen ve benimle hiçbir ilgisi yoktu."

Megan'ın gülüşü acıydı. "İkinizle ilgili her şeyi o yaptı."

Doldurulmuş bir ayıyı masasındaki sandalyenin üzerinden itti ve gömüldü. "Megan, ben annene asla sadakatsizlik etmedim. Bir kere bile. Asla."

Megan bakışlarını sabit bir şekilde duvara dikti. "Annem bir yığın mektup buldu, baba." Ona ters ters bakmak için döndü. "Lisenin çok ötesine giden aşk mektupları."

Christopher gözlerini kırptırdı. Mona onun Emma'ya yazdığı mektupları görmüştü. Büyük ölçüde masumdular. Evinden kilometrelerce uzakta, genç bir üniversite öğrencisinin düşünceleri. Hayatında ilk kez gerçekten yalnızdı. Neredeyse bir günlük gibiydiler. Ama onları yazmayı bırakmıştı. Mona'ya evlenme teklif etmeye karar verdiği gün, bir daha asla yazmamaya kararlı bir şekilde mektup yığını bir kenara bıraktı. Ve yazmadı da. Cumartesi gecesine kadar. *Onları yırtıp atmalıydım*, diye düşündü, kendi duygusallığını lanetleyerek.

Boğazını temizledi. "Annen yaralanmış olmalı," dedi sessizce.

Megan sertçe kıkırdadı. "Öyle mi düşünüyorsun?"

"Annene evlenme teklif ettikten sonra hiç mektup yazmadım Megan. Gerçek bu."

"Hayır, az önce uykunda *onun* adını söyledin."

Christopher'ın ağzı açık kaldı. "Ne? Bunu sana annen mi söyledi?" Kızı ağlamamak için kendini zor tutarak yanaklarını emdi. "Bir kere, Ziyarete geldiğinde. Boşanmanızdan hemen sonra. Onunla otelde kalmaya gittim ve gece ağlayarak uyandım. Uyanıktı. Ona bizi neden terk ettiğini sordum. Sizi neden terk ettiğini. O ..." Megan gözlerini kaçırdı, dudakları titriyordu. "İçki içiyordu. Bana söyledi."

Christopher sertçe yutkundu. Mona'nın çok fazla içtiğinden şüpheleniyordu ama bunu kızları yanındayken yapması ... "Onu ziyaret ettiğinizde içiyor muydu?"

Megan'ın parmakları gergin bir şekilde yatak örtüsünü çekiştirdi. "Evet. Geçen sefer çok kötüydü. Ertesi gün neredeyse onu uyandıramıyordum. Sonunda uyandığında çok utanmıştı. Sanırım bu yüzden geri gelmedi."

Gözetimsiz ziyaret buraya kadarmış, diye düşündü Christopher acımasızca. Bunun bir daha olmayacağından emin olacaktı. Ama şu andaki en büyük sorun bu değildi. Kızının Emma'ya olan kızgınlığı, sahip olabilecekleri geleceği tehdit ediyordu. "Keşke annen bana söyleseydi. Ona gerçeği söyleyebilirdim. Emma'yı lisedeyken sevmiş olabilirim, ama senin

Evlendiğim kadın annemdi. Annen birlikte bir hayat kurmak istediğim kadındı. Çekip gitmeyi seçen annendi, Megan. Ben değil."

Megan, Mona'nın gibi karanlık olan gözlerini kıstı. "Onunla birlikte gidebilirdik."

"Güney Amerika'ya mı? Kendini kökünden söküp atmak, yabancı bir ülkeye taşınmak, yeni bir dil öğrenmek ister miydin? Orada da burada olduğu kadar bizimle evde kalmazdı, tatlım. Orada da yalnız olurduk."

Gözleri parladı. "*Onunla* yatıyor musun? *Emma'yla* mı?"

Christopher onun ses tonundaki zehir karşısında irkildi. "Megan."

"Peki ya sen?"

Onun gözlerine baktı. "Hayır. Ama eğer karar , bu beni ilgilendirir tatlım."

Gergin elleri yatak örtüsünün üzerinde hareketsiz kaldı. "Ve ne söylediğimin bir önemi yok."

Christopher başını arkaya yasladı ve bir kez daha gözleriyle buluşmadan önce birkaç saniye tavanı inceledi. "Tabii ki öyle. Ama Megan, ben burada yanlış bir şey yapmadım. Ne düşünürse düşünsün, anneni bir kez bile aldatmadım. Eğer bu konuda benimle konuşacak kadar bana güvenmiş olsaydı, belki de iş bu kadar ileri gitmezdi. Ama oldu ve o gitti. Ben de hayatıma devam etmeliyim, tatlım. Emma harika bir insan. Ona bir şans verdiğinde senin de bunu göreceğine inanıyorum."

Megan arkasını döndü. "Nefesini tutma," diye mırıldandı.

Christopher iç çekerek kalktı. "Yemek vakti geldiğinde seni ararım." "Zahmet etme. *Onun* yaptığı bir şeyi yemektense açlıktan ölmeyi tercih ederim."

Başını sallayan Christopher, kapıyı arkasından kapatarak oradan ayrıldı. Emma'yı mutfakta makarna haşlarken buldu ve Jerry kapı pervazına , kaşlarını çatarak sessizce onu izliyordu. "Özür dilerim Emma," dedi ve Emma başını kaldırıp sıkıntıyla baktı ama bir şey söylemedi. Öte yandan Jerry'nin böyle bir tereddütü yok gibiydi.

"Ne demek istedi?" diye sordu.

Christopher Jerry'ye baktı ve içini çekti. "Görünüşe göre uykumda konuşuyorum. Bu, Mona'nın bulduğu bazı eski mektuplarla birleşince ..." Omuz silkti. "Kendi sonuçlarını çıkardı. Onlar yanlıştı. Ne yazık ki bir gece sarhoşken Megan'a söyledim." Kaşlarını ovuşturdu. "Mona, Megan değil."

Jerry kuru bir sesle, "Ben de öyle düşünmüştüm," dedi.

"Mona'yı hiç aldatmadım, Jerry. Bir kere bile. Gerçi o aynı şeyi söyleyemez."
Emma'nın gözleri büyüdü ama yine de hiçbir şey söylemedi, sadece sessizce kaynaklı makarnayı karıştırırken izledi. Jerry boğazını temizledi.

"Bunu nereden biliyorsun?"

"Çok içtiği bir gece bana söyledi." Christopher kendine bir içki doldurdu, inceledi, sonra bardağındakileri tiksintiyle lavaboya döktü. "Bana adamın kim olduğunu hiç söylemedi. Bana zarar vermemi söyledi. Bu ayrılmadan birkaç ay önceydi. Bana neden bu kadar kızgın olduğunu hiç anlamadım. Neden bana hiç sormadığını hâlâ anlamıyorum."

"Belki de duyacaklarından korkmuştur," dedi Jerry üzüntüyle, diye düşündü Emma. "Yapacak işlerim var. Yarın görüşürüz, Chris. Emma, seninle tanışmak bir zevk."

Ön kapı kapandı ve ortalık sessizleşti. Christopher'ın onu mutfakta dolaşırken izlediğini hissedebiliyordu. "Bir şey söyle Emma."

Emma iç çekti. "Ne diyeceğimi bilemiyorum. İstemeden de olsa çocuğunuzu düşman edindim. Bunu daha da kötüleştirmek istemiyorum. Bir otele gideceğim."

Başını iki yana salladı. "Hayır, yapmayacaksın. Seni buraya güvende tutmak için getirdim. Eğer oteldeysen bunu yapamam. Megan'ın anlayış göstermesi gerekecek."

Emma tabakları bulana kadar dolapları açtı ve yığından üç çekti. "Megan on üç yaşında bir kız. Onlar 'anlamazlar'. Annesi beni suçlamasa, Megan babasını herhangi bir kadınla kabul etmekte zorlanır. Don CeSar'ın çok iyi bir güvenliği var. Orada güvende olacağım."

Christopher kaşlarını çatarak, "Hiçbir yere gitmiyorsun," diye ısrar etti. "Ben yanlış bir şey yapmadım, Emma. Sen de yanlış bir şey yapmadın. Öte yandan Mona epey yanlış yaptı ve anda Güney Amerika'da kendi hayatını yaşıyor. Sen buradasın çünkü gerçek bir tehdit var. Dedektif Harris bile öyle düşünüyor. Bu iş çözüldüğünde, bir otele gitmen hakkında konuşuruz. Ama o zamana kadar değil ve kesinlikle bu gece değil."

Emma onun çene yapısından tartışmanın şu anda beyhude olduğunu anlayabiliyordu. "Peki Megan'ın okulundan dönerken dedektifle konuştuğunda ne dedi?" diye sordu onun yerine, Christopher'ın kızının her şeyi mahvedebileceğine dair korkunç hissi bir kenara iterek masayı kurdu.

yeni keşfettikleri ilişkileri daha başlamadan bitmişti. Emma bunun yerine kendini birden fazla kişi için sofranın sıcaklığına kaptırdı. Kendini dilek tutmaya bıraktı. Sadece birazcık.

"Darrell'in topladığı numuneleri işleme konusunda ne kadar sordu. Ona Tanya'nın gitmesiyle işin daha uzun süreceğini söyledim." Çenesini sıktı. "Onun nerede olduğunu düşünmek istemiyorum."

"Dedektif onun hakkında ne söyledi?"

"Hâlâ kayıp olduğunu. Cinayet işlendiğini düşünüyor. Sanırım ben de biliyorum ama henüz kabul etmek istemiyorum." Omuzlarını çelikleştirdi. "Darrell öldürüldüğünde üzerinde çalıştığı numuneleri test etme işini hızlandırmamızı istedi. Akşam yemeğinden sonra onun işlerinden bazılarını yapmak için kendim gideceğim." Kaşlarını çatı. "Sanırım sen ve Megan da benimle gelmek zorundasınız. İkinizi de burada yalnız bırakmayacağım, özellikle de hava karardıktan sonra."

Megan buna sevinmeyecek mi? Emma alaycı bir tavırla düşündü ama konuyu kapattı. "Testlerde sana yardım edebilirim," dedi "çok karmaşık bir şey olmadığı sürece. Ben de kimya okudum. İstersen laboratuvar asistanı olabilirim." Bir kaşığı kaynayan sosun üzerinde gezdirdi ve bakışlarını yakalayarak dudaklarına götürdü. Ve nefesini.

Dilini kaşığa değdirdi, gözleri . "Yardımanın için minnettar olurum. İyi sos yapıyorsun, Emma."

"Hamburger Helper olmadığı için söylüyorsun," diye alay etti, yanakları hafif övgüden ısınmıştı. "Kilerinizde iki düzine kutu Hamburger ve Ton Balığı Yardımcısı olmalı."

"Ne Megan ne de ben çok sık yemek pişiririz," diye itiraf etti. "zaman Jerry bir kova tavuk getirir."

"O kadar yağ yediğin için azarlardım ama canını o kadar da yakmışa benzemiyor." Gözleri adamın boyunu, ayak parmaklarına kadar indi ve tekrar yukarı çıktı.

Parmaklarını kızın saçlarının arasından geçirdi ve yumuşak bir öpücük için yüzünü yukarı kaldırdı. "Sen de hiç fena yaşlanmamışsın." Çabucak kendini bıraktı ve tencereyi ocaktan aldı. "Hadi yiyelim. Açlıktan ölüyorum." Kadının üç kişilik yer hazırladığı masaya baktı. "Megan bizimle yemek yerine açlıktan ölmeyi tercih edeceğini söyledi."

"O zaman ona bir tabak hazırlarız ve daha sonra yiyebilir. Onu zorlama Christopher. Bu fikre alışması için ona zaman ver."

Yavaşça çenesini kavradı ve yüzünü tekrar yukarı kaldırdı. "Ne fikri?"

Emma alt dudağını yaladı, sonra . "Bizi. Hayatının bir parçası olmamdan."

"Bu fikre alışıyor musun, Emma?" "Evet.

Sanırım alışıyorum."

Mavi gözleri ya saklayamadığı ya da saklamaya zahmet etmediği bir zafer ifadesiyle parladı. "O zaman Megan da yola gelecektir. O akıllı bir kız, sevgi dolu ve cömert. Eninde sonunda bunun beni mutlu ettiğini göreceksin. Bu onu da mutlu edecek."

Ama Emma kızın gözlerindeki bariz nefreti hatırladı ve sadece Christopher'ın haklı olması için dua edebildi. Çünkü eğer kızı onaylamazsa ... Emma kızgın üvey çocukların yeni ilişkiler üzerinde nasıl bir baskı yaratabileceğini bilecek kadar çok "birleşmiş" aileye danışmanlık yapmıştı. En iyi durum bile hiç iyi değildi.

Bölüm 7

2 Mart Salı, 13:30.

Ian, Emma'nın sonuçlarını inceledi. "Çabuk öğreniyorsunuz, Dr. Townsend." Emma, Ian'ın ses tonundaki ekşi hayranlık karşısında ağzının bir köşesini kaldırdı.

Christopher onu laboratuvara ilk getirdiğinde "yardımına" açıkça karşı çıkmıştı. Örneklerini bozacak, yarardan çok zarar verecekti. Ian kendini zehirlemediğinden ya da hepsini havaya uçurmadığından emin olmak için ona bebek bakıcılığı yapmak zorunda kalacaklarını söyleyince Christopher ona "Sessiz ol ve ona lanet testleri nasıl yapacağını göster" diye çıkmıştı. Şimdi, laboratuvara, içindekilere ya da kendisine zarar vermeden birkaç numuneyi çalıştırdıktan sonra, biraz saygı kazanmış gibi görünüyordu.

"Teşekkür , Ian. Yine de test ettiğim örneklerde sıra dışı bir şey bulamadım. Hiçbiri herhangi bir şey için pozitif çıkmadı."

"Benimki de öyle," dedi Nate Emma'nınkinin yanındaki laboratuvar masasından acımasızca. "Elimizde bir sürü var. On yedi saattir buradayım ve bu sabah geldiğimden daha fazla bir şey bilmiyorum." Kalemini tiksintiyle masaya fırlattı. "Lanet olsun."

Omuzları çökmüş olan Emma, laboratuvar masası boyunca sıralanmış, içi toprak dolu küçük cam şişelere baktı ve onların bulanıklaşmasını izledi. Burada on yedi saat daha kalabilirlerdi ve hâlâ test etmeleri gereken örnekler vardı. Gözlerini sertçe kırıştırarak saatine odaklandı. Çoğunlukla sessizlik içinde saatlerdir sıkı bir şekilde çalışıyorlardı, Megan Walker yan odadaki koltukta uyuyordu. Uyku Emma'ya da oldukça iyi gelmeye başlamıştı.

"Beyler, yorgunluktan bitap düşmeye başladım. Dün gecenin çoğunda uyuyamadım." Laboratuvarın göz kamaştırıcı beyazlığında Christopher'ın sayılar ve grafiklerle dolu bir bilgisayar ekranına kaşlarını çatarak baktığı yere baktı.

"Bu örnekleri birbirine bağlayacak bir şeyler bulmaya çalışıyor," diye mırıldandı Ian.

Ama Christopher hiçbir şey bulamamıştı, Emma biliyordu. Şu ana kadar bulamadı. Laboratuvar masasındaki tabureye oturdu. "Darrell'in ne üzerinde çalıştığını kim nereden bilebilirdi ki? Biri biliyor olmalıydı. Aksi takdirde hayatta olurdu."

Ian yorgun bir şekilde ensesini ovuşturdu. "Bilmiyorum. Dedektif Harris bize aynı soruyu bir düzine farklı şekilde sordu. Nate ve ben birisinin bunu nasıl bilebileceğini düşünmek için yorduk ama hiçbir şey bulamadık."

Nate kaşlarını çatı. "Bizden başka kimse bilmiyordu."

Emma düşünceli bir ifadeyle, "USDA ofisindeki adam biliyor," dedi.

Ian kaşlarını kaldırdı. "Evet, Sutton biliyor ama raporlarımızın numunelerin kod numaralarından başka bir şey yoktu. Şüpheli görünecek hiçbir şey yoktu."

"Senin için belki. Birileri için bir anlamı vardı, Ian."

"Tanya biliyordu," dedi Nate kesin bir ifadeyle. "Harris dün sabah Darrell'in defterini açtığında nasıl sapsarı kesildiğini gördün mü? Bir şeyler biliyordu. Ve şimdi o da gitti. Noktaları birleştirmek için roket bilimci olmaya gerek yok."

"Christopher üzerinde çalıştığınız hiçbir şeyin gizli olmadığını söyledi. Bu konuda konuşmaması için hiçbir neden yoktu. Belki de masumca bir şey söylemiştir."

"Kime?" Ian bilmek istedi. "Burada toprakla çalışıyoruz. Heyecan verici değil. En ufak bir entrika yok. Gazeteler ya da başka herhangi biri verilerimize göz atmak için sırada beklemiyor. Sadece USDA'nın ofisinde bunu önemseyen insanlar var. Lanet olsun."

Emma onun sabırsızlığını görmezden gelerek, "Şu yeni ," dedi. "Başka birinin testinin yerini alıyor, değil mi?"

Nate başını salladı. "Evet, öyle. Ama eski testin hakkına sahip olan birinin, onun yerine geçildiği için kızgın olduğunu düşünüyorsan yanılıyorsun. Testler senin kitabın gibi değil," dedi, kendi sabırsızlığı onu rahatsız eden bir küçümsemeyle birleşiyordu. "Birisi bunu toprak testi için her kullandığında telif hakkı alacak değilsiniz. Test USDA literatüründe yayınlandı. Bu işte birilerini zengin edecek gizli testler yoktur. Böyle bir şey yok. Yani ortada bir neden yok."

"Peki ya örneklerin kendisi?" diye sordu. "Geçen ay imha edilenlerin toprak örnekleri olduğunu söylemişsiniz. Örnekler nereden alındı?"

Ian'ın ses tonu düpedüz hiddetliydi. "Buna da zaten baktık, Dr. Townsend. Yardım etmeye çalıştığınızı biliyorum ama etmiyorsunuz. Sormak için aklınıza ne sorduk." Gitmesini istemekten vazgeçti ama niyeti açıktı.

Emma odanın diğer ucuna baktı. Christopher yazmayı bırakmış, kısılmış gözlerle konuşmayı izliyordu. Öğrencilerini azarlayacakmış gibi ağzını açtı ama Emma başını salladı. "Beyler. Ben sadece "yardım etmeye çalışıyorum". Hoşunuza gitse de gitmese de ben de bu işin içindeyim. Dün biri bir şey bildiğimi sandı. Evime girdi, beni bağladı ve evimi darmadağın etti. Polisi aramayı başaramasaydım sonum Darrell gibi olmaz mıydı bilmiyorum." İfadesini askıda bıraktı, gözlerinin düştüğünü gördü. "Evim bir suç mahalli ve bu olay aydınlanana kadar oraya geri dönmek konusunda kendimi güvende hissetmeyeceğim. Yani soru sorarak sizi rahatsız ediyorsam, bu çok kötü. Artık geç oldu. Sanırım siz de benim kadar yorgunsunuz. Neden hepimiz biraz uyumuyoruz ve yarın gelip bunu tekrar denemiyoruz?"

Nate çenesinin içini ısırdı. "Özür dilerim Dr. Townsend. Haklısınız. Yorgunuz ama bu kaba davranmamızı mazur göstermez."

Ian başını salladı. "Aynen. *Ow*." Nate ona sertçe dirsek attığında yüzünü buruşturdu. "Özür dilerim, tamam mı?" Yan tarafını ovuşturdu. "Kahretsin, Nate."

Emma başını eğdi. "Pekâlâ. O zaman yarın, beyler." Onlar gidene kadar bekledi, sonra Christopher'a döndü. "Kusura bakma. Mezun öğrencilerin beni kızdırdı."

Christopher'ın ağzının bir köşesi kalktı. "Elinden gelenin en kötüsünü yap. Nate çabuk sinirleniyor, Ian da mızızlanıyor. Darrell günde en az bir kez onlara bağırırdı.

Zamanı gelmişti." Adam kadının arkasında durdu, elleriyle sert omuzlarına hafifçe masaj yaptı. "Öğrencilerim buradaki çalışmaları için burs alırlar. Size nasıl ödeme yapacağım?"

"Masaj yaptırmayalı uzun zaman olmuştu. İyi hissettiriyor." Boynuna erişebilmesi için başını eğdi ve gözlerini henüz test edilmemiş uzun numune sırasına kaldırdı. "Darrell'in öldürüldüğü gece tüm bu şişeler burada mıydı?"

Elleri hareketsiz kaldı. "Evet, neden?"

"Onu kim öldürdüyse neden onları yok etmedi? Daha önce içeri girdiklerinde yok etmişlerdi, neden onu öldürdüklerinde örnekleri yok etmediler?"

Christopher'ın elleri kadının omuzlarından kaydı. "Bunun bir kaza gibi görünmesini istediler. Laboratuvarı mahvetselerdi, öyle olmazdı. Darrell tüm bu örnekleri topladı."

"Onları nereden aldığını biliyorsun?"

"Her biri bir kodla etiketlenmiş. Darrell harita koordinatlarıyla birlikte kodların bir listesini tutuyordu. Bunların bazıları kasabanın çevresinden geldi. Bazıları da eyaletin diğer bölgelerinden. Harita koordinatlarını dün sabah Harris'e verdim." Christopher kaşlarını çatı, test edilmemiş numunelerin kodlarına, sonra da gün boyunca test edilen boş şişelerin kodlarına baktı. "Bir sayı bloğu eksik."

"Ne demek kayıp?"

"Kodlar coğrafyalarla birlikte gidiyor. Bir ile başlayan tüm numaralar Pinellas County'den geliyor. İki ile başlayan tüm numaralar yanıımızdaki ilçeden geliyor ve böyle devam ediyor. Yedi ile başlayan hiçbir kod yok. Bir tane bile yok."

Emma aniden uyanmış, daha dik oturuyordu. "Belki de ."

Döndü, kaşları çatılmıştı. "Hayır. Harris dün sabah ayrıldıktan sonra örnekleri Darrell'in üzerinde çalıştığı listeye göre kendim kontrol ettim. Ondan önce Darrell'in öldürüldüğüne gerçekten inanmamıştım. Gerçek olamayacak kadar çılgınca bir fikirdi. Darrell'in tüm örnekleri toplamayı bitirdiğini sanmıyorum."

"Yani yedi numaralı coğrafyaya ulaşmadan biri onu durdurdu mu?"

Christopher bilgisayarın başına dönmüş, çılgınca tuşlara basıyor, Darrell'in kayıp olan son defterinin taranmış kopyasını çıkarıyordu. Katilin yanında . "İşte Darrell'in örnek topladığı alanlar. Yedi numara buranın yaklaşık yüz mil kuzeyindeki bir bölgeydi."

Emma onun omzunun üzerinden bakarak, "O zaman sanırım yarın oraya bir yolculuk yapacağız," diye mırıldandı. "Megan'ı da yanıımıza alalım mı?"

"Hayır. Okulda güvenlik görevlisiyle güvende olacak." Bilgisayarı kapattı.

"Megan'ı uyandırırım da onu eve götürüp yatağına yatıralım."

* * *

2 Mart Salı, saat 2:30.

"Hiç uyandı mı?" Christopher mutfığa girdiğinde Emma sordu. Yolda geçirdiği bir yıl boyunca geliştirdiği bir ritüel olarak kendine bir fincan bitki çayı hazırlıyordu. Çok yorgundu ama uyuyamayacak kadar da dinçti.

Christopher buzdolabından bir şişe su çıkardı. "Hayır. Çocuk her yerde, her zaman uyuyabilir, hatta ayakta bile. Mona yoldayken, bütün gece sürmesi gereken bir deneyi kontrol etmem gerektiğinde bazen Megan'ı laboratuvara götürürdüm. Her zaman kanepeye kıvrılıp uyurdu. Onu uyutmak hiçbir zaman sorun olmadı. Şimdi, onu okula zamanında uyandırmak, işte bu her zaman eğlencelidir." Sağlam bir fincanda demlenmekte olan çaya baktı. "Uyumana yardımcı oluyor mu?"

"gibi görünmüyor. Sana biraz yapmamı ister misin?"

Adamın gözleri parladı ve kadının teni ısınmaya başladı. Bakışları sıcaktı, bir dokunuş gibi hissediliyordu. Daha önce bu bakışı aldığı anda onu öpmüştü ve şimdi de öpmesini istiyordu. Sessiz bir mutfakta öpüşmenin hem rahatlatıcı hem de tehlikeli bir yanı vardı. Yasak, hatta. Ama aniden gözlerini elinde tuttuğu şişeye dikti.

"Emma, bana bir iyilik yap ve çayını alıp yatağına git."

Hayal kırıklığı mızraklandı. "Christopher-"

"Lütfen," diye araya girdi. "Yorgunum ve endişeliyim." Bir nefes verdi. "Ve seni o kadar çok istiyorum ki doğru düzgün düşünemiyorum, ama benimle yatmaya hazır olmadığını söyledin ve buna saygı duyuyorum. Sadece bu gece doğru şeyi yapmak için yeterli iradem olduğunu sanmıyorum."

Tarif edilemeyecek kadar tahrik olmuş bir halde geri çekildi, dumanı tüten çay bardağı avuçlarının arasında sıcacıktı, bacaklarının arası da neredeyse aynı sıcaklıktaydı. Doğru şeyin gerçekten ne olduğunu merak ediyordu. "İyi geceler, Christopher. Sabah görüşürüz."

Boş yatak odasındaki yatağı oturdu, onun yatak odasının kendi yatak odasının hemen yanında olduğunu farkındaydı. Ev L şeklindeydi, yatak odalarının pencereleri hem kanala hem de birbirlerine bakıyordu. Adamın odasındaki ışık yandı ve

ileri geri volta atan bedeninin gölgesini görebiliyordu. Küçük bir kafese sıkışmış büyük bir panter gibi. Onun endişesini, öfkesini hissedebiliyordu. Bir öğrenci ölmüş, diğeri kaybolmuştu. Hiçbir şey yapmamış olmasına rağmen kızı kızgın ve incinmişti. *Ve sonra ben varım*, diye düşündü Emma. Geçmişinden bir yüz, genç bir aşkın coşkusuyla ilk istediği yüz. O iyi bir çocuktur. *Şimdi iyi bir adam*. Ve Emma da onu istediğini biliyordu.

Adamın mırıldandığı yemini duvardan duydu ve odasının ışığı söndü. Duyguları, düşünceleri, hisleri allak bullak olan Emma yorganın altına girdi. Kendine yüzlerce kez olduğu yerde kalmasını söyledi ama yine de diledi. Ve sonunda uyudu.

* * *

2 Mart Salı, saat 10:00.

Kuzeye, Darrell'in yedi numaralı bölgesine yapılan yolculuk olaysız ve çok az konuşmayla tamamlandı. Christopher Harris'i planlarından haberdar etti; sonra Emma'yla birlikte sahile doğru yola çıktılar, Darrell'in notlarında işaretlediği yerlerden örnekler topladılar, sonra Christopher'ın eski arabasına atlayıp sakin bir dönüş yolculuğu yaptılar ve St. Pete'e tam zamanında varıp suskun Megan'ı okuldan . Gün boyunca Christopher, Emma'nın onun sessizlik ihtiyacına saygı gösterme yeteneğinden etkilenmişti. Birçok kadın boşlukları boş gevezeliklerle doldurmak zorunda kalırdı, ama Emma gerektiğinde konuşmuş, her durakta ona yardımcı olmuş, çoğu zaman ihtiyaçlarını o dile getirmeden önce tahmin etmişti.

Evlerine döndüklerinde, Emma bir önceki akşam *yaptığı* gibi akşam yemeği hazırladı ve bir önceki akşam olduğu gibi Megan onlarla yemek yerine açlıktan ölmeyi tercih edeceğini söyledi. Ama önceki akşamın aksine Christopher kararlı durdu. Megan ya onlarla birlikte yiyecekti ya da hiç yemeyecekti, bu yüzden kız masaya oturup ızgara domuz pirzolası yedi. Ama Christopher kemiğin kemirilerek temizlendiğini ve Megan'ın tabağında bir lokma bile sebze kalmadığını fark etti. Megan nasıl hissederse hissetsin, Emma'nın mutfak becerilerini takdir ediyordu. Bu en azından bir başlangıçtı.

Akşam yemeğinden sonra üçü tekrar laboratuvardaydı. Geldiklerinde ortalık sessizdi, Christopher önceden arayıp Ian ve Nate'e eve gidip biraz dinlenmelerini söylemişti.

"Neden yine seninle gelmek zorunda olduğumu anlamıyorum," diye mırıldandı Megan, bir kolunun altında cebir kitabı, kendini salondaki kanepeye atarak.

"Çünkü ben öyle dedim," diye sertçe karşılık verdi Christopher, sonra derin bir nefes aldı. "Megan, bunun senin için zor olduğunu biliyorum ama lütfen kendini benim yerime koy. Darrell öldü ve Tanya kayıp. Emma saldırıya uğradı. Güvende olmana ihtiyacım var."

Kızının yüzü, imayı tam olarak anladığında soldu. "Jerry Amca'ya gidebilirdim."

"Gelip seninle kalmasını istemeliydim ama bunu . Megan, lütfen. Sadece ödevini yap." Ona babacan bir bakış gönderdi. "Lütfen."

Dişlerini sıkan Megan başını salladı. "Tamam."

Emma çoktan laboratuvara girmiş, gözlüklerini ve eldivenlerini takmıştı. "Hadi başlayalım."

Christopher toprak örnekleriyle dolu cam şişeleri taşıdığı kutudan çıkardı. "Ya bunların hiçbirisi olağandışı değilse?"

"O köprüyü oraya vardığımızda geçeceğiz," diye cevap verdi sakın bir şekilde.

Üç saat sonra kalemini yere bıraktı. "Ya bunu berbat ettim ya da bir şey buldum."

Bir onun yanında bitivermiş, deftere özenle yazdığı rakamlara kaşlarını çatmıştı. "Bu örnek nereden geldi, Emma?"

Listesine baktı, sonra başını kaldırdı, gözlerinde derin bir endişe vardı. "Öğle yemeğinden önce ziyaret ettiğimiz inşaat alanıydı. Çoktan iki yüksek katlı apartman inşa etmişlerdi ve üçüncü bir bina da büyük ölçüde tamamlanmıştı. Tabelada tıp merkezi olacağı yazıyordu."

Christopher gözlerini kapattı, sayfadaki rakamları kabul etmek istemiyordu. "Güvenli limitten yüz kat daha yüksek dioksin seviyesine sahip bir arazi üzerine inşa edilmiş. Aman Tanrım. O arazi değersiz. Kimse oraya bir şey inşa etmemeliydi."

"Biri biliyordu," diye mırıldandı Emma. "Ve hepinizin öğrenmesini istemedi."

Christopher, "Harris'i aramam gerekiyor," dedi.

* * *

Harris sert bir adamdı, diye düşündü Emma. Ona Will'in cinayetinde çalışan dedektifi hatırlatmıştı. Bu kadın ve erkeklerin her gün ölümle ve çaresiz ailelerin yas tutmasıyla nasıl başa çıktıklarını merak etti. Bazılarının duygularını kapattığını tahmin etti. yapmak tamamen kendini korumak içindi. Şimdi karşılarında durmuş, Emma'nın kendi eliyle kaleme aldığı bulgulara bakarken yüzündeki ifade okunamıyordu.

Christopher, "Bu testin inşaat ruhsatı verilmesinin bir parçası olarak yapılması gerekirdi," dedi. "Testi yapan şirketi incelemeliyiz.

Orada birileri bunu biliyor olmalı. Sonuçları gizli tutmak için para alan bir test görevlisi olabilir. Test şirketi sahtekar olabilir. Her iki durumda da, herhangi bir testin bu kadar yüksek dioksin seviyelerini gözden kaçırmasına imkan yok."

"Bu tür bir kirlenmeye ne sebep olabilir, Profesör?" Harris sordu.

Christopher yorgun bir şekilde omuz silkti. "Dioksin pek çok endüstrinin yan ürünüdür. En azından öyleydi. Çoğu endüstri bunu üretmemenin yollarını buldu ya da fabrika atıklarını bertaraf etme yöntemlerini büyük ölçüde kontrol ediyor. Bu kirlilik otuz, kırk yıldır orada olabilir. Darrell'in yedi numaralı bölgesi son zamanlarda nüfus patlaması yaşadı. Arazi muhtemelen daha önce kullanılmıyordu, ancak birileri üzerine inşaat yapmak istediğinde bu ortaya çıktı. Size numunelerimizi verebilir ve bunları nereden aldığımızı gösteren bir harita çizebilirim."

Harris, "Haritayı şimdi alacağım ama sanırım laboratuvarımızdan numuneler için birini isteyeceğim," dedi. "Küçük şişelerin içindeki şeylere bakmayı bile sevmiyorum."

"İçinde oynayan çocuklarınızı düşünün," dedi Christopher, haritayı çizerken çenesi sıkılmıştı. "Orospu çocukları, bunu gizli tutuyorlar. Dioksin seviyeleri bu kadar yüksekken tüm kasabalar tahliye edildi." Kağıdı acımasız kırışıqlarla katladı. "En azından bu, buraya yaptığınız yolculuğu bir kez olsun değerli kıldı."

Harris iç çekerek haritayı cebine koydu. "Profesör, aslında bu gece buraya uğrayacaktım."

Christopher irkildi, yüzü grileşti. "Tanya mı?" Harris ağır bir sesle, "Cesedini bulduk," dedi. "Özür dilerim."

Emma ellerini Christopher'ın omuzlarında gezdirirken Christopher önündeki tabureye . Boğazını sertçe temizledi. "Onu nerede buldun?"

"Üniversitenin hemen dışındaki parkta."

"Nasıl?"

Harris açıkça tereddüt etti. "Boğularak öldürüldü."

Christopher onun ellerinin altında ürperdi. "Ailesine söyledin mi?" "Evet. Az önce ailesinin kaldığı teyzesinin evinden geldim.

Dün öğleden sonra Iowa'dan uçakla geldiler."

"Gidip onları görmeliyim," diye mırıldandı Christopher, sesi kırılarak. Emma kaşlarını onun omzuna indirdi. "İstersen ben de seninle geleyim." Başını salladı, bir an için konuşmadı. Sonra fısıldadı,

"Emma, sadece yirmi iki . Daha bir çocuktuk. Bu nasıl olabilir?"

Harris, Christopher'ın kolunu kavradığında Emma sıçradı. Dedektifin gözleri şefkatle parladı. "Profesör, biriyle görüşüp görüşmediğini biliyor musunuz?"

"Hayır, bilmiyorum. Olabilirdi, sanırım, ama hiç kimseden bahsetmedi."

"Çok sık dışarı çıkar mıydı, başka arkadaşlarıyla belki?"

Christopher'ın gülüşü neşesizdi. "Yüksek lisans öğrencisiydi. Eğlenmek için hiç parası yoktu..." Düşüncesi yarım kaldı ve nefesini içine çekerek omurgasını dikleştirdi. "Bekle. Yaklaşık iki hafta önce, salondaki mikrodalgada bir yemek ısıtıyordu. Her zamanki Chef Boyardee değildi ve ona bunu sorduğumu hatırlıyorum. Öyle olduğunu söylemişti." Yüzünü buruşturdu. "Hatırlamıyorum. Bir çeşit Fransız yemeği. Restoranlarda olduğu gibi köpük bir kutunun içindeydi. Böyle restoranlara parası yetona çok fazla para ödediğimi söyleyerek dalga geçtim ve yüzü kızardı. Hesabı kendisinin ödemediğini söyledi. Ian ona erkek arkadaşı olduğu için takıldı ve bu onu çok kızdırdı."

"Yirmi iki yaşındaki bir kız erkek arkadaşı olduğu için neden üzülsün ki?" diye sordu Emma. "Özellikle de onu şık Fransız restoranlarına götüren bir erkek arkadaş." Harris'e kurnazca baktı. "Neden sordunuz, Dedektif?"

"Dün ortadan kaybolduğunda, Darrell'in ölümünden sonra onunla yaptığım görüşmelerin notlarını kontrol etmek için geri döndüm. Bir gece önce evde hastaydı. O gece hasta olması bana biraz tesadüf gibi geldi.

öldürüldü." Harris omuz silkti. "Bir ay önce vandalizm yapıldığında laboratuara girmek için onun kimliğinin kullanıldığı gerçeğiyle birleşince ... . Akla yatkın gelmedi. Teyzesine o gece hastayken eve nasıl geldiğini sordum."

"Tanya'nın arabası yoktu," dedi Christopher uyuşuk bir sesle. "Otobüs kullanırdı." "Teyzesi de öyle söyledi. Ama o gece biri onu bırakmış. Onun Teyze, Tanya sendeleyerek içeri girmeden hemen önce bir araba kapısının çarptığını duyduğunu hatırlıyordu. O gece yüksek ateşi vardı ama ertesi gün iyiydi."

"Gıda zehirlenmesi mi?" Emma sordu.

"Olabilir. Adli tabip toksin testi yapıyor ama sıradan bir gıda zehirlenmesiyse ortaya çıkmayacaktır. Ne olursa olsun, biri onu eve getirmiş. Güvendiği biri. Onu eve götürmesi için buradaki telefonunuzdan kimseyi aramadı. LUD'ları kontrol ettim. Cep telefonu kayıtlarını alıyorum, belki bir ipucu bulabiliriz. Darrell'in Pazar günü öldürüldüğünü öğrenince şok olmuş Profesör. Siz onun yüzüne bakmıyordunuz ama ben bakıyordum. Bir şey biliyorsa, birinden şüpheleniyorsa, onunla yüzleşmiş olabilir."

"Ve onu öldürdüler." Christopher yavaşça ayağa kalktı. "Darrell'i öldürdükleri gibi. Peki ya diğer öğrencilerim, Dedektif? Onları koruyacak mısınız?"

"Ian ve Nate'in evlerinin önünde bekleyen plakasız arabalarım var."

Christopher başını salladı. "Umarım Ian onları görmez. Onu sınır dışı edeceğinizden o kadar emin ki, bu sadece paranoyasının altını çizecek."

"Ian neden sınır dışı edileceğinden bu kadar korkuyor?" Emma sordu. "Ne yapmış ki?"

Harris elini salladı. "Daha çocukken İskoçya'da bazı protestolar olmuş. O zamandan beri sicili temiz. Ben INS değilim. Onu sınır dışı etmeyeceğim. Sadece iki kişiyi kimin öldürdüğünü bilmek istiyorum. Şimdi birilerinin o toprak örneklerini analiz etmenizden maddi kazanç ya da kayıp elde ettiğini biliyoruz, ama hala bu laboratuarla ya da sizinle bağlantılarını bilmiyoruz. Birisi bu hafta sonu sizi takip etti ve size bilgi olduğunu düşündükleri bir şey verdiğinizi gördü, Dr. Townsend. Hâlâ o kişinin kim olduğunu bilmemiz gerekiyor."

"Çünkü o kişi muhtemelen Darrell ve Tanya'yı öldürdü." Christopher'ın sesi sertleşti.

"Benim düşüncem de bu, Profesör. Şimdi, inşaat ruhsat kayıtlarına ulaşabilecek birini bulabilecek miyim diye bakacağım."

Saatlerce. Bir şey öğrendiğimde seni ararım. Şimdilik eve gidin ve biraz dinlenin." Başını sallayarak gitti ve Emma ile Christopher'ı birbirlerine bakarken bıraktı.

"Özür dilerim Christopher," dedi Emma sessizce. "Çok üzgünüm."

"Neden?" Megan kulağından çıkararak kapı aralığından sordu. "Az önce giden adam kimdi?"

Christopher iç çekti. "Arayan Darrell'in ölümüyle ilgilenen dedektifti, tatlım. Bunu sana nasıl bilmiyorum. O yüzden sadece söyleyeceğim. Tanya öldü."

Megan'ın soğukkanlılığı dağıldı. "Ah, baba, hayır." Gözyaşları yüzünden akarak kollarına atıldı ve Christopher onu sarstı. Emma kenarda durdu, kendini üçüncü bir tekerlek gibi hissediyor ve böyle hissettiği için kendinden utanıyordu. Yas tutuyorlardı. Birbirlerine ihtiyaçları vardı. Sonra Christopher, Megan'ın başının üzerinden Emma'nın gözleriyle buluştu ve bakışlarındaki keder her türlü yalnızlık hissini yok etti. *Onun da bana ihtiyacı var.*

"Hadi eve gidelim, Punkin," diye mırıldandı Christopher. "Uyumaya ihtiyacın var."

* * *

2 Mart Salı, 11:35.

Emma bir gece önce olduğu gibi boş yatak odasının penceresinde durmuş, Christopher'ın odasında belirmesini bekliyordu. Laboratuvardan dönüş yolculuğu en hafif tabiriyle gergin geçmişti. Hâlâ ağlamakta olan Megan, Emma'yı iterek ön koltuğa, babasının yanına oturmuştu. Christopher Megan'a çekilmesini söylemek için ağzını açmıştı ama Emma başını salladı ve arka koltuğa geçerek yol boyunca Megan'ın burnunu çekmesini dinledi.

Megan'ın Tanya'nın ölümüyle yıkıldığından hiç şüphesi yoktu. Christopher'a göre Megan tüm öğrencilerine , bu yüzden üzölmeye gerçekten hakkı vardı. Ama Emma, Megan'ın bunu Emma ile babasının arasına girmek için bir fırsat olarak gördüğünden, genç kızın onaylamadığı bir ilişkiyi koparmak için ergen bir girişim olduğundan da aynı derecede emindi. Bu yüzden kızgınlık Emma'nın ensesini gıdıklarken,

Kıza karşı merhamet duygusu ağır basıyordu. Emma'nın ve Christopher'inki gibi onun hayatı da alt üst olmuştu. Ama yetişkinler böyle bir karmaşayla başa çıkabilecek olgunluğa sahipti. On üç yaşındaki bir kız bunu yapamazdı.

Eve döndüklerinde Christopher kızını yatağa yatırmış, ağlayarak uyurken sırtını sıvazlamıştı ve Emma bir kez daha kendini yerinde hissetmemişti. Yolda. Christopher ve Megan sevdikleri iki insanı, Emma'nın asla tanıyamayacağı iki insanı kaybetmişlerdi.

de teselli etmekten aciz olan Emma kendine bir fincan çay yaptı ve odasına gitti. Pencerenin önünde durdu. Ve bekledi.

Yatmaya hazırlanırken düşün akma sesini çeşitli yumuşak çarpma ve gümbürtüler izledi. Emma orada öylece durmuş, onca ay yalnız kaldıktan sonra Will'in yatmaya hazırlanmasını beklemenin nasıl bir his olduğunu hatırlayarak sesleri içine çekiyordu. Will'in her zamanki küçük rutinini yapmasını izliyor, birkaç dakika içinde Will'in yataklarında yanında olacağını ve ona sıkıca sarılacağını biliyordu. Şimdi bunu, bu yakınlığı, yalnız olmadığını bilmeyi arzuluyordu. Bir erkeğin kollarının onu sarmasını arzuluyordu.

Christopher'ın kolları.

Sonunda Christopher'ın odasının ışığı yandı ve bir kez daha adım atmaya başladı. Ama odanın genişliğini sadece bir kez kat ettikten sonra alnını pencereye yasladı ve omuzları çöktü. Sonra kalktı. Tekrar ve tekrar.

Ağlıyordu. Sessizce ağlıyordu. Bu manzara Emma'nın kalbini kırdı. Ayakları hareket etti ve onları durdurmak için hiçbir hamle yapmadı. Dikkatle yatak odasının kapısını açtı ve içeri süzüldü. Hâlâ pencerenin önünde duruyordu, gömleksizdi, başı öne eğikti, kollarını çıplak göğsünün üzerinde kavuşturmuştu, kollarının ve sırtının gergin kasları aldığı her titreşim nefeste kasılıyordu. Onu görünce içindeki arzuyu bir kenara itti. Yas tutuyordu ve bununla başa çıkmak için eğitilmişti. "Christopher."

Sırtı dimdik oldu. Yüzünü dikkatle başka yöne çevirdi. "Bir şeye mi ihtiyacın vardı?" Gözyaşları sesini kalınlaştırmıştı ve boğazını temizledi.

"Megan iyi mi?"

"Üzgün, korkuyor. Sıradaki ben olabilirim diye endişeleniyor."

Buz gibi bir yumruk karnını sıktı. "Bunu düşünmüştüm," diye cevap verdi Emma, sesi o anda hissettiğinden kesinlikle daha kontrollüydü. "Sen düşünmedin mi?"

"Bırak gelsinler," dedi zorlukla dizginlediği bir öfkeyle. "Tanya'ya yaptıklarını onlara yapma fırsatını memnuniyetle karşılarım. O karşı koyamayacak kadar küçüktü. Ben değilim."

Emma dudaklarını sertçe büzdü. "konuşma. Bunun arkasında her kim varsa iki kişiyi öldürdü Christopher. Tanya karşı koyamamış olabilir ama Darrell sağlıklı bir genç adamdı. Hayatı için savaştığını düşünmüyor musun?"

Omuzları çöktü. "Başka bir şey düşünemedim." "Bunların hiçbiri senin suçun değil Christopher," dedi sessizce.

"Biliyorum," dedi acı acı. "Ama bu ailelerini pek rahatlatmıyor."

Çekinerek yaklaştı, duştan gelen sabun kokusunu alabilecek kadar yaklaştı. Sarkık omuzları sanki elektrik çarpmış gibi dikleşti. Belki de öyleydi. Cildinin neredeyse acı verici bir şekilde hassaslaştığını sadece Tanrı biliyordu. "Bunu yapan kişinin bulunmasına yardım edeceksin. Bu ailelerine çözüm getirecek. Teselli gelecek. Zamanla."

Elini hafifçe adamın çıplak sırtında gezdirdi ve adam nefesini içine çekti. Dişlerini sıktı. "Emma. Lütfen. buradan."

Sırtındaki kaslar avucunun altında titriyordu. "İstediğin bu mu?"

Sonra başını çevirdi, yüzü sertti, yanakları çizgiliydi. Gözleri ıslaktı. Yine de yandılar. "Öyle olmadığını biliyorsun."

Yavaşça ellerinden birini kurtardı. Avucunu yanağına bastırdı ve elini öptü. Sonra elini aşağı kaydırarak giydiği mütevazı pamuklu uyku tişörtünün üzerinden göğsünü avuçladı. Adamın eli onu kavrayıp açgözlülükle yoğurana, başparmağı sert meme ucuna değene kadar nefesini tutarak bekledi. Tuttuğu nefes bir zevk nefesiyle dışarı fırladı.

"İstediğinin bu olduğuna emin misin?" diye fısıldadı şiddetle.

"Evet." Dişlerini alt dudağının üzerine kenetledi ve duvarlarda yankılanacağı kesin olan iniltisini bastırdı. "Lütfen."

Bu yakarış dudaklarından dökülür dökülmez geceliği yerdeydi ve kollarındaydı, zahmetsizce kucaklanmış, gürleyen kalbine sımsıkı sarılmıştı. Sonra yatağına yatırıldı, o kadar saygılıydı ki iç çekmek istedi.

Yatağının kenarında durdu, çıplak göğsü aldığı sessiz ve yorucu nefeslerle inip kalkıyordu. Aşağı baktı, o harika mavi gözleri

Tutkudan neredeyse simsiyah olmuştu. Gözleri kızın vücudunu boydan boya dolaştı, göğüslerine baktı ve beklentiyle karıncalanmalarına neden oldu. Bir parmağını karnında hafifçe gezdirerek sinirlerinin titremesine ve zıplamasına neden oldu. Parmağını, dantel olmasını dilediği düz beyaz pamuklu külotun lastiğinin hemen içine soktu. Sonra neyden yapıldıklarını umursamadı çünkü parmağı daha aşağıya indi, araştırdı.

Bulmak. Sırtını dikleştirerek, kendisine nasıl dokunacağını tam olarak biliyor gibi görünen parmağa yaklaştı ve güçlü bedeninin titremesini izledi. İhtiyaçla. *Benim için.*

Yukarı uzandı ve kot pantolonunun üzerinden sertleşmiş ereksiyonunu avuçladı. Parmaklarını onun etrafına doladığında, ona ilk kez dokunduğunda başı geriye düştü. Eğildi ve kot pantolonunun çitçitini çekiştirdi, sonra yavaşça fermuarının tırnağını çekti, parmak uçlarının altında zonkladığını hissetti. Sonra külotunun içine uzandı. Sıcak, sert ve ipeksiydi. Hazırdı. Tanrım, hazırđı. *Benim için.*

Ona dokunuyordu. *Sonunda.* Cennet gibiydi. Cehennem. Ve aradaki her şey. İçindeki şehvet dalgası bir kasırğa gücüyle vücudunu harekete geçirdi. Sarsak bir şekilde kot pantolonunu yere itti ve külotunu bacaklarından aşağı çekti. Ve baktı. Kadın enfesti. Zihninde canlandırdığı tüm fantezilerden daha iyiydi, her biri zihninde yuvarlanıyordu. Hepsini istiyordu, hepsine sahip olacağını biliyordu. O buradaydı, yatağındaydı, onu kelimenin tam anlamıyla dizlerinin üzerine çöktüren çiğ bir açlıkla ona bakıyordu ve ilk önce hangi fanteziyi yaşayacağını biliyordu.

Yatağın yanında diz çökerek kollarını kadının sırtının altından geçirdi ve onu kaldırarak yeniden konumlandırdı. Pürüzsüz kalçalarını omuzlarının üzerine kaydırđı. Ve onun sıcak ıslaklığını öptüğünde tüm vücudunun sarsıldığını hissetti. Dili derinlere daldığında boğuk iniltisini duydu. Ağzının altında kamburlaşp çırpınarak onu daha da derine ittiğinde kendi doruk noktasının amansızca yükseldiğini hissetti. Sonra vücudu tamamen kaskatı kesildi, kalçaları sertçe kapanarak onu daha da yaklaştırdı ve adam, kadın yere yığılana, nefes nefese kalana, tenine öpücükler kondururken kalçaları titreyene kadar orgazm dalgasını sürdürdü.

Dikkatlice, çok dikkatli bir şekilde ayağa kalktı ve onu ele geçirme isteğine karşı dişlerini sıktı. Yavaş davranmazsa, dikkatli olmazsa onu incitebilirdi. Kadın yatak örtüsünün üzerinde gevşek bir şekilde yatıyordu, bir kolu üzerinde sallanıyordu

Başı, eli açık, hâlâ seğiriyordu. Diğer elini ağzına götürmüştü ve gözleri kapalıydı. Baktı . . .

Gördüğü her rüya gibi. Şimdi onun içine gireceğini düşündü, kendini onun içine sokma dürtüsüyle savaşıyor. Onu nazikçe başka bir orgazma doğru sallayacaktı. *Sonra kendimi boşalmaya bırakacağım. Yapacağım şey bu.* Öne doğru eğildi, omzuna yumuşak bir öpücük kondurmak istiyordu ki kızın gözleri açıldı, koyu, kahverengi ve çalkantılı.

Ve ateşliydi. Tanrım, çok . *Benim için.* Ağzını kapatan elini yavaşça hareket ettirdi. "Christopher." Adını mırıldandı ama hiç ses çıkmadı. "Lütfen."

Ve kontrolü kırıldı. Çılgınca onu yatağın ortasına çekti, ona yardım etmek için topuklarını şilteye gömdüğünde şok oldu. Küçük elleri onu kendine doğru çekip kalçalarından tutarak daha da yaklaştırdığında daha da şaşırdı.

"Kahretsin, Emma." Nefesi kulağında sıcaktı, sert fısıltıları onu heyecanlandırıyordu. "Yavaş gitmem gerek."

Başını salladı, fısıltısı kendi kulaklarına çaresizce geliyordu. "Hayır, yapamazsın. Sana şimdi ihtiyacım var. *Şimdi, Christopher.*" Ve sert bir hamleyle Christopher onun içine girdiğinde küçük bir memnuniyet çılgılığı atmasına engel olamadı. Onu dolduruyordu. Çok iyi hissettiriyordu.

Vücudunu onun üzerine itti, kendini tutarken pazuları kasıldı. Gözleri kapalıydı, yüz ifadesi ... saygılıydı. Bir kez ürperdi. Sonra hareket etmeye başladı. Yavaş ve sertti, yüzü neredeyse acımasız bir kararlılıkla belirlenmişti.

Onu hissedebiliyordu, kalçalarının her darbesi çok uzun süredir uykuda olan hislerin korlarını karıştırıyordu. Kadın eğilerek onu daha da derine çekti ve adam inledi.

"Bunu sonlandırmak istedim. Ama yapamam." Adamın hamleleri yeni bir güç kazandı ve adamın hamlelerinin gücü onu yatakta yukarı taşıırken yatak örtüsü sırtını çizdi. İnanılmaz bir şekilde yeniden tırmanıyordu. İlk doruktan sonra boşaldığını düşünmüştü ama öyle değildi. İkinci zirve onu şaşırttı ve haykırdı, titrerken sesi bastırmak için eli ağzını kapattı. İticileri çılgınca ve hızlı bir şekilde büyüdü. Sonra kaskatı kesildi, göğsü genişledi, kendini onun bedeninin derinliklerine bırakırken dişlerini gösterdi.

Sonra titreyerek ona doğru yığıldı. "Tanrım," diye nefes aldı. "Aman Tanrım. Emma."

Dudaklarını onun boynunun kenarına bastırđı, sıcak ve terliydi. Çok güçlüydü. Ve hiçbir şey söylemedi. Hiçbir kelime yoktu.

Hâlâ titreyen adam onları yan yatırdı, elleri kadının poposundaydı, vücudu hâlâ onunkinin derinliklerine gömölüydü. Onca yıldan sonra, umduğu gibi olup olmadığını merak etti. Uzun süre merak etmesine gerek kalmadı.

Dudakları kızın kulağını sıyırdı ve tamamlayıcı bir mırıltı çıkarırken hafifçe titreşti. "Bu ummaya cesaret ettiğimden çok daha fazlasıydı."

Kadın hiçbir şey söylemedi ve adam onun yüzünü görmek için endişelenerek arkasına yaslandı. Onu incitip incitmediğini merak ediyordu. Gözlerinde pişmanlık görmekten korkuyordu. Ama bu pişmanlık değildi. Hayranlıktı. Ve yoğun bir memnuniyet. İçindeki endişeler, onu kocası gibi memnun edemeyeceğine dair endişeler bir anda yok oldu. Kadın sersemlemiş gibi ona baktı. Belki de daha önce hiç iki kez boşalmamıştı. Ama Christopher bunu sormayacak kadar akıllıydı. Onu memnun etmişti ve önemli olan tek şey buydu. Ve eğer istediği gibi olursa, diye düşündü, battaniyeyi üzerlerine çekerek, gece bitmeden onu tekrar memnun edecekti.

Bölüm 8

St. Pete, 3 Mart Çarşamba, 13:15.

Ağaçların gölgesinde bekledi, olacaklardan korkuyordu ve bunu durduramayacağını biliyordu. Çakılların çıtırtısı karnına cam kırığı gibi saplandı. Andrews buradaydı. Arkasından gelen ağır ayak sesleri durdu ve bir kibrit sesi, bir alev parıltısı duyuldu. Andrews sigarasından uzun bir nefes çekip söndürdü.

"Walker bugün olay yerindeydi." Mide

bulantısı içinde yuvarlandı. "Biliyorum."

"Walker şimdi bilmiyorsa bile birkaç gün içinde . Bu sadece bir zaman meselesi."

"Onu öldürmeyeceğim," diye tısladı. Şiddetle.

Andrews kıkırdadı ve sırtından aşağı damlayan ıslak terin ürpertisini gönderdi. "Bilirsin, iki cinayetle ilişkilendirilebilecek bir adam için ..." Andrews sigarasından derin bir nefes daha çekerek adamın kendi sigarasını istemesine neden oldu. "Bir telefonumla seni hapse tıkarım. Ve ben istersem Walker yine de ölür."

"Walker ölürse, her şey sana geri döner. Şirketiniz batar."

"Eğer Walker ölürse, evet, bu muhtemelen doğru, özellikle de Meyer denen kadını öldürdüğüne göre." Andrews'un sesinde soğuk bir öfke vardı. "Sana onu öldürmeni hiç söylemedim. Neden yaptın?"

"Tanya şüphelendi. Yapmak zorundaydım." Şimdi titriyordu, Tanya'nın bedenindeki yaşamı boğmanın iğrenç anısı Andrews'e duyduğu korkunun üzerine çıkıyordu. "Darrell'in ... gecesi."

"Darrell Roberts'ı öldürdüğün gece," dedi Andrews sert bir ifadeyle.

Koluyla alnındaki teri sildi. "Onu laboratuvarından çıkarmaya çalıştım, benimle içmeye gelmesini sağlamaya çalıştım ama çalışmak zorunda olduğunda ısrar etti. Çalışırsa Tanya da onunla birlikte olacaktı. Bu Walker'ın kuralı. Kimse yalnız çalışmaz. Onu oradan çıkarmam gerekiyordu, bu yüzden o gece laboratuvara gitmeden önce ona yemek hazırladım. Alerjisi var." *Lanet olsun. Öyleydi.* "Tarçına alerjisi vardı. Midesini bulandırıyor. Baharatlı biber yaptım, tarçın ekledim ki tadını almasın ama yine de aldı. Ona hayal gördüğünü söyledim. O gece daha sonra gelip onu almam için beni aradığında, tarçın yediğinde nasıl hissettiğini bildiğini söyledi. Yine inkar ettim. Ona mutfağında tarçın bile bulundurmadığımı söyledim. Ama Pazar günü Harris laboratuvara geldi ve Darrell'in öldürüldüğünü kanıtladı. Tanya daireme geldi, doğruca mutfığa gitti."

"Tarçını bulduğu yer, çünkü sen onu atamayacak kadar aptaldın."

Aptal tam olarak olduğu şeydi. "Evet. Darrell'in işi hakkında sorular sorduğumu hatırladı. Çok kızgındı. Beni de onu zehirlemekle suçladı. Bildikleriyle Harris'e gideceğini söyledi. Başka seçeneğim yoktu. Onu öldürdüm." Dişlerini sıktı. "Ama artık değil. Bunu tekrar yapamam. Walker değil."

"Hayır, Walker'ı öldürmeyeceğiz. Sadece tüm bunları unutmasının onun yararına olacağına ikna edeceğiz. Yeni kız arkadaşının ortadan kaybolduğunu göreceksin. Eve gitmiş gibi görünmesini sağla. O zaman Walker'ın gitmediğini bildiğinden emin ol. Eğer işbirliği yaparsa, kaybolan tek kişi kız arkadaşı olacak. Eğer yapmazsa, sıradaki o küçük güzel kıızı olacak."

* * *

3 Mart Çarşamba, :15.

Emma tek gözünü açıp Christopher'ın yatağının yanındaki çalar saate baktı. Yakında şafak sökecekti. Kızı önce kendi yatağına dönmesi gerekiyordu. Bacaklarını yatağın kenarına doğru yavaşça salladı ama Christopher'ın kolu beline dolanarak onu geri çekti.

"Henüz değil," diye mırıldandı. "Biraz daha kal. Lütfen."

Ona doğru sokulmuştu, dudakları kalçasını sıyrıyordu. Gözleri kapalıydı ama oldukça uyanıktı. "En son kalkmaya çalıştığımda da böyle demiştin."

Ağzının bir köşesi kendini beğenmiş bir gülümsemeyle kalktı. "İşe de yaradı."

O da gülümsemek zorunda kaldı. "Öyle oldu." İşe yaradı. *O* çalıştı. Onun kollarında doruğa ulaştıktan sonra vücudunun işlevini yerine getiremeyeceğinden korktuğunu itiraf etmişti. O inanılmaz aceleyi, o duygu patlamasını bir daha asla hissedemeyeceğinden. Ama . Aslına bakarsanız gece boyunca birkaç kez. Ama şimdi sabah olmuştu ve yaptıklarının sonuçlarıyla yüzleşmeleri gerekiyordu. Hüzünlenerken hafifçe kaşlarını çatı. "Christopher, burada ne oldu-"

Adamın parmak uçları dudaklarına değince sustu. Adam doğruldu ve kadın gözlerini, gece boyunca her santimetrekaresinin tadını çıkardığı göğsünden kaçırdı. Adam çok baştan çıkarıcıydı, biliyordu. Bir bakış bir öpücüğe, o da bir okşamaya dönüşebilirdi. Ve vücudunun bunu takip edecek şeylere daha fazla izin vereceğinden emin değildi. İçi ve dışı yara bere içindeydi. Yine de daha fazlasını istiyordu.

"Üzgün olduğunu söyleme," diye uyardı, sesi alçak, mavi gözleri yoğundu.

Yavaşça elini ağzından çekti ve parmaklarını birbirine doladı.

"Yapmayacaktım çünkü yapmıyorum. Dün gece sana ihtiyacım vardı ve sanırım senin de bana ihtiyacın vardı."

". ."

Birleştirdikleri ellerini dudaklarına götürdü. "Söyleyeceğim şey, dün gece burada olanların kalıcı bir şeyin başlangıcı olabileceğini ya da olmayabileceğini varsaymamamız gerektiğidir. Her iki durumda da, bu asla unutamayacağım bir gece oldu. Bana kendimi geri verdin Christopher. Bunun için sana minnettarım."

Ağır bir nefes verdi. "Bitirdin mi?"

O incinmişti. Onu incitmek istememişti. "Evet, ama-"

"Emma, lütfen. Bunun senin için çok hızlı olduğunu biliyorum. Buraya benimle yatmak için gelmediğini biliyorum ama geldiğine çok . Dün gece ilk olabilir ama son olmayacak.

Sonunda nereye varırsak varalım."

"Ne olsun bununla yaşayabilecek misiniz? Kalıcı olmasa bile?"

Parmaklarını Emma'nın saçlarından geçirdi ve yumuşak bir öpücük için onu kendine doğru çekti. "Ne olursa olsun, dansı yapmış olacağız, Emma."

"Yine o şarkı. Nerede olduğunu merak etmeden dinleyebilmem için yıllar geçmesi gerekti. Çok yakın dans ettiğim için seni korkutup kaçırdığımı sanmıştım..."

Yüzünü buruşturduğunu görebileceği kadar geri çekildi. "Bütün bir müzik kategorisinden vazgeçtim," dedi karanlık bir sesle ve kız kıkırdadı. "Bu doğru. Kozmik bir kötü şaka gibiydi. Ne zaman radyo istasyonunu bir country kanalına çevirsem, o şarkı çalıyordu. Seni düşünürdüm ve mutlu olup olmadığını merak ederdim. Senin mutlu olmanı isterdim, Em," diye fısıldadı. "Nerede olursan ol."

Onun gözlerinin içine baktı, pek çok şey gördü. Eski arkadaşı, eskiden olduğu çocuk. Yeni arkadaşı, onun dönüştüğü adam. Yeni sevgilisi. Çok etkileyiciydi. "Seni kendimden daha iyi düşündüğüm zamanlar oldu," diye mırıldandı. "Nasıl hissettiğini neden göremedim?"

"Bazı konularda çok utangaçtın," diye mırıldandı. "Akademik olan her şey senin için çocuk oyuncağıydı. Ama kendinle, özgüveninle ilgili her şey ..." Omuz silktili. "korkuyordum. Başka yöne kaçacağından ve arkadaşlığını kaybedeceğimden korkuyordum. Sonra o mezuniyet balosu gecesi, bana ne oldu bilmiyorum. Şansımı denedim. Seni dansa kaldırdım. İlk başta çok korkmuştun, bunu söyleyebilirim. Ama rahatladın ve başını bana yasladın ve kalbimin göğsümden fırlayacağını sandım. Düşündüm ki: *İşte zamanı geldi. Hamleni yap.* Ama sanırım ben de utangaçtım. Sana mektup yazmak, seninle böyle şeyleri yüz yüze konuşmaktan her zaman daha kolaydı."

"Çok güzel mektuplardı, Christopher. Bir şair olmalıymışsın." Adamın yanakları karardı ve kadın sevinçle gülümsedi. "Öyle! Sen de mi şiir yazıyorsun?"

"Çok iyi bir şiir değil," diye itiraf etti. Başını eğdi, gözleri birden çok ciddileşti. "Dün gece dikkatsiz davrandık, Em."

Emma nefesini tuttu. Üç kez sevişmişler ve bir kez bile prezervatif kullanmamışlardı. Bu dikkatsizlik değildi. Bu delilikti. Düşüncelerini toparlayarak, elinden geldiğince onu rahatlatmaya çalıştı. "Will birlikte olduğum tek erkekti. Onun ölümünden sonra başkası olmadı. Ama istersen bir test yaptırabilirim."

"Buna gerek yok, Emma. Mona'nın beni aldattığını test yaptırmıştım. Neyse ki temiz çıktım. Ben daha çok hamileliği düşünüyordum."

Oh, Tanrım. Zihninde hızla günleri saydı. "Tehlikeli ama muhtemelen iyi." yüzünde bir hayal kırıklığı gölgesi belirdi ve kadın gözlerini kırptırdı. "Hamile olmamı mı istiyordun? *Christopher.*"

Tekrar yastıklara uzandı ve gözlerini kapattı. "Hep öyle yapardım. Bay Bell'in sağlık dersinde sahte bir eş aldığımız ve bir hafta boyunca sahte çocuğumuz olarak bir bebeğe bakmak zorunda kaldığımız projeyi hatırlıyor musun?"

"Nasıl unutabilirim ki?" diye homurdandı, hâlâ sersemlemişti. "Skip Loomisle 'evliydim'."

Christopher'ın dudaklarında bir gülümseme belirdi. "Onu öldürmek istedim çünkü projenin ona sana dokunma hakkı verdiğini düşünüyordu."

Emma ürperdi. "Hatırlatma bana. Bethany Rigonelli'yle takılmıştın, o da senin bebeğini bir ot partisinde bırakmıştı," dedi kendini beğenmiş bir tavırla. "Ondan nefret ederdim."

Christopher kıkırdadı. "Ben de öyle. Bay Bell'e bebeğimin neden altmışlı yılların çiçek çocuklarının çocuğu gibi koktuğunu açıklamak zorunda kaldım. O zamanlar kocan olmayı çok istiyordum. O bebeği gerçekmiş gibi taşımanı izlerdim ve gerçek *olmasını* dilerdim. Ve benim de."

"Oh, Christopher, bu çok tatlı."

"Emma . . . Neden Will'den hiç çocuk sahibi olmadın?"

Emma tereddüt etti, sonra omuz silkti. "O . Küçük bir çocukken kabakulak geçirmişti ve bu onu . . . Bilirsiniz işte. Bir çocuk evlat edinmeyi planlıyorduk. İlk evrakları bile doldurmuştuk. Ve sonra öldürüldü."

Gözlerini açmış, dikkatle ona bakıyordu. "Eğer burada bir bebek yaparsak, evleniriz."

İçini çekti, şu anda o kadar ilerisini düşünemiyordu. "Neden o köprüyü oraya vardığımızda geçmiyoruz? Şimdilik, çocuğunuz uyanmadan önce odama dönmem gerekiyor. Zaten benden hoşlanmıyor. Yangına körükle gitmek istemiyorum."

"Özür dilerim Emma. Mona ona o şeyleri asla anlatmamalıydı. Bu hasarı telafi etmenin bir yolunu bulmalıyım."

Emma yataktan kaydı ve geceliğini çekti. "Danışmanlık ona yardımcı olacaktır, Christopher. Ama yeni krizlerle uğraşmadan önce bu mevcut krizi atlatalım derim. Megan'ı bugün okula gönderecek misin?"

Kaşlarını çattı. "Kampüsten ayrılmadığı sürece orada da her yerde olduğu kadar güvende olduğunu düşünüyorum. Onu bıraktıktan sonra Tanya'nın ailesini görmeye gideceğim."

"Megan bugün okula gitmek istemeyebilir," dedi Emma nazikçe. "Yakın olduğu biri öldü. Bununla başa çıkmak için zamana ihtiyacı olacak." Onun alnına bir öpücük kondurdu. "Uyu. Uyanıp karar vermek zorunda kalmadan önce birkaç saatimiz var."

Christopher iç çekerek onun gidişini izledi. Kendi kendine, bilerek dikkatsiz davrandığını itiraf etti. En azından ikinci ve üçüncü seferlerde. İlk seferinde onun içinde olmaya o kadar ihtiyacı vardı ki, diğer her şey önemsiz görünüyordu. Komodininde bir kutu prezervatif vardı. Bir dahaki sefere onları kullanacaklardı. Ve ondan sonra da. Ona kendi duygularıyla yüzleşmesi için gereken zamanı verecekti ama her şey bittiğinde birlikte olacaklardı. Bunu biliyordu.

"*Christopher! Buraya gel! Hemen. Lütfen.*"

Emma'nın panikle attığı çığlık üzerine ayağa fırladı. Pantolonunu çekiştirerek odasına koştu ama onu Megan'ın açık kapısında dururken buldu. Megan'ın odası boştu ve Emma'nın elinde bir not vardı. Kalbi kadar hızlı çarpıyordu ki bayılacağını düşündü. "Nerede o, Emma? Megan nerede?"

Emma'nın yüzü korkuyla gerilmişti. "."

"Neden? gitmedi ki! Kahretsin." Notu aldı ve inanamayarak okudu. *Sevgili babacığım. Bir bardak su içmek için kalktığımda misafirinin kapısını açık ve yatağını boş buldum. Bunu nasıl yaparsın? O kadınla aynı evde bir dakika daha kalmayacağım. O gittiğinde eve geleceğim. Megan.*

Emma ona baktı, kahverengi gözleri acı doluydu. "Sen arkadaşlarını ara. Ben Dedektif Harris'i arayacağım. Onu bulacağız, Christopher."

İkisini de saran korku dile getirilmedi. *Başkası söylemeden önce.*

* * *

3 Mart Çarşamba, sabah 7:15.

"O gitti."

Megan arkadaşının yatağının altından kayarak çıktı. "Teşekkürler."

Debbie kaşlarını çatmış, kollarını göğsünde kavuşturmuş bir halde yatağına oturdu. "Bu konuda kendimi iyi hissetmiyorum Megan. Az önce anneme ve babana yalan söyledim." Megan'ın çenesi düştü. Arkadaşı onu gördüğünü inkâr etmişti ama bu doğru değildi.

Debbie'nin sorunu. *Benim sorunum.* "Özür dilerim."

"Baban çok endişeli, Megan. Onu aramalısın, güvende olduğunu bilmesini sağlamalısın."

"O sürtük gittiğinde, ben de gideceğim."

"Gittiğini nasıl anlayacaksın?"

"Evime döneceğim ve sokağın karşısından izleyeceğim. Dün gece buraya geldim çünkü dışarıda uyumak için çok soğuktu. Kaltak yakında eve dönecek," dedi Megan memnuniyetle. "Babam aynı hatayı ikinci kez yapmayacak."

Debbie dudağını ısırdı. "İlk seferinde gerçekten bir hata yapmış gibi görünmüyor Meg. Anneni bu Emma denen kişiyle aldatmadığını söylemiştin."

"Hayır, Emma denen kişiyle aldatmadığını söyledi dedim," dedi küçümseyerek ve gözlerini en yakın arkadaşına dikti. "Tek kelime etmeyeceğine söz . Söz ver."

Debbie sefilce başını salladı. "Söz veriyorum. Beni sonra ara. İyi olduğunu haber ver."

"Yapacağım." Megan başını Debbie'nin yatak odasının penceresinden çıkarıp iki tarafa da baktı. "Sahil temiz. Ben gidiyorum."

Arka bahçelerden uzak duran Megan eve doğru yol aldı. Daha önce hiç gece yarısı evden çıkmamıştı. Bu konuda okulu hiç asmamıştı. Hepsi Emma'nın suçuydu. O gittiğinde her şey normale dönecekti. O ve babası kendi başlarına gayet iyiydiler. Ayrıca, eğer onlarla yaşarsa, annesi asla eve gelmezdi.

Babasının eski arabası garaj yolundan gitmişti. Arkadaşlarının evlerini dolaşıyordu. Hepsi de onu hiç görmediklerini söyleyecekti. Komşusunun garajının gölgesinde durdu, sabah güneşi onu kolayca görebileceği kadar parlaktı. *Bu yüzden gözden uzak duracağım.* Ön kapı açılıp Emma dışarı çıktığında dişleri gıcırdadı, bir eliyle telsiz telefonu tutuyor, diğeriyle gözlerini güneşten koruyordu. *Beni izliyor. Babama ait bir sweatshirt giyiyordu.*

Megan'ı şaşırtacak şekilde garip bir araba garaj yoluna yanaştı ve dün gece laboratuvara gelen adam arabadan indi. Dedektif Harris. Burada ne işi vardı? *Aman Tanrım*, diye düşündü, dehşete düşmüştü. *Kaltak beni polise ihbar etti.* Onunla birlikte eve girdi. Birkaç dakika sonra dışarı çıktı ve onun omzunu sıktı. *Sanki umurunda*, diye düşündü Megan alaycı bir tavırla. *Sanki beni ya da babamı umursuyormuş gibi. Eğer umursasaydı, burada olmazdı.* Polis sokağı kontrol ederek yavaşça uzaklaştı.

Burada kalamam. Geri gelebilir. Arkadaşlarının evine gidemezdi - hepsi şimdiye kadar okula gitmiş ve anneleri onun planına uymazdı.

Birkaç dakika sonra kurtuluş geldi. Jerry Amca'nın cipi garaj yoluna girdi. Onunla gidecekti. Jerry anlayacaktır. Babasının arkadaşıydı ama önce annesinin arkadaşıydı. Annesi ona öyle söylemişti.

Megan dudağını ısırdı. Annesi ona şu anda düşünmek istemediği daha pek çok şey söylemişti.

Kaşlarını çattı. Jerry'nin cipten inmesi uzun zaman alıyordu. Ellerini direksiyona kenetlemiş, öylece oturuyordu. Sonunda indi ve yavaşça eve doğru yürüyüp ön kapıdan içeri girdi. Kaşları daha da çatıldı. Jerry Amca ona daha önce hiç yaşlı görünmemişti ama bu sabah yaşlı bir adam gibi yürüyordu. Tıpkı babasına yaptığı gibi onun da doğru beslendiğinden emin olacaktı. Jerry için artık KFC yoktu.

Ama şimdilik, o onun kaçıyordu. *O benim vaftiz babam. O anlayacaktır.* *O gidene kadar onunla takılmama izin verecek.* Ama olur ne olmaz diye, adam evden uzaklaşana kadar arka koltukta saklanacak ve hemen eve götürülmeden durumu açıklayabilecekti. Megan dedektifi bulmak için her iki tarafa da bakarak sokağın karşısına koştu. Şansı yaver gitmişti ve adam kapısını açık bırakmıştı. Hızla arabaya tırmandı ve arka koltukların üzerinden geçerek kargo bölümüne saklandı. Üzerine bir battaniye çekti ve bekledi.

* * *

Kapı açıldığında Emma başını kaldırdı. "Chris-" İsmi yarım kaldı çünkü fuayede duran Jerry'ydi.

yüzündeki ifade. Tabii ki Christopher onu aramıştı. O Megan'ın vaftiz babasıydı. Elbette endişelenecekti. Kararsızca ayağa kalktı. "Jerry. Christopher burada değil. Megan-"

"Benimle gelmek zorundasın," dedi ağır bir sesle. Kadın kaşlarını çatarak onu inceledi. Konuşmasını yavaşlatan şey sarhoşluk değildi. Korkuydu.

Birden onun korkusu onunkine dönüştü. "Sen neden buradasın? Diğer herkes -"

"Benimle gelmek zorundasın," diye tekrarladı ve ceketinin cebinden yarı otomatik bir tabanca çıkardı. "Beni bunu kullanmak zorunda bırakmayın, Dr. Townsend. Lütfen."

Emma'nın gözleri bir o yana bir bu yana kaydı. Telsiz telefon sehpanın üzerindeydi. Ulaşamayacağı bir yerde. Ama cep telefonu kot pantolonunun cebindeydi.

"Dr. Townsend, lütfen. Bunu kullanacağım, sizi temin ederim. O telefona dokunmayı aklından bile geçirme. Pantolonunun cebindeki cep telefonunu da bana ver. Hadi gidelim."

"Neden?"

Jerry başını salladı. "Sadece git."

Kılını bile kıpırdatmadı, sadece yerinde durdu. "Sensin, değil mi? Darrell ve Tanya mı? Onları sen öldürdün. Ya da kimin yaptığını biliyorsun."

Hantal bir adama göre hızlı hareket ediyordu. Bir saniye içinde eli kızın saçlarına dolandı ve onu ayak parmaklarının ucuna kaldırdı. Diğer elinin tersi yanağına çarparak kızın atmasına neden oldu. "Gidelim dedim." Onu kapıya doğru zorladı, silah sırtının küçük kısmına saplanmıştı. "Saçını bırakacağım ve cebindeki telefonu alacağım. Sonra sessizce arabama doğru yürüyeceksin. Eğer biri seni görürse, sen de benim gibi gülümseyip 'Merhaba' diyeceksin. Eğer çığlık atarsan, seni ve bizi gören herhangi bir masumu vuracağım."

Kalbi yerinden gibi atan Emma, adamın dediğini yaptı ve tökezleyerek zorla cipine götürüldü. Adam arka yolcu kapısını açtı ve onu itti. "Atla," dedi yumuşak bir sesle. "Aptalca bir şey yapmaya kalkma. Seni gerçekten öldürmek istemiyorum."

Ciğerleri pompalanarak içeri tırmandı. Düşünmek zorundaydı. *Düşünmek.*

Kapıyı çarptı ve sürücü tarafına doğru yürüdü. Emma kapının kolunu tutup çekti ama hiçbir şey olmadı.

"Her iki kapıya da çocuk kilidi taktım," dedi ön koltuğa tırmanarak. "Şimdi döşeme tahtalarının üzerine yat ve kıpırdama."

Emma çaresizce onun dediğini yaptı. "Beni nereye götürüyorsun?"

"Kapa çeneni."

"Eğer beni öldürecekse, en azından nedenini bilmeye hakkım var." Nedenini biliyordu. Jerry, laboratuvar ile toprak testlerini tahrif eden kişi arasındaki bağlantıydı. Ama bunu bilmesine izin vermeyecekti. Cahil numarası yapmak hayatını kurtaran tek şey olabilirdi.

"Kapa çeneni."

"Ama-"

"Dr. Townsend, sizi diğerlerini incitmek istediğimden daha fazla istemiyorum. Ama mecbur kalırsam yaparım. Şimdi kapa çeneni."

Emma nefesini kontrol etmeye çalıştı. "Evime giren sen miydin?"

SUV sağa döndü, yavaşladı ve sonra durdu. Jerry'nin kolu koltuğun üzerinden fırlayarak geldi ve onu kazağından yakaladı. Bir ara sokaktaydılar, iki binanın arasındaydılar, görünürde ne bir pencere ne de bir insan vardı. "Kapa çeneni dedim." Yumruğu diğer yanağına çarptı, acı onu şok etti. Öfke ve acı patlak verdi ve ona küçümseyerek baktı. Ağzına kan doldu ve ona tükürdü. Adam öfkeyle beyaz gömleğindeki lekeye baktı ve onu başının yan tarafından kelepçeledi. Gözlerinin önünde yıldızlar parıldadı ve inledi.

"Şimdi kapatacaksın," diye homurdandı ve onu tekrar döşeme tahtalarının üzerine fırlattı.

Bir acı iniltisine karşı dişlerini sıkarak sessiz kaldı ve bu adamın nasıl böyle bir karmaşaya karıştığını merak etti.

Tanrı aşkına, o bir fizik profesörüydü. Christopher'ın en yakın arkadaşı.

Christopher.

"Christopher'a ne yapacaksın?" diye sordu, konuşması artık bulanıklaşmıştı. Dili şişmiş gibiydi ve çenesi başıyla birlikte ağrıyordu. Adam hiçbir şey söylemedi ama o biliyordu. Panik onu yakaladı. Christopher'ı da öldürmeyi planlıyordu.

* * *

3 Mart arşamba, sabah 9:45.

O burada değildi. Megan'ın dönüp dönmediğini öğrenmek için Emma'yla konuşmak üzere aramıştı ama telefon sürekli çaldığı için eve döndüğünde onun da gitmiş olduğunu gördü. Christopher odadan odaya koştu, adımlarını takip etti, her dolabı, her yatağın altını kontrol etti.

Burada değillerdi. Cep telefonundan Harris'in numarasını tuşladı ve kapı çalınca yerinden sıçradı. Arayan Dedektif Harris'in ta kendisiydi, elinde çalan telefonu vardı ve suratı asıktı. Midesi bulanana Christopher cep telefonunun bağlantısını kesti ve Harris'i içeri almak için kenara çekildi.

"Megan hala kayıp. Arkadaşlarının evlerine, okuluna, alışveriş merkezine, *her yere* gittim."

Harris başını salladı. "Biliyorum. Daha önce burada Dr. Townsend ile konuşuyordum. Nerede o?"

"Bana söyleyebileceğini umuyordum. Çünkü Emma da gitti." Sesindeki panik sesini duyabiliyordu ve bunu durduracak gücü yoktu.

"Belki bir yere gitmiştir."

"Araba onda değildi. Araba bendeydi." Christopher titreyerek yumruğunu dudaklarına bastırdı. "Öylece gitmezdi, Dedektif. Megan eve gelirse diye burada kalıyordu. Bir terslik var." Kaşlarını çatı. "Eğer Megan için burada değilsen, neden buradasın?"

"Tanya'nın cep telefonu aldım. Perşembe gecesi laboratuvarından çıktığında, hastayken aradığı numara burada. Tek kullanımlık bir cep telefonu." Harris, üzerinde bir numara olan bir kâğıt parçası uzattı.

Christopher başını salladı. "Onu tanımıyorum." "Bana bir iyilik yap," dedi Harris sakın bir sesle. "Ara onu."

Avuçları ter içinde kalan Christopher kabul etti. Ve telefonunun ekranında numarayla birlikte gelen isim listelendiğinde kalbi bir kaya gibi göğsünden karnına düştü. "Bu mümkün değil. Bu Jerry'nin telefonu."

"Cevap veriyor mu?"

"Hayır. Hâlâ çalışıyor." Christopher sersemlemiş bir halde kanepenin koluna çöktü. "Beni bir kez aradı ve ben de normal telefonu olmadığı için hangi numara sordum. Yeni bir telefon olduğunu söyledi, ben de numarayı kaydettim. Bu yeni değil.

Mümkün. Jerry Tanya'yı o kadar iyi tanıımıyordu bile." Harris'e göz kırptı. "Ama şaşırmadın."

"Hayır. Dün gece sizi ve Dr. Townsend'i bıraktıktan sonra Tanya'nın teyzesinin evine gittim ve tekrar aradım. Bu kez çamaşır odasındaki kirli giysileri inceledim. Kot pantolonunun cebinde Le Panoramique adlı bir yerden alınmış bir kibrit kutusu buldum."

Christopher hâlâ şaşkınlıkla cep telefonunun ekranına bakarken, "Hiç duymadım," dedi.

"Buralarda değil. Madeira Plajı'nı geçince. Dün gece oraya gittim, kapanmak üzereyken oraya vardım. Onlara Tanya'nın resmini gösterdim. Barmen hatırladı çünkü kartını okuttuğunda üzerinde yasadışı bir kimlik olduğunu düşünmüştü. Yirmi ikiden daha genç görüldüğünü söyledi. Üniversite kimliğini gösterdiğini hatırlıyor, bu da arkadaşını rahatsız etmiş. Kırk yaşlarında, siyah sakallı, hantal bir adam."

"Jerry ve Tanya?" Christopher fısıldadı. "Aman Tanrım. Bu davranış kurallarına aykırı. Görev süresini kaybedecek." Gözlerini kapattı. Sanki tek sorunları Jerry'nin Üniversite kurallarını çiğnemesiymiş gibi. "Özür dilerim, aptalca bir şey söyledim."

"Hayır, Profesör, öyle değil. Bu yüzden Tanya erkek arkadaşından kimseye bahsetmedi. Bu Dr. Grayson'ın kovulmasına ya da en azından sert bir şekilde azarlanmasına neden olabilir. Korkarım onu bulup sorgulamak için getirmemiz gerekiyor."

"Ama Jerry neden Tanya'yla birlikte olsun ki? Neden bu işlerin içinde?"

"Bilmiyorum Profesör. Ama ."

Kapı çaldı ve Christopher kaçtı. *Megan*. Sonra yaşlı komşusunun kapısının eşiğinde dikildiğini görünce hayal kırıklığı içinde nefes verdi. "Bayan Hewett, Megan'ı gördünüz mü?"

Bayan Hewett'in yüzü düştü. "Megan hâlâ eve gelmedi mi? Onu eve getirdiğini umuyordum."

Christopher yavaşça doğruldu. "Kim, Bayan Hewett mi?"

"Şu . Büyük siyah Expedition'ı kullanan kişi." Christopher'ın kalbi durdu. "O burada mıydı?"

Harris kapının arkasından çıkınca Bayan Hewett irkildi. "Siz de kimsiniz?"

"Ben Dedektif Harris, ," dedi ve ona rozetini gösterdi. "Siyah Expedition ne zaman buradaydı?"

"Gün ışımıştı," dedi. "Belki sekize çeyrek vardı? Uzun süre kalmadı."

Harris yazdı. "Emin misin?"

"Evet. Kocam işe gitmek için yeni çıkmıştı. Kuzeyden gelen misafiriniz Chris de onunla birlikte gitti," dedi ve Harris'e baktı. "Arka koltuğa bindi,  n koltuğa değil."

Christopher, kafasındaki her damla kan çekilmiş olmasına rağmen dik durmak için vücudunu  elikleştirdi. "Onu yakaladı, Harris. Tıpkı Tanya gibi."

Harris, "Ama artık kimi biliyoruz, Profesör," dedi. "Dr. Townsend için bir arama emri çıkaracağım. Sizden kızınızı bulmaya odaklanmanızı istiyorum."

Bölüm 9

3 Mart Çarşamba, 11:00.

Jerry onu sürüklerken ayakkabılarının altındaki çakıllar çıtırdadı. Gözleri bağlıydı ve elleri önünde bağlıydı. Saatlerdir araba kullandıklarını düşünüyordu ama Christopher'ın evinden ne kadar uzakta olduğunu bilmiyordu. Jerry buraya gelmeden önce bir sürü dönüş yapmıştı. "Burası" her neresiyse. Üç basamak yukarı sürüklendi, sonra bir kapıdan havasız bir odaya itildi. Bir sandalyeye itildi, ayakları sandalyenin ayaklarına bağlandı. Burada başka biri daha vardı. Sigara içiyorlardı ama konuşmuyorlardı. Sonunda Jerry gözlerindeki bağı çıkardı ve Emma etrafına bakındı.

Küçük bir karavandı, pis ve sıcaktı. İri yarı, pis bakışlı bir adam onu tepeden tırnağa süzüyordu. Emma'nın sırtından korku dolu bir ürperti geçti, bu da adamı eğlendirmişe benziyordu. "Demek ünlü Dr. Townsend sizsiniz," dedi alaycı bir tavırla, sigarasından bir nefes çekerek. "Neden bu kadar uzun sürdü?" diye çıkıştı Jerry'ye. "Walker'ın evinden sadece yarım saat uzaktayız. Cesaretini kaybedip saatlerce araba mı kullandın?"

Jerry hiçbir şey söylemedi ve Emma bir umut ışığı hissetti. Jerry zayıflıyordu. Belki bunu kendi avantajına kullanabilirdi.

"Neden buradayım?" diye sordu sahip olduğundan çok daha büyük bir kabadayılıkla.

"Çünkü erkek arkadaşınız kendisini ilgilendirmeyen konulardan uzak duramıyor. Dün Costaine şantiyesinde numune topladığını biliyorum."

Emma kafası karışmış gibi görünmek için elinden geleni yaptı. "Dün pek çok yere gittik. Hangisini kastettiğinden emin değilim." Sonra adam ona Jerry'nin vurduğundan daha sert bir şekilde vurunca haykırdı.

"Belki şimdi hatırlarsın. Güzel küçük bir yer. İki büyük apartman dairesi. Devasa bir tıp merkezi." Kadının gözleri çakmak çakmak olmuş olmalı, çünkü adam sırtıttı. "Güzel. Şimdi aynı dili konuşuyoruz. Aldığınız örnekleri analiz ettiniz mi?"

Hiçbir şey söylemedi. Dudağı kıvrıldı. Bir başka darbe onu sandalyesiyle birlikte yere düşürdü. "Bana yalan söylemeyi aklından bile geçirme," dedi sessizce. Bir eliyle sandalyeyi tekrar kaldırdı ve Emma göğsünde bir hıçkırık oluştuğunu hissetti ama acımasızca geri püskürttü.

"Ne söylediğimin ne önemi var?" Emma nefesi kesilerek konuştu. "Hiçbir şey bulamadığınızı söylersem bana inanmazsınız. Bir şey bulduğumuzu söylersem, ki bulmadık, beni öldürürsünüz."

Omuz silkti. "Seni nasıl olsa öldüreceğim. Sadece ne kadar hasar kontrolü yapmam gerektiğini bilmek istiyorum. Ne buldun?"

Adamın sakallı yüzüne, sert çenesine, çarpık burnuna baktı ve doğru söylediğini anladı. Onun yüzünü görüyordu. Onun yaşamasına izin vermesinin imkânı yoktu. Paniğe ama tıpkı hıçkırık gibi onu da bastırdı. Şu anda önemli olan tek şey Christopher'ı korumaktı. "Hiçbir şey bulamadık. Örneklerin sadece yarısını test edebildik. O inşaat alanındaki numunelere henüz ulaşamadık." Gözlerini kısmıştı. "Bana ister inanın ister inanmayın. Gerçek bu." Başını dikkatle kapıya çevirdi, Jerry solgun bir halde, piposunu dişlerinin arasına sıkıştırmış duruyordu. Omurgasından aşağıya vuran acıyı görmezden gelerek başını salladı. "Nasıl yapabildin?" diye sordu. "Christopher senin en iyi arkadaşın. Ona bu şekilde nasıl ihanet edebilirsin?"

"Para güçlü bir motivasyon kaynağıdır," dedi çarpık burunlu adam, sesinde mizah vardı. "Profesör Grayson'ın biraz kumar sorunu var. Küçük bir iyilik karşılığında ona bu çıkmazdan kurtulması için yardım etmeyi teklif ettik."

"En iyi arkadaşına ihanet ettin," dedi Emma sessizce. "Darrell ve Tanya'yı öldürdün. Christopher'ı da öldürecek misin?"

Jerry irkildi. "Onu sana ben getirdim, Andrews. Ben yerine getirdim. Bırak beni gideyim."

Andrews kapı açıldığında aniden ayağa kalktı. Boşluğu dolduran başka bir hayduttu, bu seferki daha yaşlı ve keldi. Ama hem Emma'nın hem de Jerry'nin nefesini kesen şey onun saç çizgisindeki gerileme değildi. Omuzlarını demir gibi kavradığı genç kızdı.

Megan.

"Grayson'ın cipindeydi," dedi adam sesi . "Gizlice kaçmaya çalışıyordu."

"Megan," diye fısıldadı Jerry. Yüzündeki tüm renk uçup gitmişti. "Ne-"

Yüzü bembeyaz kesilen Megan hiçbir şey söylemedi, sadece üç adama bakıp durdu. Ve Emma. Andrews ona doğru ilerlerken zemini gıcırdattı. Parmak ucunu yanağında gezdirdi. "Güzel," diye mırıldandı alaycı bir şekilde.

Emma ayağa fırladı ve sandalyeyi de yanında getirdi. "Sakın o çocuğa dokunma," diye hırladı ve Andrews sadece güldü.

"Benim zevkim bu kadar genç değil," dedi, sesi yeniden eğlenerek küçümsemeye dönmüştü. "Ama bu kadar güzel bir kız için iyi para ödeyecek pek çok insan tanıyorum."

Bu sözler sanki sırtına inen bir kırbaçmış gibi Megan çılgınca çırpınmaya başladı.

Megan'ı tutan adam onu Andrews'a doğru itti ve aşırı bir güçle Emma'yı geri itti, sandalyesi yere temas ederken dişleri kafasında sarsıldı. Dehşete kapılmış bir halde, sadece orada oturup Andrews'a bakabildi. "Seni canavar."

Jerry piposunu cebine koydu, elleri titriyordu. "Ciddi olamazsınız herhalde," dedi, sesi de neredeyse elleri kadar titriyor olmasına rağmen sakın olmaya çalışarak. "O sadece bir çocuk."

Andrews omuz silkti. "O zaman öldürün onu. Ama buradan özgürce ayrılmayacak." Parmağıyla Jerry'nin Emma'nın üzerine tükürdüğü kanlı gömleğine işaret etti. "Ya onu öldürürsün ya da satarım. Ben ikincisini tercih ederim çünkü bu bana kâr getirir. Ama seçimi sana bırakıyorum. Gidip Walker'la ilgilenmem gerek. Kızı gidince elimizde koz kalmayacak, o da gitmek zorunda kalacak. Eski bir arabası var, değil mi? Eski arabalar çok kötü. Frenleri bozuluyor."

"Hayır," diye fısıldadı Megan sertçe. "Jerry Amca, lütfen. Babama zarar vermelerine izin verme."

"Kimsenin tüm bu kayıp insanları fark etmeyeceğini mi sanıyorsun?" Emma alaycı bir tavırla sordu. "Kimsenin tüm bunları mı düşünüyorsun?"

"Muhtemelen," dedi Andrews yumuşak bir sesle. "Ama bunların hiçbiri benimle bağlantılı olamaz."

Grayson tüm cinayetler için hapse girecek." Jerry boğulur gibi bir ses çıkardı. "Ama-"

Andrews sadece gülümsedi. "Asla unutmayın Profesör, kumar oynadığınızda ev her zaman avantajlıdır. Her zaman." Megan'ı kolundan yakaladı ve bir sandalyeye oturmaya zorladı. "Otur Prenses. Amcan senin geleceğine karar vermek üzere. Kapının dışında bekle," dedi kel adama. "Townsend ölmedikçe gitmesine izin verme. Sonra kızı bana getirin. Yirmi dakika içinde çıkmazsa, içeri girip onu ve Townsend'i kendin öldür." Gülümsedi. "O zaman kızı bana getir. Yapmam gereken bazı görüşmeler var."

Kapı kapandı ve Emma, Megan ve Jerry yalnız kaldı.

"Onu öldüremezsin," dedi Emma, sesi korkudan boğuklaşmıştı. "Öldüremezsin. Sen onun vaftiz babasisin. Ona bakacağına yemin ettin. Söz verdin, Jerry. Gerekirse beni öldür, ama onu buradan canlı çıkarmalısın."

Megan gözlerini kocaman açarak oturdu ve sessizce ağladı.

"Anlamıyorsunuz," dedi Jerry acıklı bir sesle. "Bu adamlar çok güçlü."

"Tanrı aşkına Jerry," diye patladı Emma. "Erkek ol, lanet olsun. Bir silahın var. Onlara karşı kullan."

"Sence sadece ikisi mi var?" Jerry histerik bir şekilde güldü. "on adam var. Hudson'ı merdivenlerde öldürsem bile, onun yerini iki kişi daha alır. Ben ölmüş olacağım. Kaçamam. Bana her yerden ulaşabilirler. Seni binlerce mil ötede, kendi evinde yakaladılar. Beni öldürecekler."

"Sen bir yetişkinsin, Jerry," dedi Emma dürüstçe. "Seni buraya getiren seçimleri sen yaptın. Megan yapmadı. Onu buradan ve Christopher'ı güvende tutmanın bir yolunu bulmalısın. Bunu onlara borçlusun, Jerry. Kendin için bedeli olursa olsun."

"Peki ya sen?" Megan fısıldadı, sesi kısıktı.

Emma ona döndü ve kızın yüzündeki morluklardan dolayı irkildiğini gördü. "Ölmek istemiyorum Megan. Yaşamak için savaşıacağım. Ama sen bir çocuksun. Yetişkinler ..." Jerry'ye ters ters baktı. "İyi, sorumluluk sahibi yetişkinler çocuklarla ilgilenir. Sen baban için önemlisin. O da benim için önemli. İkinizin de incindiğini görmek istemiyorum."

Jerry cebinden piposunu çıkarıp yakmaya çalıştı ama titreyen elleri yaktığı her kibriti söndürdü. Sonunda Andrews'un masasındaki sandalyeye çöktü ve elleriyle yüzünü kapadı. "Ne yapacağımı bilmiyorum," diye mırıldandı.

"Evet, " dedi Emma, sesine toplayabildiği tüm otoriteyi katarak. "Çöz beni, Jerry."

"Lütfen Jerry Amca," diye hıçkırdı Megan. "Lütfen bunu yapma."

Ellerini indirdi ve üzgün bir şekilde ona baktı. "Özür dilerim, Megan. Çok üzgünüm."

* * *

3 Mart Çarşamba, 11:00.

Harris cep telefonunu cebine attı. "Seymour ve Elliot adında bir toprak test firması tanıyor musunuz?" diye sordu karakolda bir sandalyede , uyuşmuş bir halde olan biteni izleyen Christopher'a. Mevcut tüm personel Jerry'yi bulmak için seferber olmuştu. Ve Emma'yı.

Jerry. Christopher'ın kalbinde hâlâ arkadaşının bu işe karışmış olabileceğine inanmayı reddeden bir parça vardı. *Onu on beş yıldır tanıyorum.* Megan doğmadan önce. Mona ile evlenmeden önce. Tanıdığı Jerry Grayson asla böyle alçakça bir şey yapamazdı. Ama resimler yalan söylemezdi. Kimya laboratuvarındaki güvenlik kameraları devre dışı bırakılmıştı ama Jerry'nin apartman kompleksindeki kameralar bırakılmamıştı. Tanya'nın kaybolduğu öğleden sonra Jerry'yi ziyaret ettiğine dair siyah beyaz kanıtlar vardı. Beyzbol şapkası takan iki iri adam Jerry'yi ziyaret ettikten hemen sonra. Harris iki iri adamın fotoğraflarını elden ele dolaştırıyordu ama şapkaları yüzlerini gizlediği için pek umutlu değildi.

"Profesör?" Harris parmaklarını Christopher'ın burnunun altında şıklattı. "Seymour ve Elliot. Onları hiç duydunuz mu?"

Christopher düşüncelerini temizlemek için başını salladı. "Hayır. Yapmalı mıyım?" "Eyalet kayıt departmanına göre, onlar test şirketi o kirli araziye onay verenler. Kayıtlarını kontrol edip, kimin neyi ne zaman bildiğini öğreneceğiz. Atlanta'daki bir arazi yönetim şirketi tapuyu elinde tutuyor, yani onlar da şüpheli. Costaine adında bir şirket numuneleri aldığınız alandaki inşaatı yönetiyor. Sahibinin adı Andrews. Onun kayıtlarını da inceleyeceğiz."

Christopher bembeyaz kesildi. "Şimdi mi?"

Harris'in ağızı sempati ile kıvrıldı. "Şimdi değil. Belki yarın ya da ertesi gün."

"Megan evdeyken," diye mırıldandı. "Ve Emma." Cep telefonu tiz bir sesle çaldı ve elleri titreyerek telefonu açtı. "Alo?"

"Chris, bu Stella." Debbie'nin annesi. Kalbi hızla çarpmaya başladı.

"Debbie Megan'ın nerede olduğunu biliyor mu?"

"Doğrudan değil, hayır. Az önce okuldan Debbie aradı. Megan'a konuşmayacağına söz vermiş ama vicdanı sabahtan beri onu rahatsız ediyormuş. İkimize de yalan söyledi, Chris. Görünüşe göre Megan başından beri yatağının altında saklanıyormuş. Sen gittiğinde, Megan Debbie'ye eve gideceğini söyledi. Emma'nın eve gittiğini anlamak için evinizi sokağın karşısından izleyeceğini söyledi. Yedi buçuktan biraz sonra buradan ayrıldı. Şimdi nerede olduğunu bilmiyorum. Çok üzgünüm, Chris."

"Gitmem gerek," diye mırıldandı, imalar çoktan zihninden geçmeye başlamıştı.

"Chris, onu bulduğunda beni ara, lütfen."

"Yapacağım." Yavaşça telefonu kapattı ve Harris'e baktı. "Megan bu sabah yediden sonra arkadaşının evinden ayrılıp eve doğru yola çıktı. Tam Jerry'nin gittiği saatte oraya varmış olacaktı." Uyuşuk bir şekilde yüzünü ovuşturdu, avuçlarını tırmalayan kirli sakalını zar zor hissediyordu. "Dün gece Jerry'yle kalmak istediğini söyledi. Eğer onunla birlikteyse ..."

Harris acımasızca içini çekti. "Kahretsin." Ayağa kalktı ve odadaki diğer tüm dedektiflerin dikkatini çekmek için bağırdı. "Walker'ın on üç yaşındaki kızı Emma Townsend ve Jerry Grayson'la birlikte olabilir," dedi. Odada bir tartışma dalgası yayıldı. "GPS aracılığıyla aracını takip etmeye ne kadar yakınız?"

Christopher başını kaldırdı. "GPS MI? Jerry'nin cipinin nerede olduğunu biliyor musun?" Harris nazikçe, "Fazla umutlanma," dedi. "Cipi bulsak bile, kızınızın ve Dr. Townsend'in içeride olacağı anlamına gelmiyor. Phillips, onu buldu mu?"

Dedektif Phillips telefondaydı ve bir parmağını kaldırdı. "Neredeyse. Bir dakika daha." Bir gün gibi gelen bir dakikanın ardından Phillips, Christopher'a cesaret verici bir gülümseme yöneltti. "İşte burada, Harris. 1298 Milliken Yolu'ndalar, şehrin doğusunda. Müsait olan tüm arabaları oraya çağıracağım."

Harris, "Sirenler kapalı," diye emretti. "Sessiz yaklaşın, herkes yelek giysin. Walker, sen burada kal."

Christopher dedektiflerin çoğu odadan çıkana kadar bekledi. Sonra sakince ayağa kalktı ve binadan çıktı. Arabasını buldu ve kontağı çevirdi. Ve onları takip etti.

Kızı tehlikede idi. Onun gibi... Emma neydi? Arabasını Milliken Yolu'na doğru çevirirken merak etti. Kendini garip bir şekilde sakın hissediyordu. Peki neydi Emma? Sevgilisi mi? Dün geceden sonra, evet. Kız arkadaşı mı? Yani lise. Ne kadar uygun. Hayatının büyük bir bölümünde sevdiği kadın mı? Belki de.

Christopher'ın kesin olarak bildiği tek şey, Megan olmadan yaşamak için hiçbir şeyinin kalmayacağıydı. Emma olmadan da hayatta kalabilirdi ama ne pahasına? Bunun sonsuza dek sorulmamış ve cevaplanmamış bir soru olması için dua etti.

Lütfen. Yemin ederim hayatım boyunca başka bir şey istemeyeceğim. Bırakın yaşasınlar. Lütfen.

* * *

"Yapma bunu Jerry," dedi Emma, sesi çatallaşarak. Masadan kalktı ve elleri titreyerek yarı otomatik tabancasını kafasına dayadı. Eğer o ölürse, Christopher için Megan'ı koruyacak kimse kalmayacaktı. "Lütfen bunu yapmayın."

"Jerry Amca." Megan hıçkırarak ağlıyor, acınacak bir halde yalvarıyordu: "Aslında kötü bir adam değilsin. Bizi öldürme. Babamı düşün." Kesik kesik nefes aldı. "Annemi düşün."

Emma çevresel görüşünü zorlayarak Jerry'nin yüzüne baktı. Suçluluk duygusu orada silinmez bir şekilde damgalanmıştı. Ama bundan da öte, Emma adamın gözlerinde sersemlemiş bir felç hali gördü. Bunu daha önce danışmanlık yaptığı hastalarda da görmüştü. Savunulamaz bir seçimle karşı karşıya kalan adam donup kalmıştı. Her iki şekilde de karar veremiyordu ama on iki dakikadan kısa bir süre içinde bunun bir önemi kalmayacaktı. Hudson adındaki kel adam o kapıdan içeri dalacak onu ve Jerry'yi öldürecekti. Ve Megan'ı alacaktı. *Cesedimi çiğneyerek. Kötü benzetme.*

Annemi düşün, demişti Megan ve bu Jerry'nin tepkisini tetiklemişti. Megan'a baktı, kızın koyu renk gözleri yorgun ve yaşlıydı, gözyaşları yüzünden akıyordu. Bu çocuk başka ne biliyordu? Hem fiziksel hem de duygusal olarak nasıl bir güce sahipti? Bunu öğrenmenin zamanı gelmişti. "Megan, Jerry'nin çakısını masanın üzerinde, piposunun yanında görüyorum. Onu alıp bana getirmeni istiyorum." Başını sallayarak cesaret verdi. "Sorun değil. Sadece yap."

Megan burnunu çekerek bıçağı aldı ve belirsizce tuttu.

"İplerimi kes, Megan."

Gözleri korkuyla kısılan Megan, Emma'nın elleri ve ayakları serbest kalana kadar ipi keserek itaat etti. Beklediği gibi, Jerry hiç kıpırdamadı. Suçlu felci içinde, silahını tutarak öylece durdu. Emma yavaşça ayağa kalktı ve silahı Jerry'nin parmaklarından nazikçe aldı. Jerry en ufak bir direniş bile göstermedi.

Parmağını dudaklarının üzerine koyarak Megan'a susmasını işaret etti. "Bir şaşırtmacaya ihtiyacımız var," diye nefes aldı. "Şimdilik Jerry'nin seni öldürmemesi için yalvarmaya devam etmeni istiyorum."

Ama Megan gözlerini kocaman açarak ona baktı ve . Hudson gelmeden önce plan yapmak için on dakikaları vardı. Eğer sabırsızlanır ya da sessizlikten şüphelenirse daha da az.

"Kahretsin Jerry," dedi Emma yüksek sesle. "O senin vaftiz çocuğun. Sana güveniyor." Megan ona sıyrıla vurulmuş gibi baktı. "Tanrı aşkına onun bezini sen değiştirdin. Andrews'un onu almasına izin veremezsin. Yapamazsın." Bununla birlikte Andrews'un masasına doğru ilerledi. Telefon yoktu.

Telefon. Jerry onun cep telefonunu almış ve cebine koymuştu. Jerry ona bir mankenin tüm canlılığıyla bakarken Emma ellerini ceketinin ceplerine daldırdı. Zafer kazanmışçasına telefonunu buldu ve 911'i aradı ve operatöre bildiği her şeyi anlattı. Sonra telefonu Megan'a uzattı. "Sadece tut. Umarım izimizi burada bulabilirler."

Andrews'un masasına dönerek dikkatle bir çekmeceyi açtı ve çamurla kaplı bir çift ayakkabı ve rulo haline getirilmiş bir dizi plan buldu. Başka bir çekmecedен de çıktı. Kahretsin, diye düşündü. Burası bir inşaat alanıydı. Birkaç dinamit lokumu ummak çok mu fazlaydı? Ama gerçekçi olmak gerekirse, bunların kilitli olacağını biliyordu. Burada kullanabileceği bir şey olmalıydı. *Bir şeyler.* Son çekmeceyi kaydırarak açtı ve neredeyse dolu bir votka şişesi ortaya çıktı.

Çok iyi votka. Absolut. Yüz kanıt. Ve çok yanıcı. Ayaklarının altında çitirdayan çakılları hatırladı. Uygun itici güç sağlandığında, çakıllar yaprak üfleycinin altındaki yapraklar gibi savrulacak ve yere düştüğünde dolu gibi yağacaktı. Umarım Jerry'nin Hudson ve Andrews'la birlikte dışarıda olduğunu söylediği on adamın dikkatini dağıtmaya yeterdi.

Emma, Jerry'nin gömleğini yakaladı ve bıçakla uzun ince bir şerit kesti. O zaman bile hiçbir şey söylemedi. Sanki bilincini kaybetmiş gibiydi.

Emma dikkatlice pamuk şeridini votkayla ıslattı, sonra aynı dikkatle şeridi şişenin ağzına geçirdi. Jerry'nin kibritleri hâlâ masanın üzerindeydi ve onları aldı, alet takımı tamamlanmıştı. Jerry'nin silahını sağ elinde, derme çatma Molotof kokteylini de sol elinde tuttu.

Megan onu izliyordu, gözlerinde bir idrak ışığı vardı. "Onu yakacak ve fırlatacaksın," diye nefes aldı.

"Ve umarım bize biraz zaman kazandırır. Senin işin o cep telefonunu tutmak. Telefonun kapanmasına izin verme. Ve eğer kapanırsa, tekrar ara. Anladın mı?"

Megan başını salladı. "Anlıyorum."

"Ve Megan. Eğer bana bir şey olursa, koşmaya devam et, anladın mı? Koş ve yardım çağırmak için o telefonu kullan."

Megan derin bir nefes aldı. "Anlıyorum."

"O zaman gidelim. Jerry, geliyor musun?"

Göz kırptı. Sadece göz kırptı. Emma iç çekti. "O zaman sadece sen ve ben varız, Megan. Arkamda kal ve dışarı çıktığımızda deli gibi koş."

Emma sessizce kapıyı bir santim araladı. Hudson sırtı kapıya dönük bir şekilde durmuş, çakıl taşlarıyla kaplı ağaçlara bakıyordu. Bu karavanın yanında başka bir karavan daha vardı. Bir cip iki karavanın arasına, yaklaşık on metre uzağa park edilmişti. Jerry'nin cipini göremiyordu. Daha önce de silah kullanmış, Will hobi olarak hedef vurmaya başladığında peşine takılmıştı. Ama kâğıttan bir hedefe ateş etmek, nefes alan bir insana ateş etmekten farklıydı. Daha önce hiç kimseyi vurmamıştı. Bunu hiç düşünmemişti bile. Will'i öldüren serseriden intikam almak dışında. Ama o bir intikam fantezisiydi. Bu çok, çok gerçekti. Duygusal sonuçları olacağını biliyordu. Bir başkasının canını almak... Ama o köprüye geldiğinde geçecekti.

Sakinleşmek için dua ederek silahı Hudson'ın sırtına doğrulttu ve hızla tetiği çekti. Bir kez, iki kez. Üç kez. Atışlar top gibi patladı. Saniyeler içinde istila edileceklerdi. Andrews geri dönecekti. *Acele edin,*

Emma, acele et. Hudson üçüncü atıştan sonra dönmeyi başardı ve saldırdı. Dördüncü kurşunu tam göğsüne isabet etti. Gürleyerek yere düştü, vücudu ahşap merdivenleri kapladı.

"Megan, koş!" Megan kararsızca Hudson'ın üzerine yürüdü. "Kahretsin," diye tısladı Emma. "Koş kızım!" Ama Megan elinde tuttuğu cep telefonuna . Kendi elleri titreyen Emma silahı kolunun altına sıkıştırdı ve kibriti çaktı. Votkayla ıslatılmış pamuğa tuttu ve tam bir saniye bekledi.

Sonra karavanın hemen dışında park etmiş olan cipi hedef alarak tüm gücüyle fırlattı. Şişe çarpmanın etkisiyle paramparça oldu. Emma Megan'ın elini tuttu ve deli gibi koşmaya başladı.

Andrews diğer karavandan çıktı ve Emma daha fazla zamanı olsaydı onun yüzündeki şaşkın ifadenin tadını çıkarabilirdi. Silahı tekrar eline alan Emma, bağırışlar havayı doldururken Megan'ı sürükledi, *yakalayın onları, yakalayın onları* diye bağırıyordu. Yaklaşık elli metre gitmişlerdi ki büyük bir patlama havayı . Megan'ı yakaladı, yere düşürdü, Christopher'ın kızını kendi vücuduyla örttü, enkaz yağmuru sırtına yağarken yüzünü buruşturdu. Çakıllar batıyor, sıcak metal yakıyordu ama ölmemişlerdi. "Telefon sende mi?"

"Evet," diye homurdandı

Megan. "O zaman kalk ve koş!"

" sanmıyorum, Dr. Townsend." Bu bağırış ikisini de oldukları yerde durdurdu.

Emma ayağa kalktı, döndü ve kendini Andrews'un silahının namlusuna bakarken buldu. Bu bir 38'likti, kendi 22'liğinden çok daha büyük ve güçlüydü. Megan'ı arkasına çekti ama kız zaten kendisinden yarım baş daha uzundu, bu yüzden jestin pek bir anlamı yoktu.

"Silahınızı bırakın, Dr. Townsend. *Şimdi.*"

* * *

Harris memurun çağrısı üzerine telsizini eline aldı. Grayson'ın cipinin izlendiği bölgeye bir milden daha az bir mesafedeydi. "Harris."

"Takip edilen SUV ile aynı koordinatlardan bir 911 çağrısı alındı. Arayan Townsend ve yanında Megan Walker var. Silah sesi ve bir patlama duyduk."

Harris gökyüzünü inceledi. "Dumanı görüyorum. Burada kaç birim var?" "On. Beş tanesi daha yolda. Sirenler susturuldu."

"Teşekkürler." Harris tekrar yerine taktı. Arabasını çağrıya yanıt veren telsiz araçlarının yanına çekti. "Ne oldu?"

Bir ilçe polisi kaşlarını çatarak öne çıktı. "Bilmiyoruz. Şu ağaçların arasından bir şey patladığında buraya yeni gelmiştik."

Harris Phillips'i gördü ve onu yanına çağırdı. "Cip hâlâ yerinde mi?"

"İşte orada. Kadın ve kızın yanında olup olmadığını kimse tahmin edemez. İtfaiyeyi aradık, Wes. Bu yangın devam ederse, tüm bu ormana yayılabilir ve kış çok kurak geçti . . . Tüm bu alan bir çıra kutusu gibi yanacak."

Harris elini kaldırarak müdahale eden tüm memurların dikkatini çekti. "Millet! Ateşin size doğru geldiğini görürseniz daha ileri gitmeyin. İhtiyacımız olan son şey itfaiyeyi kapana kısılmış emniyet güçlerini kurtarmak için göndermek. Bir kadın ve küçük bir kızı arıyorsunuz. Otuz dört ve on üç. Kızın adı Megan ve muhtemelen çok korkmuştur. Kadının adı Emma. Dikkatli olun ve gidelim."

* * *

Christopher arabasını uzun bir polis arabası kuyruğunun sonunda durdurdu. Sağduyu ona olduğu yerde kalmasını, bir polis tarafından vurulma ihtimalinin bir işe yaramaktan daha yüksek olduğunu söylüyordu. Yoğun siyah dumana baktı, kalbi dakikada bir mil hızla atıyordu.

Bebeğim . Megan. Emma.

Tişörtünü ağzının üzerine çekti ve ağaçlara doğru ilerledi.

* * *

Emma zor bir nefes aldı. Yanan cipten yükselen yoğun siyah duman ciğerlerini yakıyordu ama bu rahatsızlık Andrews ve silahının görüntüsünün yanında hiçbir şeydi. Eğer 911'i araması işe yaradıysa, polis şimdiye kadar yola çıkmış olabilirdi. İşe yaramazsa, tek başınaydı. Silahını bırakma talebine "Hayır" dedi.

Andrews'un kaşları kalktı. "Hayır mı?"

"Hayır dedim. Her beni öldüreceksin, bu yüzden tek kaçış umudumdan vazgeçmem delilik olur." Elindeki silahı sıkıca kavradı, ağırlığını hissediyordu. "Hudson'ı ben öldürdüm. Kaybedecek bir şeyim yok. Yani, hayır, silahımı düşürmeyeceğim. Beni vurmak zorunda kalacaksın."

Elini kaldırdı ve sağdan karanlık bir bulanıklık gelip Andrews'a çarparak onu sırt üstü uçurduğunda parmaklarının tetiği sıkıldığını görebiliyordu.

Jerry göğsü kabarak onun önünde durdu. "O kıza dokunmayacaksın," diye tısladı.

Yüzünde öfke vardı, Andrews Jerry'ye baktı. Ve tetiği çekti.

Jerry bir kaya gibi yere düştü ve Emma haykırarak eliyle Megan'ın gözlerini kapattı. Megan'ın çığlığı havayı kirletti.

"Jerry. Hayır." Emma'nın kollarından kurtulmaya çalıştı ama Emma onu sıkıca tuttu. Onu diğer tarafa çevirdi. Ve tüm gücüyle itti.

"Koş, Megan."

Megan'ın arkasından tökezleyerek uzaklaştığını duyabiliyordu. Henüz koşmuyordu ama Christopher'ın kızı en azından hareket ediyordu. Andrews dizlerinin üzerinde debeleniyor, başını sallıyordu. Jerry onu bayılmış olmalıydı. *Gerisini ben hallederim.* Silahı doğrudan adamın göğsüne doğrulttu ve sıkı, kurşunun çatırtısıyla nefesi kesildi. Göğsünün ortasında hızla yayılan kırmızı lekeye baktı.

Andrews öfke dolu bir kükreyle ayağa fırladı ve tökezleyerek birkaç adım daha yaklaştı. Emma onun hızına ayak uydurarak geri . *Yakında düşecek. Kanaması var. Neden düşmüyor? Neden ölmedi?*

Tekrar ateş etti, ilk birkaç seferde acıtmayan silahının geri tepmesiyle irkildi ama şimdi omzu ağrıyordu. Sonra omzundaki ağrı

bağırsaklarındaki yırtıcı, dayanılmaz yanma tarafından gölgede bırakıldı. Bacakları bükülürken karnına baktı. Dizlerinin üzerine çökmüş, kendi vücuduna bakıyordu. Christopher'ın tişörtüne. Christopher'ın sweatshirt'ü ıslanmış ve kararmıştı. Kan.

Beni vurdu. Tanrım, çok acıyor. Mide bulantısı kabardı ve onunla savaştı. Çünkü adam yaklaşıyordu. Andrews yaklaşıyordu.

Christopher koşuyordu, gözleri onlardan bir iz bulmak için yeri tarıyordu. Orada olduklarına dair bir işaret. *Benim bebeğim. Küçük kızım Jerry'nin elinde.*

Jerry. Kalbi kaburgalarına çarparken bile kırılmakla tehdit ediyordu. Ayağı bir köke takıldı ve yere çakıldı. Durmayarak kendini ayağa kaldırdı ve çam iğneleri üzerinde kaymaya başladı.

Onu gördüğünde öfkeli kalbi neredeyse duracaktı. *Megan'ı.* Saçlarına dolanan dallardan kurtulmak için çırpınıyordu.

Hıçkırarak, nefes nefese. Nefes alıyorum.

Yaşıyor. Ona doğru koştu, kollarına aldı. Kız ona karşı koyup çığlık atınca şok oldu. "Bebeğim, bebeğim, benim. Benim. Baban. Megan, benim." Onu kollarında salladı. Onun sertleştiğini hissetti, sonra sesini tanıdıkça sarktı. Çılgınca hıçkırarak çökerken ona destek oldu.

"O öldü. Jerry öldü. Onu vurdu. O öldü."

O. "Kim, bebeğim? Emma nerede?" "Onu yakaladı. Onu öldürecek." Christopher durdu. "Jerry onu aldı mı?"

"Hayır!" Megan çığlık attı. "Beni duymadın mı? Jerry öldü. Onu gördüm. Onu vurdu ve öldü." Yumrukları göğsünü dövüyordu ve Christopher dayanıyordu. "O hâlâ orada. Beni kaçmaya zorladı. Çok korkmuştum baba." Korkunç bir hıçkırık krizine girdi ve Christopher omuzlarından tutup yüzünü geri çekti.

"Megan, beni dinle. *Dinle.* Emma yaşıyor mu?"

Megan başını salladı, nefese kalmıştı, vücudu ağlamasının şiddetiyle titriyordu. "Özür dilerim, baba. Beni kaçmaya zorladı. Hiçbir şey yapamadım."

Christopher'ın bağırsakları suya döndü. "Burada kal." Onu bir ağacın arkasına çekti ve yüzüstü yatmasını sağladı. "Burada kal. Kımıldama, Megan. Geri geleceğim." Cep telefonunu buldu ve Harris'i aradı. "Adamların hangi cehennemde?"

"Hangi cehennemdesin sen?" Harris zor nefes alarak karşılık verdi. Sesi koşuyormuş gibi geliyordu. *Daha hızlı koş.*

"Ormanın güney ucundayım. Polis arabalarının arkasındayım." Christopher gözlerini kısarak güneşe baktı, gökyüzünde yüksekteydi ama tam tepede değildi. "Yolun çeyrek mil güneybatısında. Kızım burada, Harris. Emma Townsend hâlâ içeride."

"Walker, orada dur."

Ama silah sesleri havayı yırttı ve Christopher Megan'ın arkasında bıraktığı kırık dallardan oluşan yolu takip ederek tekrar koşmaya başladı. Kalbi boğazındaydı.

Andrews yaklaşıyordu. Dizlerinin üzerinde, sürünüyordu. Bir eliyle göğsünü, diğeriyle silahını tutuyordu.

Şimdi beni öldürecek.

Acıyor. Kıvrılıp ağlamak istedi. Ama yapmadı. Henüz ölmemişti. Ama o da ölmemişti. Vazgeçmeyecekti.

"Hayır." Bu kelimeyi yüksek sesle söylemek, hiç gücü kalmadığına yemin edebileceği bir anda ona güç verdi. Elleri titreyerek silahı kaldırdı. Ağırdı. Tanrım, çok ağırdı. *Bin pound ağırlığında olmalıydı.* Bu düşünce havadaydı, zihninde yankılandı

Kan kaybediyorum. Burada öleceğim. Dişlerini sıktı. *O zaman o da ölecek.* Gözlerini kapatarak tetiğe bastı. Ve hiçbir şey hissetmedi. Boş bir tıkırtıdan başka bir şey duymadı.

Andrews güldü, nefesi göğsünden hırıltıyla çıkıyordu. Tıkırdıyordu. "Bir dahaki sefere silah çalarsan ..." Zorlu bir nefes aldı. "Şarjörünün dolu olduğundan emin ol. Benimki gibi."

Yavaşça kolunu uzattı. Bütün vücudu titriyordu ama bu mesafeden ıskalayamazdı. *Megan, lütfen uzaklaş. Lütfen.* Sadece izleyebildi, hareket edemedi, başka tarafa bakamadı. Sonra Andrews bir yığın haline geldi.

Emma gözlerini kırıştırdı, kolları bacakları ağırlaşmıştı. *Sonunda yere düştü.* Hava kararmaya başlamıştı.

Karanlık olamaz. Daha öğlen oldu. Lanet olsun.

Christopher taşı yere fırlattı ve baygın adamın parmaklarından silahı aldı. Her kimse çok kötü kan kaybediyordu.

Ama Emma da öyleydi. Adam silahlı adamın arkasından koşarken yere yığılmıştı. Şimdi yan yatıyordu, gri kazağı kanla kaplanmıştı. Çok solgundu. *Kan ona ait. Aman Tanrım. Vurulmuş.*

Yanında dizlerinin üzerine çöktü ve onu nazikçe sırt üstü yatırdı. "Emma. Kahretsin, uyan." Nefesi göğsünde düğümlendi, dehşet içinde bir hıçkırık yükseldi. Dişlerini sıkarak nefesini geri çekti, kendini nefes almaya zorladı. Temel ilk yardımı hatırlamak için. Harris geliyordu. Ambulans çağıracaktı. *Onlar gelene kadar dayanmasını sağlamalıyım.*

Titreyerek gömleğini yırtıp açtı, düğmeler havada uçuşuyordu. Gömleği silkti ve üç inç genişliğinde bir şerit yırttı. Tişörtün eteklerini yavaşça kaldırdı.

Boğazındaki safrayı bastırmak için dişlerini tekrar sıktı. Çok kötüydü. Gerçekten kötüydü. Kız ölebilirdi. Tanrım, ölebilir. *Elimden bir şey gelmezse.* "ama Emma," diye homurdandı, pamuk şeridini karnındaki açık deliğe dikkatlice sokarak. "Bunca zaman sonra beni şimdi ölmek için bulmadın. Benimle kal. Sen benimle kal."

"Walker!"

Christopher arkasını dönmedi, kemerini pantolonundan çıkarmaya niyetliydi. "Megan'ı buldun mu?"

"Bir kadın polisle birlikte. O iyi." Harris, Emma ile baygın adamın arasında dizlerinin üzerine çökerken, iki üniformalı polis memuru arkasından kayarak durdu. "Telsizle otobüs çağırın," diye bağırdı. "Onlara iki otobüsün geldiğini söyle. GSW'ler. İkisi de baygın." Jerry'nin bedenine kaşlarını çatarak baktı. "Arkadaşın-"

Christopher kesin bir ifadeyle, "Nefes almıyor," dedi. "Diğer adamın kim olduğunu bilmiyorum ama Megan Jerry'yi onun vurduğunu söyledi. Emma'yı kaldırmama yardım et." Harris, Emma'nın vücudunu eğerek Christopher'ın kemerini sırtının altından geçirmesine izin verdi. Elleri titreyerek kemeri derme çatma bandajın üzerine, kanayan yaraya baskı yapacak kadar sıkı bir şekilde bağladı. "Emma, benimle kal! Sesimi dinle. Bacaklarını kaldır, Harris."

"Biliyorum," diye tersledi Harris. Etrafına bakındı, sonra Jerry'nin vücudunu kendine yaklaştırdı, Emma'nın bacaklarını kaldırdı ve Jerry'nin göğsüne dayadı. Sonra Harris ceketini çekiştirdi. "Bunu başının altına koy. Kenara çekil Walker, bayılacak gibi görünüyorsun."

Christopher topuklarının üzerine oturdu, nefes alıp verdi. Sakin kalmaya çalışıyordu. *İyi ol, Emma. Lütfen.* Emma'nın elini tuttu, çok nazikçe. Eli çok soğuktu. "Emma, . Biraz daha dayan. Megan iyi. Onu kurtardın. Teşekkür ." Elini dudaklarına götürdü, vücudunu bir ürperti kapladı. "Teşekkür ederim."

Bölüm 10

4 Mart Perşembe, sabah 7:15.

"Baba?"

Christopher bir sarsıntıyla uyandı. Megan, Emma'nın yoğun bakım ünitesindeki odasının kapısında duruyordu. Kendini sandalyeye doğru itti ve kollarını açtı. "Bebeğim. On altı yaşında olmadığın için içeri almayacaklarını sanıyordum."

Megan onun dizine kaydı ve yüzünü boynuna bastırdı. "Dedektif Harris beni içeri almalarını söyledi." Harris, Andrews'un ameliyattan sonra bilincinin yerine gelmesini bekliyordu. *Harris hastaneye döndüyse, Andrews piçi uyanmış olmalıydı.* Öfke Christopher'ın içinde alevlendi ve vücudunu gerginleştirdi. "Baba, çok özür dilerim."

"Bunu sen yapmadın bebeğim," diye mırıldandı. "Andrews yaptı." Harris, Darrell'in "Yedi Numara" olarak adlandırdığı bölgedeki kirlenmiş arazide inşaat yapan inşaat şirketinin sahibi olan adamı teşhis etmişti. En iyi arkadaşını öldüren adam. Çocuğunu *satmakla* tehdit eden adam. Düşündükçe midesi bulanıyordu. Hayatının yarısından fazlasını beklediği kadını neredeyse öldüren adam.

Doktorun dediğine göre, her şey yolunda gidecekmiş. Ama Emma bir savaştıydı. Onu ameliyat masasında neredeyse kaybediyorlardı ama o savaştı. Kalbi atmaya devam etti. Şimdi ölü gibi hareketsiz yatıyordu, vücudundan tüpler çıkıyordu. Ama kalbi atmaya devam ettikçe monitör de biplmeye devam ediyordu. Doktor ameliyattan çıktığında önümüzdeki yirmi dört saatin kritik olacağını söylemişti. Saat on ikiyi geçmişti ve Emma henüz uyanmamıştı.

"Hayır," diye fısıldadı Megan. "Yazdığım not için özür dilerim demek istedim. Seni incitmek istedim. Çok özür dilerim baba."

Christopher kızının saçlarına bir öpücük kondurdu. Temizlenmiş, küçük kesikleri, çürükleri ve çizikleriyle ilgilenilmişti. Arkadaşı Debbie'nin annesi gelmiş, onu evlerine götürmüş, duş almasına ve uyumasına izin vermişti. O ise oturmuş, Emma'nın yanında nöbet tutuyordu. "Biliyorum Megan. Yaralandın. Bunu anlıyorum. Başlangıçta bunların hiçbiri sana söylenmemeliydi. Annen bana gelmeliydi, sana değil. Bunca zaman bu yükü taşıdığın için üzgünüm." Nazik bir işaret parmağıyla çenesini kaldırdı. "Ama tatlım, annen ne düşünürse düşünsün ya da neye inanırsa inansın, ben ona asla sadakatsizlik etmedim. Bana inanmana ihtiyacım var."

Titreyerek başını salladı. "" Gözleri Emma'ya kaydı. "Annem ondan nefret ederdi."

"Hiç bilmiyordum," dedi Christopher basitçe. "Annenle evlenmeye karar verdikten sonra arkama bakmadım. Zaman zaman Emma'yı düşünmüş olabilirim, ama bu daha çok hüznüydü. Ara sıra neler olabileceğini merak etmiş olabilirim ama anneni seviyordum Megan.

Bana ... seni verdi."

Megan zorlukla yutkundu. "O ... .. Baba, o değildi." Christopher'ın kaşları birbirine çarptı. "Ne değildi, Megan?" Megan gözlerini kapattı. "Sadıktı. Sana."

Christopher başını sandalyeye yasladı ve yumuşak bir iniltiyle gözlerini kapattı. "Yüce Tanrım. Bunu sana da mı söyledi?"

"Biliyor muydun?" Megan'ın sesi biraz suçlayıcıydı. "Biliyor muydun?"

"Bana söyledi." Christopher iç çekerek gözlerini açtı. "Hiç bilmiyordum kim."

Megan rahatsızca kıpırdandı. Suçlu görünüyordu. Ve hiçbir şey söylemedi. Christopher burnunun kenarını ovuşturdu. *Mona, bunu nasıl ?* "Ama sen biliyorsun?"

"Jerry."

Neredeyse bir fısıltıydı. Christopher'ın gözleri büyüdü. Kalbi tekledi. Daha kötüsü olamaz diye düşünmüştü. "Jerry?"

Megan'ın beti benzi atmıştı. "Özür dilerim, baba."

Onu göğsüne çekti ve sert bir şekilde kucakladı. "Sorun yok, tatlım. Sanırım onu hiç tanımamışım. Tüm bunları neden yaptığını biliyor musun?"

"Hayır. Sadece üzgün olduğunu söyleyip durdu. O adamı yakaladı, Andrews. Hayatımızı kurtarmış olabilir."

Hayır, bunu Emma yaptı. Ama Christopher dişlerini sıktı, kızının çocukluğunun bir parçasına ihtiyacı olduğunu biliyordu. Annesi onu terk etmişti. Sevdği amcası gözlerinin önünde öldürülmüştü. "Belki de öyle yapmıştır, tatlım."

Uzun, çok uzun bir süre sessiz kaldı. Sonra içini çekti ve geri iterek tekrar dizinin kenarına oturdu. "Hayır, baba. Emma bizi kurtardı. Karavanın dışındaki adamı vurdu. O şişe bombasını yaptı ve cipi havaya uçurdu."

Bir molotof kokteyli. Megan saatler önce hikâyeyi ilk anlattığında Christopher'ın kalbi gururla çarpmıştı. Emma ayaklarının üzerinde düşündü.

"Beni kaçmaya zorladı," diye fısıldadı sertçe. "Beni itti, gitmeye zorladı." Christopher yutkundu. *Teşekkürler, Em.* "O iyi bir insan, Meg." Megan'ın gözleri doldu. "Ona korkunç şeyler söyledim."

"O anladı."

Kızı gözlerini kırıştırdı ve gözyaşları yüzünden aşağı akmaya başladı. "Özür dilerim."

"O da bunu anlayacaktır."

"Uyandığında deneyeceğim. Gerçekten deneyeceğim."

Christopher ona sıkıca sarıldı. "Minnettar , Punkin." "Bu gece eve geliyor musun?"

"Hayır, bebeğim. Debbie'nin annesiyle eve gitmeni istiyorum. Uyandığında seni ararım." *Lütfen uyan, Em. Lütfen.* Megan'ı Debbie'nin annesinin beklediği yere götürdü. Onu alnından öptü ve uzaklaşmasını izledi. Koridorun sonunda Megan döndü ve koşarak geri geldi, kollarını onun boynuna doladı. "Seni seviyorum baba."

Christopher onu tuttu, salladı, olabileceklerden bir kez daha bunaldı ve olmadığı için çok minnettar oldu. Çocuğuna zarar gelmediği için minnettardı. Dokunulmadığı için. O piç Andrews'a kızına tek bir parmak bile dokundurmanın bedelini ödetmek istiyordu. Megan'a yapmayı planladığı şey için onu öldürmek istiyordu. Bu düşünce bile kanını dondurmuştu.

Christopher başını Megan'ın başının üstüne koydu. Bebeği güvendeydi. "Ben de seni seviyorum, Megan. Ben de seni seviyorum." Güçlkle onu bıraktı ve Debbie'nin annesinin anlayışlı gözleriyle karşılaştı.

"Onu her saat başı kontrol edeceğim, Christopher," diye mırıldandı. "Haydi, Megan. Debbie elinde bir rulo çeyreklikle şeker makinesinin yanında bekliyor. Eve dönerken kendinizi hasta edecek kadar çikolata alacağını söyledi." Kolunu Megan'ın omuzlarına doladı ve onu dışarı çıkardı.

"O iyi olacak, Walker."

Christopher döndüğünde Harris'i duvara yaslanmış buldu. "Biliyorum." Buna inanmak zorundaydı. Devam etmesini sağlayan tek şey buydu. "Andrews uyandı mı?"

"Öyle. Durumu stabil olduğunda onu Tampa General'a nakledeceğiz. Dr. Townsend iyileşme sürecindeyken onunla karşılaşma riskini almanızı istemiyorum."

"Teşekkürler. Bunu neden yaptığını biliyor musun?"

"Düşündüğünüz gibi, Profesör. Andrews'un şirketinin kuzeydeki inşaatla ilgili pek çok beklentisi vardı. İki apartman dairesi, bir tıp merkezi." Kaşlarını kaldırdı. "Arazinin sahibi değillerdi ama toprak kirliliği ortaya çıkarsa inşaat sözleşmesini kaybedeceklerdi. İşi neredeyse iflas etmek üzereydi. Ayakta kalabilmek için tıp merkezinden gelecek paraya ihtiyacı vardı. Seymour ve Elliot'taki kimyagerlerden birini kayıtlarda tahrifat yapmaya ikna etti."

"Kimyageri ne zaman tutuklayacaksınız?"

"Yapmayacağız. Altı ay önce bir araba kazasında öldü." Tüylü kaşlar yine yukarı kalktı. "Kuru bir gün, lastik aşınması yok ve adamın arabası yoldan çıkıp bir ağaca çarpıyor."

"Andrews?"

"Bunu kanıtlamaya çalışacağım ama zor olacak."

"Anlamıyorum. Bu er ya da geç ortaya çıkacaktı. Andrews kimi kandırmaya çalışıyordu?"

"Bence zaman kazanmaya çalışıyordu. Tıp merkezi inşa kadar sessiz kalabilirse, yine de parasını alacaktı. Siz numune almaya başlayınca panikledi. Sanırım arkadaşınız Grayson'ı ne kadar bildiğinizi anlamasına yardım etmesi için ikna etti. Grayson bu yüzden Tanya'ya bulaştı."

Christopher başının döndüğünü hissetti. "Jerry'nin Darrell ve Tanya'yı öldürdüğüne hâlâ inanamıyorum."

"Grayson'ın banka hesabına yapılan birkaç havale buldum. Yapacağım son şey olsa bile Andrews'a kadar izini süreceğim. Grayson yerel bir bahisçiye para ödemiş."

"Kumar mı oynardı? Kumar oynadığını hiç bilmiyordum. Bunu nasıl bilemem?" "Midillilere bahis oynadı. Hesabında hâlâ Andrews'un parası vardı, Yine de."

Christopher gözlerini kapattı. "Kötü günler için kenara para ayırdığını söyledi. Darrell'in annesine vermeyi teklif etti. Orospu çocuğu."

Harris'in kıkırdaması neşesizdi. "Suçluluk mu yoksa küstahlık mı bilmiyorum. Sanırım ikisinden de biraz. Profesör, bitkin görünüyorsunuz. Neden eve gidip biraz uyumuyorsunuz?"

"Hayır, Emma burada olmak istiyorum." "O güçlü bir hanımefendi. Ona böyle dediğimi söyle."

Christopher Emma'nın odasına doğru yürüdü ve yanındaki sandalyeye oturdu. "Emma, ben ." Emma , gözünü bile kırpmadı. "Harris güçlü bir olduğunu söylememi istedi." Sandalyeye yerleşti. "Lise yıllarını hatırlıyor musun? Herkesin ya çöpçü ya da politikacı olacağını söylediği Elton Jacobs'ı hatırlıyor musun? O bir TV haber muhabiri, yani sanırım bu onu ikisinin arasında bir yere koyuyor. Bunu duymuş, bizi hatırlamış ve seninle röportaj yapmak istiyor. Yani uyanmak zorundasın. Kate'den de bir telefon aldım. Bu sabah geç saatlerde buraya uçacak." Öne doğru eğildi ve onun elini tuttu. Ve sesi kesilene kadar konuşmaya hazırlandı. Onu duyabiliyordu, bundan emindi. Ve onun gitmesine izin vermeyecekti.

* * *

5 Mart Cuma, 13:00.

Yatak sertti. Ve başı ağrıyordu. Vücudu acıyordu. Bir Mack kamyonu tarafından dümdüz edilmiş gibi hissediyordu. Bilinci yavaş yavaş yerine geldi ve Emma sağ ayağında acımayan tek bir parmağı olabileceğine ikna oldu. Üşümüştü. Sol eli hariç. O sıcaktı.

Çünkü Christopher onu tutuyordu. Gözlerini kırıştırtarak boşu boşuna onu odak noktasına getirmeye çalıştı. Birisi lenslerini çıkarmıştı ve her şey bulanıktı. Yatağının yanında oturuyordu, giysileri buruş buruştu, yüzü yeni sakalıyla kararmıştı. *Bu saat beş gölgesi değil*, diye düşündü. *Bir süredir buradayım*. Şefkat kalbini kavradı. *O da öyle*.

"Christopher." Sesi bir yabancınkine benziyordu, hırıltılı ve gıcırtilıydı. Gözlerini açtı ve o daha gözlerini kırpamadan yatağın yanında dizlerinin üzerine çöktü. "Bu kadar hızlı hareket etme. Beni hasta edeceksin."

"Uyanmışsın."

Gülümsemeye çalıştı. "Öyle görünüyor. Megan?"

Gözleri yaşlarla doldu. "O iyi."

Emma tekrar nefes aldı. "Buna sevindim."

"Sana nasıl teşekkür edebilirim, Em? Megan bana ne yaptığını anlattı."

"Sen de benim için aynısını yapardın," diye mırıldandı, çoktan yorulmuştu.

"Ne zamandır buradayım?"

"Aşağı yukarı iki gün."

"Benimle kaldın."

"Sana söyledim Emma, seni on yedi yıl bekledim. Seni şimdi kaybedecek değilim."

"Eve ne zaman gidebilirim?"

"Doktor en azından birkaç hafta uçamayacağını söyledi. Benimle kalman ."

Dudakları kıvrıldı. "Ben de bunu kastetmiştim."

O gülümsedi. "Güzel, çünkü zaten gitmene izin vermeyi planlamamıştım."

Dudaklarını onun alnına bastırdı. "Teşekkür ederim."

"Bunu zaten söylemiştin."

"Beni duydun mu?"

"Parçacıklar. Bana mektup okuduğunu

hatırlıyorum." Yüzünü buruşturdu. "Şiirler."

"Bana kendi yazdığın şiirleri mi okuyorsun?"

"Yaptım, ama sadece koşullar aşırı olduğu için. Söyleyecek bir şeyim kalmazdı ve sen uyanmazdın. Şimdi şiirler kasaya geri dönüyor." Dudaklarına bir öpücük kondurdu. "hoş geldin, Em. Beni bir daha asla terk etme."

"Yapmayacağım. Bana mahkumsun." "Ve bundan memnunum."

Sonsöz

6 Ağustos Cuma, 18:30.

Emma cam kapıyı kaydırarak kapattı ve on dört yaşındaki yedi kızın ciyaklamasının engellerken ürperdi. Christopher elinde soğuk bir bira ve yüzünde bir sırıtışla dışarıda bir şezlongda oturuyordu.

"Sana sadece üç kızı davet etmesine izin vermeni söylemiştim," dedi. "Ama sen hayır dedin, bir kız sadece bir kez on dört yaşına girer. Yani hepsiyle sen uğraşacaksın."

Emma kuru bir sesle, "Belli ki ," dedi ve salonun kenarına oturarak onun kaymasını sağladı. "On beş yaşına geldiğinde bunu hatırlayacağım."

"Uh-huh." Sesi ikna olmamış gibiydi. "Onu şımartıyorsun."

Onun burnunu öptü. "Uzun zamandır şımartacak kimsem yoktu. Arayı kapatıyorum."

"Peki orada ne yapıyorlar?"

"Korku filmi izleyip kimin en yüksek sesle çığlık atabileceğini görmek. Bence bitene kadar burada kalalım."

"Bence haklısın." Salonda biraz daha alçaldı ve iskelelerine bağlı yeni tekneye baktı. "Bu arada doğum günü hediyemi beğendim."

Emma ona doğru sırttı. "Hangisi?" Bir ay önceki doğum gününü yeni teknesinde bir yelkenliyle ve o gecenin ilerleyen saatlerinde yatağında bir yelkenliyle kutlamışlardı.

Kıkırdadı ve kızın poposunu çimdikledi. "Tekne de güzelmiş. Bana öyle geliyor ki doğum günün yaklaşıyor."

Yüzünü buruşturdu. Kendi doğum gününe iki aydan az bir süre kalmıştı. "Hatırlatma bana. Otuz beş bir dönüm noktasıdır, sonra kırka kadar yokuş aşağı gideriz." Ama itiraf etmeliydi ki otuz beş yaş oldukça iyi görünüyordu. Yeniden mutluydu. *Bite-Sized II*'yi yazmayı yeni bitirmişti ve artık kendini

Kendi kederinden kaçan bir ikiyüzlü gibi. Onunla tanışmış, başa çıkmıştı. Ve her ayın birkaç günü deneyimlerini başkalarıyla dolu oditoryumlarda paylaşıyordu. Ama her seferinde Christopher'a geri döndü. Her seferinde Christopher onu havaalanında bir buket kır çiçeğiyle karşıladı.

"Kırk yaşında da on yedi yaşındaki kadar güzel görüneceksin," dedi Christopher ve bu kadar tatlı olduğu için onu öpmek zorunda kaldı. Bir öpücük önce ikiye, sonra üçe çıktı ve Christopher onu bıraktığında ikisi de zor nefes alıyordu.

"Evinde misafir varken beni tahrik etmen hiç adil değil." Kendisi de teknik olarak hâlâ misafirdi. Hastaneden çıktıktan sonra ilişkilerini biraz yavaşlatmıştı. Kendine ait bir yere ihtiyacı vardı ve Megan'ın geri dönüşüne rağmen, kızın babasının hayatında başka bir kadın olması fikrine alışması için zamana ihtiyacı vardı. Böylece Emma, St. Pete Plajı'nda, o ilk gece öpüştükleri yerden bir milden daha kısa bir mesafede bir daire kiralamıştı. O kum parçasının güzel anıları vardı ve sık sık oraya dönüyorlardı.

Beş ay önce hastaneden taburcu olduktan sonra her şey yoluna girmişti. Christopher, Darrell ve Tanya'nın yasını tutmuştu. Ve Jerry'nin. Jerry yaptığı şeye rağmen Christopher'ın arkadaşıydı. Andrews hapisteydi, yargılanmayı bekliyordu ve Emma onun da Megan için planladığı kaderi paylaşmış olmasını umuyordu. Bazı geceler Megan'ın kaçamadığı kabuslardan . Ama bu sadece bir rüyaydı.

"O günden" bir ay sonra Cincinnati'ye döndüğünde Kate'in Will'in tüm eşyalarını yeniden kutulayıp dağıttığını görmüştü. Emma boş evin etrafında yürümüş ve Will'in onun hayatına devam etmesini, mutlu olmasını isteyeceğini bildiği için huzur duymuştu. Bu yüzden evi satmış ve satıştan elde edilen geliri Darrell Roberts'ın annesi ve kardeşleri için bir fona yatırmıştı. Doğru şekilde yatırılan para Roberts ailesini yıllarca geçindirecekti. Will de bunu isterdi.

Megan gelmişti. Aylarca süren danışmanlık geceleri uyumasına yardımcı olmuştu. Emma'yı babasının hayatının bir parçası olarak kabul etmesine yardım etmişti. Emma'nın asla kendi annesinin yerini alamayacağını ve bunu denemeyi de düşünmediğini anlamasına yardımcı olmuştu. Mona, Jerry'nin cenazesine katıldıktan sonra bir kez daha gitmiş ve Megan'a annesinin gerçekte nasıl bir kadın olduğunu yetişkinlere özgü bir anlayışla bırakmıştı.

Evin içinden gelen bir başka yüksek sesli ciyıklama sesi Emma'nın irkilmesine neden oldu ama Christopher bu sestten habersiz görünüyordu. Bakışlarını hareket ettirmemişti.

ve nabzı birkaç hızlandı. Adamın mavi gözleri parladı ve ani yoğunluğuyla onu şaşırttı. "Burası senin de evin olsun, Emma. Benim yanıma taşın. Bize."

Dikkatli bir nefes aldı. "Christopher-" Parmağını dudaklarının üzerine koydu.

"Bunun uzun süreceğinden emin olduğumuzda taşınacağını söylemiştik."

Onun gözlerinden başka yere bakamıyordu. O halde bu gece olacaktı. Uzun zamandır aklını kurcalayan soru. "Bu doğru."

Ağzı gülümsemedi. "Peki emin misin?"

Son beş aydır aynı soruyu büyük bir sıklıkla soruyor ve her seferinde aynı yanıt veriyordu. "Evet."

Gözü kapalı bir şekilde yanındaki masaya uzandı, sonra gözlerinin önünde elini açtı. Avucunda bir yüzük vardı. "O zaman evlen benimle, Emma."

O da bu soruyu bekliyordu ve bir kez daha yanıt hep aynıydı. "Evet."

Gözleri yine parladı, öncekinden daha yoğun bir şekilde. Kesinlikle sabit duran elleriyle yüzüğü kızın parmağına geçirdi. "Seni seviyorum."

"Ben de seni seviyorum." Bu aşk büyütmişti. Gençliklerini yeniden yakalama çabasından çok daha fazlasıydı. Doğru, geçmişlerine ayrılmaz bir şekilde bağlıydı, ama bugünlerine dayanıyordu ve oldukça basit bir şekilde gelecekleriydi.

Yüzünü yukarı kaldırdı, dudaklarını kendi dudaklarıyla kapladı. Onu iyice öptü ve keşke yedi ciyaklayan genç kızdan uzakta, cam bir kapı yerine evinde yalnız olsaydık dedirtti. "Bu gece benimle kalacak mısın?" diye mırıldandı, sesi boğuktu.

Ona gülümsedi. "Hayır. Kızlarla birlikte yerde bir torbanın içinde uyuyorum. Megan'ın arkadaşları sabah Fransız tostı yaparsam bana pedikür yapacaklarına söz verdiler."

Dudakları kıpırdadı. "Sana pedikür yapacağım."

"Hayır, yapmayacaksın. Her zaman yapacağını söylüyorsun, sonra da dikkatin başka yerlere kayıyor."

"Diğer kısımlarını seviyorum."

"Onları yarın gece sevebilirsin." Alnını onunkine yasladı. "Demek evleniyoruz. Kate sonunda bana evlenme teklif edip etmediğini sormayı bırakacak."

Arkasına yaslandı, sırtışı çok tatmin ediciydi. "Evet. Ve bu sahte bir lise sağlık projesi de değil. O zavallının aksine gerçek kocalık ayrıcalıklarına sahip olacağım."

O zamanlar eşleştigin sap. Skip Loomis kalbini yiyebilir."

Ağzının bir köşesini kaldırdı. "Artık bu ayrıcalıklara sahipsin."

Sırıttışı soldu, gözleri ciddileşti. "Seksten bahsetmiyorum Emma. Her sabah seninle uyanmak istiyorum. Her gece sana sarılmak. Ve o lise projesinde yaptığımız gibi sahte bebekler istemiyorum. Seninle gerçek bir bebek istiyorum. Belki iki tane."

Christopher'ın bebeklerini kucağına alma düşüncesi gözlerinin neden oldu. "En azından. Yakında başlamamız gerekecek. Zamanım daralıyor, biliyorsun."

"Bu gece gizlice kaçıp benimle teknede buluşabilirsin. Şarkımızı çalarım ve dans ederiz," diye sinsice ekledi ve kız güldü.

"Yarın, Christopher." Eğildi ve onu usulca öptü. "Ve ondan sonraki her gece. Sonsuza kadar

hayatının geri kalanında."

Sevgili okuyucu,

Umarım *Kirli Sırlar*'ı beğenmişsinizdir.

Yıllar önce, aslında Baltimore'da geçen şu anki serime başlamadan önce yazdığım bir novella. Gelecek kitabım *Watch Your Back*'i (Şubat 2014'te çıkacak) yazmak için oturduğumda, *Kirli Sırlar*'daki karakterlerin bu kitapta büyük bir rol oynayacağını fark ettim. yüzden, novellayı ilk kez tek başına bir e-Kitap olarak sunarak herkesin nereden geldiklerini görmesinin eğlenceli olacağını düşündüm. (İlk olarak *Hot Pursuit* adlı antolojinin bir parçası olarak yayımlanmıştı).

Eğer bu dünyayı sevdiiyseniz, kısa süre önce yayımlanan romanım *Broken Silence*'a da (Ekim 2013'te e-Kitap olarak yayımlanacak) göz atmak isteyebilirsiniz. Bu romanda *Beni Özledin mi*'nin kahramanı ve kadın kahramanı, o romanın bitiminden hemen sonra ve *Arkanı Kolla*'başlamasından hemen önce geçen bir macerada yer alıyor.

Hepsi de *Sen Bana Aitsin* (2011), *Anlatacak Kimse Kalmadı* (2012) ve *Beni Özledin mi?* (2013) adlı romanlarımda yer alan Baltimore polisleri ve savcılarının dünyasında yer alıyor. Eğer onların dünyasına bir göz atmak isterseniz, okumaya devam edin!

En iyi

dileklerle,

Karen Rose

Karen Rose'un yeni romanına bir göz atmak için okumaya devam edin

ARKANI KOLLA

Signet'ten temin edilebilir Şubat 2014

Sekiz yıl önce

Baltimore, Maryland, 15 Mart Perşembe, :45.

Yapamam. Bunu yapamam.

Bu sözler John Hudson'ın zihninde gürledi ve marketin önündeki kasanın bip sesini bastırdı. Tezgâhtaki müşteri aldıklarını ödedikten sonra, motor yağının önünde duran adamın soğukkanlı bir katil olduğundan habersiz oradan ayrıldı.

Ama ben bir katil değilim. Henüz değilim.

Ama olacaksın. Beş dakikadan az bir süre içinde olacaksın. Çaresizlik boğazını sıktı, midesini çalkaladı. Kalbinin çok sert ve çok hızlı atmasına neden oldu. Yapamam. Tanrı yardımcım olsun, bunu yapamam.

Yapmak zorundasın. Çalışıyormuş gibi yaptığı motor yağı şişesinin arkasındaki küçük yazılar, gözleri sıcak yaşlarla dolarken bulanıklaştı. Ne yapması gerektiğini biliyordu.

John şişeyi rafa geri koydu, eli titriyordu. Gözlerini kapattı, gözyaşları rüzgârdan çatlamış yanaklarından aşağı süzülürken yanmayı hissetti. Bir parmak eklemine gözlerinin altına götürdü, eldivenlerinin yünü derisini sıyrırıyordu. Körlemesine bir şişe daha seçti, saniyelerin geçtiğinin farkındaydı. Riskin bilincindeydi, eğer devam ederse bedelinin ne olacağının. Ve eğer yapmazsa.

Mesaj o sabah gelmişti. Hiçbir kelime yoktu. Hiçbirine gerek yoktu. Ekteki fotoğraf fazlasıyla yeterliydi.

Sam. Oğlum benim.

Oğlu artık bir çocuk değildi. John bunu biliyordu. Yirmi iki yaşında oğlu bir erkek olmuştu. Ama John aynı zamanda oğlunun hayatının en güzel yıllarını kaybettiğini de biliyordu çünkü

O zamanlardan pek bir şey hatırlamıyordu. O günleri burnundan çekerek, vücudunu onsuz yaşayamayacağı şeylerle doldurarak geçirmişti. Şimdi burada dururken bile kafası iyiydi. Sadece sınırdaki işlevsel olacak kadar, ama yapmak üzere olduğu şeyin dehşetini köreltecek kadar değil.

Bağımlılığı onu sayılamayacak kadar çok kez neredeyse öldürüyordu. Şimdi de Sam'i öldürüyordu.

Bu benim hatam. Hepsi benim hatam.

Oğlu kendini mahalleden çekmiş, temiz tutmuştu. Dürüsttü. Sam'in bir geleceği vardı. Ya da olacaktı, eğer John yapması gerekeni yaparsa.

Tanrım. Nasıl yapabilirim? Eli titreyen John telefonunu çevirerek o gün kendisine mesajla gönderilen fotoğrafı açtı; oğlu bağlı, baygındı, ağzından ince bir kan damlıyordu. Bir sandalyeye bağlanmış, başı yana doğru sallanıyordu. Eldivenli bir el kafasına silah dayamıştı.

Nasıl ? Nasıl ?

Görev aslında dün sabah John'un hiç görmemeyi umduğu bir numaradan mesaj yoluyla gelmişti. Şeytanla umutsuz bir anlaşma yapmıştı ve ödeme zamanı gelmişti. Hedefi belirlenmiş, zaman ve yer belirtilmişti.

Hedef her akşam işten eve dönerken bu dükkana gelirdi. John sadece zorundaydı. İş yapmak. Planlanmamış gibi görünsün. Yanlış yer, yanlış zaman.

Ama dün bunu yapamamıştı. Dükkâna girmek için kendini zorlayamamıştı. Tetiği çekmek için kendini zorlayamamıştı.

Böylece bahisler yükselmiş, ikinci mesaj gönderilmişti, bu sefer fotoğrafla . Ve Sam piyundu. *Oğlum. Özür dilerim. Çok üzgünüm.*

John kapı açılırken çıkan sessiz bip sesini duydu. *Lütfen o olmasın. Lütfen bugün burada durmasına izin verme. Lütfen.*

Ama o değilse, onu öldüremezsin. O zaman Sam ölür.

"Hey, Paul." Bu selam kasiyerden gelmişti, elli yaşlarında Afrikalı-Amerikalı bir kadındı ve birçok müşterisini ismiyle selamlıyordu. "Kutsal koridorlarda neler oluyor?"

John'un kalbi sıkıştı. *Bu o. Hamleni yap.*

"Aynı tas aynı hamam," diye yanıtladı Paul, sesinde John'un görevini daha da kötüleştiren bir yorgunluk vardı. "Polisler onları hapse atıyor, biz de

anahtarını atmak en iyisi. Çoğu zaman o kadar hızlı sokağa geri dönüyorlar ki, kapı kışlarına bile çarpmıyor."

"Lanet olası savunma avukatları," diye mırıldandı kasiyer. "Rakamlar da mı aynı, aynı?"

"Annem alışkanlıklarına bağlı bir yaratıktır," dedi Paul, kıkırdaması artık alaycıydı. "Onun loto biletlerini her gün almakla iyi bir çocuk oldun Paul."

"Bu onu mutlu ediyor," dedi basitçe. "Fazla bir şey istemiyor."

Yap ! Onu daha çok sevmeni sağlamadan önce.

Koridorun sonuna, kasaya daha yakın bir yere doğru ilerledi. Başını kaşıyormuş gibi yaparak Orioles beyzbol şapkasının altına uzandı ve yüzünü örtmek için şapkanın altına sakladığı kar maskesini çıkardı. Daha kötüsü de olabilirdi. Dükkânda sadece üçü vardı. Bir sürü tanığı ortadan kaldırmak zorunda kalırsa ... Bu çok daha kötü olurdu.

Kasiyer, "On dolar tutuyor," dedi. "Karın nasıl, Paul? Hamilelik iyi gidiyor mu?"

Karısı hamile. Yapma bunu. Tanrı aşkına, bunu yapma.

John kafasının içindeki çılgılığı duymazdan gelerek ve silahını çekti.

"Herkes kıkırdamasın," diye homurdandı John. "Ellerinizi görebileceğim bir yere koyun." Kasiyer dondu ve John'un hedefi soldu, ellerini kaldırdı, avuç içleri dışarıdaydı.

Paul sessizce, "Ona istediğini ver, Lilah," dedi. "Bu dükkândaki hiçbir şey senin hayatına değmez."

"Ne istiyorsunuz?" diye fısıldadı kasiyer.

Bunu değil. Bunu istemiyorum.

Yap şunu. Yoksa Sam ölür. John'un bundan hiç şüphesi yoktu. Silahı oğlunun kafasına dayayan eldivenli el daha önce de öldürmüştü. Sam'i de öldürecekti.

Yap. Yap.

Elleri titreyen John silahı Paul'ün göğsüne doğrulttu ve tetiği çekti.

Adam yere düşerken Lilah çılgılık attı. John göz ucuyla bir hareket yakaladı. Lilah tezgahın altından bir silah çıkarmıştı.

Çenesini sıkan John tetiği ikinci kez çekti ve Lilah tezgâha yığıldı, az önce kafasında açtığı deliğin etrafında kan birikti.

Bitti. Mide bulantısı midesinde çalkalandı. Kusmadan önce git buradan.

Kapıya doğru bir adım atmıştı ki donup kaldı. Paul dizlerinin üzerinde debeleniyordu. Adamın beyaz gömleğinde hiç kan yoktu. Delikler vardı ama kan yoktu. Anlama şafağı söktü. Adam yelek giyiyordu.

Ne oluyor lan? John silahını kaldırdı ve adamın alnına nişan aldı. Kapının açılma sesi John'un sol tarafa bakmasına neden oldu. "Baba!"
Hay aksi. Küçük bir çocuk. Şeytan bir çocuk hakkında hiçbir şey söylememişti.
Lanet olsun. Şimdi ne yapacağım? Şimdi ne yapacağım?

Karen Rose'un romanından bir alıntı için okumaya devam edin

BENİ ÖZLEDİN Mİ?

Signet'ten şimdi temin edilebilir

Soğuk. Çok soğuk.

Ford kendi içine kıvrıldı, içgüdüsel olarak biraz sıcaklık bulmaya çalıştı. Ama hiç sıcaklık yoktu.

Soğuktu. Zemin soğuktu. Ve sertti. Ve kirliydi. Nefes almak zordu.

Dışarıda rüzgâr esiyor, camları tıkırdatıyor, vücudunun etrafına soğuk hava püskürtüleri gönderiyordu. Derisinin üzerine. *Çok soğuktu.* Bir ürperti vücudunu sarstı ve gözlerini açmak için mücadele etti. Karanlıktı. *Göremiyordu. Baş ağrıyor. Tanrım.* Ayağa kalkmaya, gözlerini kapatan şeyi itmeye çalıştı ama yapamadı. *Nerdeyim . . . Ne oldu-*

Berraklık aceleyle geri geldi ve beraberinde kör edici bir panik getirdi. Gözleri bağlıydı. Ağzı bağlanmıştı. Elleri ve ayakları bağlıydı. *Hayır.* Birkaç saniye boyunca çılgınca mücadele etti, ip derisini yaktığında tısladı. Yere yığıldı, yorulmuştu, kalbi hızla çarpıyordu.

Kim. Yüzünün görüntüsü kafasındaki çarpıntıyı bastırdı. Kim'le birlikteydi. Onu arabasına kadar götürmüştü. Burnundan keskin bir nefes aldı, içine çektiği kir şiddetle hapsırmasına neden oldu. Göz kapaklarının arkasında parlak ışıklar yanıp sönerken mide bulantısı şiddetlendi.

Ara sokak. Bir ara sokaktan geçtiler. Kim sinemanın arkasına park etmişti.

Şu lanet yabancı film. Ders için bir Fransız filmi izlemek zorundaydı. Tuhaf bir tiyatro, şehrin kötü bir yerinde. Yalnız gitmemesi için ısrar etmişti. Arabasına gitmek için ara sokaktan geçmeleri .

Ford hatırlamaya çalıştı. Bir ses duymuştu. Acı hissetmişti. *Aman Tanrım.* Kim'in gözlerindeki korku. Çılgılığı. Her şey karanlığa gömülmeden hemen önce kafasında hissettiği sarsıcı acı.

Kim. Vücudunu öne doğru attı ve homurdandı, omzunda patlayan ağrı onu yere geri gönderdi ve yüzünü buruşturarak yere yığıldı,

nefesini tutarak. *Kız nerede?*

Bir nefes daha çekti, bu sefer toprağı içine çekmemeye dikkat etti. Sessizleşerek herhangi bir ses olup olmadığını dinledi - bir fısıltı, bir hırıltı, inilti. Ama hiçbirisi yoktu.

O burada değil. O burada değil. Gözlerini kapadı, çarpan kalbini kontrol etmek için savaştı. *Lütfen burada olmasına izin verme.* Çünkü eğer buradaysa, nefes almıyordur. Eğer buradaysa, yaralanmıştır. Belki de ölmüştür. *Hayır. Hayır.* Başını sertçe salladı, acı derinleştğinde yüzünü buruşturdu. *O kaçtı. Lütfen kaçmış olsun.*

Neyden? Kimden? *Burası neresi?* Panik boğazında yükseldi, onu boğdu. *Sakin ol. Düşün. Nasıl düşüneceğini biliyorsun.* Düşünmek Ford Elkhart'ın en iyi yaptığı şeydi.

Gözlerini kapadı, kendini sakinleşmeye zorladı. Düşünmeye. Hatırlamaya. *Hava soğuk.* Bu ona hiçbir şey anlatmıyordu. Tanrı aşkına, Aralık ayıydı. Florida'nın kuzeyinde herhangi bir yerde olabilirdi.

Neden? Neden ben? Neden ben? Bileklerini bağlayan ipleri bir kez daha sertçe çekti, sonra donmuş derisi yanınca küfretti. *Neden? Nedenini biliyordu.*

Para. Fidyeye. Öyle olmalı. Annesiyle mi yoksa babasıyla mı bağlantı kurduklarını merak etti. Annesini umuyordu. *Babam beni geri almak için bir kuruş bile ödemez,* diye düşündü acı acı. Sonra annesini hayal etti ve kalbi sıkıştı.

Annem. Dehşete kapılırdı. Endişeden aklını kaçırdı. Çünkü annesi şu anda ona ne olduğunu bilecek kadar çok davaya bakmıştı.

Ve bundan sonra ne olması muhtemeldi.

Özür dilerim anne. Gözleri doldu. *Çok özür dilerim.* Onu dikkatli olması konusunda uyarmış, bir koruma tutmasına izin vermesi için ısrar etmişti. Onun korkusuyla alay etmişti. Korumaya ihtiyacı yoktu. Kendi başının çaresine bakabilirdi.

Cehenneme kadar yolu var. Kendine o kadar iyi bakmıştı ki, Noel hindisi gibi bağlanmıştı. Muhtemelen aynı kaderi bekliyordu. Gözlerini kırıştırdı, gözyaşlarını yüzünden silkeledi. *Kes şunu,* diye düşündü. *Ağlamak kaçmana yardım etmez.*

Ve kaçmak zorundaydı. *Kim'in bana ihtiyacı var. O yüzden düşün. Nefes al.* Kendini sakinleşmeye zorladı, zihninin kendini savunma dersleri veren annesinin arkadaşı Paige'in sesini duymasını istedi. Kim'i eğitim için Paige'e götürmüştü çünkü onu korumak için orada olmasa bile onu güvende tutmak istemişti.

Sen oradaydın, diye alay etti zihni. Tam yanında duruyordun. Ve bu hiçbir şeyi değıştirmede.

Boğazını kaplayan dehşetle savaştı. *Lütfen onun iyi olmasına izin ver. Her şeyi yaparım. Lütfen, Tanrım, Kim'in iyi olmasına izin ver. Eğer ona bir şey olursa... çünkü biri bana ulaşmaya çalışıyordu...* Kendini asla affedemezdi.

Burada ölürsen kendini affetme -ya da onu kurtarma- şansın olmayabilir, bu yüzden sızlanmayı bırak ve düşün. Paige'in ne dediğini hatırlamaya çalıştı ama Kim'i kenardan izliyor, Paige'in gösterdiği kaçış hareketlerini uygularken vücuduna hayran oluyordu. Kim'i odasına geri götürdüğünde ne yapacaklarını düşünüyordu.

Kim'in dikkatini vermiş olması için dua etti, çünkü o dikkat etmemişti.

O yüzden şimdi dikkatini ver. Eninde sonunda onu buraya kim getirdiyse, sadece onu öldürmek için bile olsa geri gelecektir. *Saldırmaya hazır olmalısın. Kaçmak için.*

Ford gözlerini kapadı ve yaralarının envanterini çıkardı. Baş . . . Kafatasının arkası cehennem gibi acıyordu. *Piç kurusu bana oradan vurmuştu.* Sağ kolu da acıyordu ama muhtemelen kırık değildi. Omzu zonkluyordu ama daha önce de zonklamıştı. Geçen hafta kürek antrenmanı yaptım. *En azından formdayım.* Bu ona bir savaş şansı verebilir.

Bacaklarını . . . İplerin sınırları içinde onları hareket ettirmeye çalıştı. İyi görünüyorlardı. Bağlanmaktan dolayı sertleşmişlerdi ama yaralı değillerdi. *Yani koşabilirsin. Fırsatını bulduğunda solunla vur ve cehennemden çıkmış yarasa gibi koş.*

Nereye? Hiçbir şey duyamıyordu, şehirden hiçbir ses gelmiyordu. Geri dönmenin zor olabileceği kadar uzaktaydılar. Hava soğuktu ve yoktu. En azından ayakkabıları vardı. Uzun bir yol yürümesi gerekebilirdi. Ama .

Geri dönecekti. Kim'i bulacak ve hayatlarına geri döneceklerdi. Onu eve götürecek, annesi ve büyükannesiyle tanıştıracaktı. Bunu çoktan yapmış olmayı diledi.

Onunla evlenecekti, tıpkı gece sessizken ve onu kollarına aldığında konuştukları gibi. Birlikte koca bir hayatları olacaktı. Yaşayacaklardı.

Ama önce buradan gitmesi gerekiyordu. *Burası her neresiyse.*

Ford dondu kaldı, duymak için zorladı. Biri geliyordu. *Sakin olun. Detaylara dikkat et.*

Kapı açıldığında gıcırdadı buzbir hava odaya doldu. Ağzındaki tıkaç olmasaydı dişleri takırdayabilirdi.

Ayak sesleri duydu. Yaklaşıyorlardı. Ağır ayak sesleri. Bir adam. Çizme. Çizme giyiyordu.

Ayak sesleri Ford'un başının yakınında durdu ve adamın vücudundan gelen sıcaklığı hissedebildi.

"Uyanmışsın."

Çakıllı. Ses derin ve sertti. Kahkahayla mı doluydu? Evet, kahkaha. *Pislik herif bana gülüyor.* Ford içinde kükreyen öfkeyi bastırdı. *Odaklan. Dikkatini ver.*

Dizlerinin çatırdadığını ve sıcaklığın yaklaştığını duydu. Bir koku vardı. Tıraş losyonu. Tanıdık. Daha önce de koklamıştı. Bundan emindi.

Nereye? Parmakları saçlarının üzerinde gezinirken gerildi, sonra bir yumruk saçlarını kavrayıp başını yukarı çektiğinde bir lanet tısladı. *Dövüş. Kahretsin, dövüş.* Ford vücudunu bir yana savurarak çırpındı. Ağır bir diz göğsüne yerleşti ve onu yerde tuttu. Başı bir tarafa doğru çekilerek boynu açığa çıkarıldı.

"Tatlım, ben ," diye mırıldandı adam. "Beni özledin mi?"

Karen Rose'un yeni romanından bir alıntı için okumaya devam edin

KIRIK SESSİZLİK

*InterMix'ten şimdi temin
edilebilir*

Baltimore, 23 Aralık Pazartesi, saat 11:00.

Konuşmayı kesmediler. İnsanlar onun odasına gelip konuştular, konuştular ama Lana karşılık vermedi. Çünkü konuşursa ne olacağını biliyordu.

Ne kadar zamandır burada olduğundan emin değildi. Baş ağrıyordu. Düşünmek zordu.

Özellikle de insanlar hâlâ konuşmaya devam ettiği için. Bu sefer doktor ve hemşire olmayan bir kadın vardı. Bayan iyiydi. Adı Heidi'ydi. Lana'nın saçlarını taramış, yüzüne dokunmuş ve gülümsemişti. Lana'nın annesinin yaptığı gibi. *Hastalanmadan önce.*

Adam bir doktordu. Lana biliyordu çünkü adamın beyaz bir önlüğü ve kalbini dinlemek için kullandığı o şey vardı. Stetoskop. Onu Lana'nın tutmuş ve sanki Lana anlayamayacak kadar aptalmış gibi yavaşça "Stet-o-scope" demişti. *Ama ben aptal değilim. Değilim. Bir şeyler biliyorum.*

Adı gibi. Doğum günü gibi. Yakında yedi yaşına girecekti. Birleşik Devletler'de olduğunu biliyordu. Ve bir hastanede olduğunu. Ve elleri donmuştu. Lana bandajlarla sarılmış ellerine baktı. Hâlâ acıyorlardı ama eskisi kadar değil.

Lana bir kız kardeşi olduğunu biliyordu. Ve bir annesi olmadığını. Artık yoktu. Ya da bir babası. *Babası. Anne. Lütfen geri gel. Lütfen beni burada bırakma.*

Ama onların asla geri gelmeyeceğini biliyordu. Çünkü onlar ölmüştü.

Ağlamak istedi ama cesaret edemedi. Hemşire buradaydı. Hemşire her zaman buradaydı. Hemşire gibi giyinmiyordu, eskisi gibi değil. *Hemşireyi aldığı anda*

Annemin bakımı. Burada normal bir gibi giyinmiş. Kaba değil. Kötü de değildi. Herkesi kandırmıştı. *Ama beni değil. Onun kim olduğunu biliyorum.*

Hemşire Lana'nın odasına gelmedi. *Bir kez hariç.* Ama o bir kez yeterliydi.

Şimdi Hemşire koridorda duruyordu, her zaman çok yavaş yürüyordu, parmağı dudaklarının üzerindeydi. *Sshh. Sakın söyleme, Lana. Sakın söyleme. Yoksa ne yapacağımı biliyorsun.*

Lana Hemşire'nin ne yapacağını biliyordu. Hemşire'nin zaten ne yaptığını biliyordu.

Doktor ve kadın konuşmaya devam etti ve Lana onları görmezden gelmeye çalıştı. *Lütfen beni yalnız bırakın.* Onun konuşamadığını düşündüler. Ama bu doğru değildi. Lana konuşabiliyordu. Ona yardım etmeleri için yalvarmak istedi. Ama . Hemşire yüzünden.

Oh, hayır, hayır. Lana'nın kalbi hızla çarpmaya başladı. *Yine geldi.* Hemşire Lana'nın odasındaki büyük pencerenin önündeydi ve bebeği taşıyordu. Lana'nın kız kardeşi. Kız kardeşi Hemşire'nin kötü olduğunu bilmiyordu. Anne ve babasını bilmiyordu. O sadece küçük bir bebektir.

Hemşire kapı aralığında durdu ve parmak uçlarını bebeğin güzel sarı saçlarının üzerinde gezdirdi. Sonra bir parmağını dudaklarına götürdü ve Lana'ya "o bakışı" attı. Annem Hemşire'nin iyi bir insan olduğunu düşünmüştü ama yanılmıştı.

Ve şimdi Lana ne yapacağını bilmiyordu. Tek bildiği tek bir kelime bile edemeyeceğiydi, yoksa küçük kız kardeşi ölecekti. Hemşire öyle söylemişti ve Lana ona inanmıştı.

"Tatlım?" Heidi yatağın yanında diz çökmüş, elinde giysiler vardı.

Pantolon ve üst. Ayakkabı ve yeni bir palto. *Benim bedenim. Bunlar benim için.*

Paltom nerede? Bu palto çirkin kahverengi bir renkteydi. Lana'nın paltosu kar beyazı ve gerçek tilki kürküydü. Annemle birlikte evden ayrılmadan önce seçmişlerdi. *Şimdi eve gitmek istiyorum. Lütfen anne. Eve gitmek istiyorum.*

Heidi neşeli bir gülümsemeyle üstünü kaldırdı. Lana başıyla onayladı ve Heidi hastane üstünü çıkarıp yeni üstünü giydi ve Lana anladı. Hastaneden ayrılıyorlardı.

Lana'nın kalbi hızla çarpmaya başladı. *Belki Hemşire gittiğimi ya da beni nereye götürdüklerini bilmeyecek. Ben söyleyebilirim. Yardım bulabilirim.*

Sonra yukarı baktı ve kalbi sıkıştı. Hemşire hâlâ oradaydı, pencerenin duruyordu. Hemşire'nin gözleri yarıklara dönüştü ve başını yavaşça salladı.

bebeğın saçlarına dokundu.

Lana başını salladı. Anlamıştı. Tek kelime etmedi.

Ödüllü, 1 numaralı uluslararası çok satan yazar **Karen Rose**, Maryland Üniversitesi'nden kimya mühendisliği diploması aldı. Birkaç yıl boyunca mühendislik alanında çalıştı ve iki patent aldı, ancak sahneler zihnini doldurmaya başladığında ve karakterleri susturulamadığında roman yazmaya başladı. İlk gerilim romanı *Don't Tell*'in Temmuz 2003'te yayımlanmasından bu yana bir düzineden fazla roman yazdı ve kitapları yirmi üç dile çevrildi. Kitapları *New York Times*, *Sunday Times* (İngiltere) ve Almanya'nın *der Spiegel* en çok satanlar listelerinde yer Eski bir kimya mühendisi ve lise öğretmeni olan Karen, ailesi, kedisi ve köpekleri Loki ve Thor ile birlikte Florida'da yaşamaktadır.

Intgv
Mix

Romantizm, gizem, bilimkurgu ve
fantastik e-kitapların en iyi
karışımını keşfedin!

penguin.com/intermix adresini
ziyaret edin
mevcut başlıkların tam listesi için
ve harika yeni bir kitap bul.

VI 3IT Pfi N GU IN .COV

Okuduğunuz kitap
hakkında daha fazla bilgi
mi arıyorsunuz?

Bir sonraki harika
kitabınızı bulmak için
yardıma mı ihtiyacınız
var?

Ziyaret etmek

PENGUIN. COM/WELCOME

kitap önerileri, okuma grubu
rehberleri, videolar, yazar
röportajları ve daha fazlası
için.

